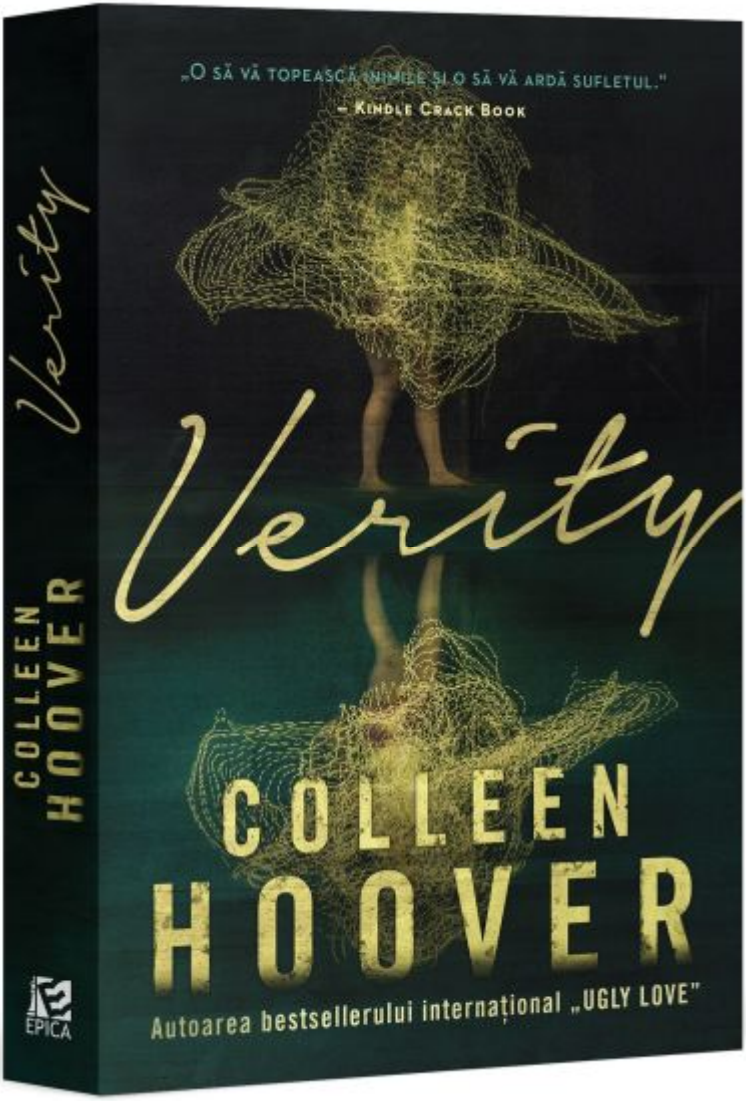
„O SĂ VĂ TOPEASCĂ INIMILE ȘI O SĂ VĂ ARDĂ SUFLETUL."
– Kindle Crack Book
Verity
COLLEEN HOOVER
Autoarea bestsellerului internațional „UGLY LOVE"
COLLEEN HOOVER
Verity
EPICA

Colleen Hoover

Verity

Traducere din limba engleză şi note de

Cristina Buzoianu

București, 2019

1

Aud sunetul de craniu spart înainte ca stropii de sânge să ajungă la mine.

Tresar şi fac un pas scurt înapoi pe trotuar. Unul dintre călcâie nu nimereşte bordura, aşa că mă prind cu mâinile de stâlpul unui semn de Parcare Interzisă pentru a-mi menține echilibrul.

În urmă cu doar câteva secunde, bărbatul se afla în fața mea. Stăteam împreună în mulțimea celor care aşteptau ca lumina semaforului să se schimbe în verde, când a coborât

prea devreme pe carosabil şi a fost lovit de un camion. M-am repezit spre el şi am încercat să îl opresc, însă el s-a prăbuşit înainte să îl pot trage înapoi. Am închis ochii când capul i-a intrat sub roată, dar l-am auzit pocnind ca dopul unei sticle de şampanie.

Nu s-a asigurat, ci şi-a privit absent ecranul telefonului, probabil un efect secundar al faptului că traversase aceeaşi şosea, fără incidente, de foarte multe ori până acum. L-a omorât rutina.

Oamenii tresar speriați, dar nimeni nu țipă. Pasagerul vehiculului iese imediat din camion şi îngenunchează lângă corpul bărbatului. Mă îndepărtez de locul accidentului, în timp ce mai mulți oameni se grăbesc să ajute. Nu trebuie să mă uit la omul de sub roată pentru a şti că nu a supraviețuit. E de ajuns să mă uit la cămaşa mea, înainte albă, şi la sângele împroşcat pe ea, să ştiu că un dric i-ar mai de folos decât o ambulanță.

Mă răsucesc pe călcâie şi plec, în încercarea de a găsi un loc în care să pot respira, dar semaforul acum arată *verde,* mulțimea porneşte, iar deplasarea în sens opus devine imposibilă în această mare de oameni din Manhattan. Unii nici măcar nu ridică ochii din ecranele telefoanelor în timp ce trec prin dreptul accidentului. Mă opresc şi aştept ca mulțimea să se rărească. Mă uit înapoi spre accident, având grijă să nu privesc direct la bărbat. Şoferul camionului se află acum în spatele vehiculului, cu ochii speriați, şi vorbeşte la telefon. Trei, poate patru persoane asistă. Câțiva sunt furați de curiozitățile lor morbide şi filmează cu telefoanele scena de groază.

Dacă încă aş locui în Virginia, lucrurile s-ar desfăşura într-o manieră complet diferită. Toţi cei din jur s-ar opri. S-ar instala panica, oamenii ar ţipa şi un echipaj de ştiri ar ajunge la faţa locului în doar câteva minute. Dar aici, în Manhattan, se întâmplă atât de des ca un pieton să fie lovit de un vehicul, încât nu reprezintă mai mult decât o simplă neplăcere. Pentru unii, o întârziere în trafic, pentru alţii, *nişte haine pătate.* Probabil se întâmplă atât de des, încât nici nu se va scrie în ziare.

Oricât m-ar deranja indiferenţa celor de aici, este exact motivul pentru care am ales să mă mut în acest oraş, acum zece ani. Oamenii ca mine trebuie să trăiască în zone suprapopulate. Situaţia vieţii mele este irelevantă într-o localitate atât de aglomerată. Aici există foarte mulţi oameni cu poveşti de viaţă mult mai jalnice decât a mea.

Aici sunt invizibilă. Lipsită de importanţă. Manhattanul este prea aglomerat ca să îmi acorde vreo atenţie şi îl iubesc pentru asta.

— Eşti rănită?

Îmi ridic privirea şi descopăr un tip care îmi atinge braţul şi îmi cercetează cămaşa. Pe chip i se citeşte o îngrijorare profundă şi mă priveşte de sus până jos, căutând vreo rană. Din reacţia lui îmi dau seama că nu este un newyorkez tipic, pragmatic. Poate că acum locuieşte aici, dar provine dintr-un loc care nu a stors complet empatia din el.

— Eşti rănită? repetă străinul, de data asta privindu-mă în ochi.

— Nu. Nu e sângele meu. Stăteam lângă el, când...

Nu mai vorbesc. *Tocmai am văzut un om murind.* Eram atât de aproape de el, sângele lui e pe mine!

M-am mutat în acest oraş pentru a fi invizibilă, dar, fără doar şi poate, nu sunt impenetrabilă. Am încercat din răsputeri să devin la fel de tare ca betonul de sub picioarele mele. Nu prea am reuşit. Simt cum toată scena macabră la care am fost martoră mi se aşază greu în stomac.

Îmi acopăr gura cu mâna, dar o las jos rapid când simt ceva lipicios pe buze. *Mai mult sânge.* Mă uit în jos, la cămaşa mea. Atât de mult sânge străin! Îmi apuc cămaşa şi o îndepărtez de piept, dar mi s-a lipit de piele în locurile unde stropii de sânge s-au închegat.

Cred că am nevoie de apă. Încep să mă simt ameţită, mă lasă picioarele şi vreau să îmi frec fruntea, să îmi ciupesc nasul, dar mi-e teamă să mă ating. Îmi ridic ochii la bărbatul care încă mă strânge de braţ.

— Am şi pe faţă? îl întreb.

El strânge din buze şi studiază cu privirea strada din jurul nostru, apoi gesticulează spre o cafenea din apropiere.

— Acolo vom găsi o toaletă, îmi spune el, lipindu-şi mâna de spatele meu, în timp ce mă conduce.

Mă uit peste stradă la clădirea Pantem Press, spre care mă îndreptam înainte de accident. Eram atât de aproape! La cincisprezece, poate douăzeci de metri distanță de o întâlnire la care trebuie neapărat să ajung.

Mă întreb cât de aproape de destinația *lui* era bărbatul care tocmai a murit.

Străinul îmi ține uşa deschisă când ajungem la cafenea. O femeie care duce câte o cafea în fiecare mână încearcă să se strecoare afară din local pe lângă mine, până când îmi vede cămaşa. Se dă în lături imediat şi ne face loc să intrăm. Mă îndrept spre toaleta pentru femei, dar uşa este încuiată. Bărbatul o deschide pe cea de la toaleta pentru bărbați şi îmi face semn să îl urmez.

Se apropie de chiuvetă şi deschide robinetul, fără a încuia uşa în urma noastră. Mă uit în oglindă, uşurată să văd că nu arăt atât de rău cum mă temeam. Pe obraji am câteva picături de sânge care încep să se întunece şi să se usuce, iar deasupra sprâncenelor mai sunt câțiva stropi fini. Din fericire, cea mai mare parte a ajuns pe cămaşă.

Omul îmi dă prosoape de hârtie umede şi îmi şterg fața, în timp ce el mai udă câteva. Acum pot să simt mirosul sângelui. Izul metalic din aer mă trimite cu gândul înapoi în timp, pe când aveam zece ani. Mirosul sângelui a fost atât

de puternic, încât mi-l amintesc perfect chiar şi după toți aceşti ani.

Mi se face greață şi încerc să îmi țin respirația. Nu vreau să vomit. Dar vreau să mă dezbrac de cămaşă. *Acum.*

Deschid nasturii cu degetele tremurânde, apoi mi-o scot şi o pun sub robinet. Las apa să o curețe, în timp ce iau celelalte şervețele umede din mâna străinului şi încep să-mi şterg sângele de pe piept.

Se îndreaptă spre uşă, dar în loc să-mi acorde intimitate, cât timp stau aici în cel mai puțin atrăgător sutien al meu, el blochează uşa băii, astfel încât nimeni să nu intre peste mine cât sunt dezbrăcată. E un gest ciudat de cavaleresc şi mă face să mă simt incomod. Îl urmăresc încordată, în oglindă.

Cineva bate la uşă.

— Ies imediat, spune el.

Mă relaxez puțin la gândul că persoana aflată în fața uşii mă va auzi țipând, dacă va fi nevoie.

Mă concentrez asupra sângelui, până când sunt sigură că l-am curățat pe tot de pe gât şi piept. Apoi îmi inspectez părul în oglindă, întorcându-mă la stânga şi la dreapta, dar

nu văd decât doi centimetri de rădăcini întunecate deasupra unei nuanțe de caramel decolorat.

— Poftim, zice bărbatul, descheind şi ultimul nasture de la cămaşa lui albă, impecabilă. Îmbracă-te cu asta.

Deja şi-a dezbrăcat sacoul, care acum stă atârnat de clanță, îşi dă jos cămaşa, rămânând într-un maiou alb. Este musculos, mai înalt decât mine. Cămaşa lui mă va înghiți. Nu pot purta asta la întâlnirea mea importantă, dar n-am de ales. O iau din mâna lui, când mi-o întinde. Mai smulg câteva prosoape de hârtie şi îmi şterg bine pielea, apoi o îmbrac şi încep să o închei. Arată ridicol, dar, privind partea plină a paharului, cel puțin nu craniul *meu* a explodat pe cămaşa altcuiva.

Îmi scot cămaşa udă din chiuvetă şi mă resemnez cu ideea că nimic n-o mai poate salva. O arunc în coşul de gunoi, apoi mă sprijin de chiuvetă şi îmi privesc reflecția în oglindă. Doi ochi obosiți şi goi se uită înapoi la mine. Oroarea la care tocmai au asistat le-a schimbat culoarea din căprui-deschis în cafeniu-închis. Îmi frec obrajii cu palmele pentru a-mi da un strop de culoare, dar fără niciun rezultat. Arăt ca moartă.

Mă sprijin de perete, cu spatele spre oglindă. Bărbatul îşi împătureşte cravata. O îndeasă în buzunarul sacoului şi mă cercetează fugar.

— Nu îmi dau seama dacă eşti calmă sau în stare de şoc.

Nu sunt în stare de şoc, dar nici calmă nu ştiu dacă sunt.

— Nici eu nu-mi dau seama. Tu eşti bine?

— Sunt bine, îmi răspunde. Am văzut lucruri şi mai rele, din păcate.

Îmi înclin capul, în timp ce încerc să analizez răspunsul lui criptic. Se uită în altă parte, făcându-mă să-l privesc şi mai insistent, întrebându-mă ce ar fi putut să vadă mai groaznic decât capul unui om zdrobit sub un camion. Poate că *s-a născut* la New York. Sau poate lucrează într-un spital. Are acea alură competentă a persoanelor care îngrijesc alte persoane.

— Eşti medic?

— Lucrez în domeniul imobiliar, scutură el din cap. De fapt, am lucrat.

Întinde mâna spre umărul meu şi îmi îndepărtează ceva de pe cămaşă. *Cămaşa lui.* Când îşi retrage braţul, mă mai priveşte pentru o clipă, după care face un pas înapoi.

Ochii lui se asortează cu cravata pe care tocmai şi-a îndesat-o în buzunar. Au culoarea *chartreuse*[1]. Este atrăgător, dar ceva din postura lui mă face să cred că îşi

[1] Verde aprins, verde brotăcel.

doreşte să nu fi fost. Aproape ca şi cum înfăţişarea ar fi un inconvenient pentru el. O parte din el pe care şi-ar dori ca nimeni să nu o observe. Vrea să fie invizibil în acest oraş. *La fel ca mine.*

Cei mai mulţi vin la New York pentru a fi descoperiţi. Restul oamenilor vin aici să se ascundă.

— Cum te numeşti? mă întreabă el.

— Lowen.

Face o pauză după ce îmi aude numele, dar numai câteva secunde.

— Jeremy, se prezintă el.

Se mută la chiuvetă, deschide din nou robinetul şi începe să se spele pe mâini. Continui să mă uit la el, neputând să îmi ascund curiozitatea. La ce s-a referit când a spus că a văzut lucruri şi mai rele decât accidentul la care tocmai am fost martori? A zis că a lucrat în domeniul imobiliar, dar chiar şi cea mai proastă zi în slujba de agent imobiliar nu ar putea genera cuiva tristeţea pe care o degajă acest bărbat.

— Ce ai păţit? îl întreb.

Mă priveşte prin oglindă.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că ai văzut lucruri mai rele. Ce ai văzut?

Opreşte apa şi se şterge pe mâini, apoi se întoarce spre mine.

— Chiar vrei să ştii?

Dau din cap.

El aruncă prosopul de hârtie în coşul de gunoi şi apoi îşi bagă mâinile în buzunare. Tristeţea lui se adânceşte. Mă priveşte în ochi, dar există o deconectare între el şi acest moment.

— Am scos corpul neînsufleţit al fiicei mele de opt ani dintr-un lac, acum cinci luni.

Trag adânc aer în piept şi îmi duc mâna la baza gâtului. *Nu era nici urmă de tristeţe în expresia lui. Era disperare.*

— Îmi pare nespus de rău, îi şoptesc.

Şi simt asta cu adevărat. Îmi pare rău pentru fiica lui. Îmi pare rău că am fost curioasă.

— Dar tu? mă întreabă el:

Se sprijină de dulap, ca şi cum aceasta ar fi o conversaţie pentru care este pregătit. O conversaţie pe care a aşteptat-o. Cineva care să vină şi să îi facă tragediile să pară mai puţin tragice. E ceea ce faci când ai trecut prin situaţia cea mai crâncenă. Cauţi oameni ca tine... oameni care o duc mai rău decât tine... şi îi foloseşti pentru a te face să te simţi mai bine cu lucrurile îngrozitoare care ţi s-au întâmplat.

Înghit un nod din gât înainte de a vorbi, pentru că tragediile mele nu sunt nimic pe lângă a lui. Mă gândesc la cea mai recentă, ruşinată să o spun cu voce tare, pentru că pare atât de nesemnificativă în comparaţie cu a lui.

— A murit mama, săptămâna trecută.

Nu reacţionează la tragedia mea aşa cum am reacţionat eu la a lui. Nu se manifestă în niciun fel şi mă întreb dacă este din cauză că spera ca a mea să fie mai rea. Nu este. *El câştigă.*

— Cum a murit?

— De cancer. Am îngrijit-o în apartamentul meu, în ultimul an. Astăzi este prima dată când ies din casă, după săptămâni întregi.

El este prima persoană căreia îi spun asta cu voce tare. Îmi pot simți pulsul zbătându-se la încheietura mâinii, aşa că mi-o prind cu cealaltă.

Ne privim unul pe altul pentru încă un moment. Vreau să-i spun altceva, dar nu m-am mai implicat niciodată într-o conversație atât de serioasă cu un om care mi-e complet străin. Vreau să se termine, pentru că nu ştiu încotro poate ajunge această discuție.

Nicăieri. Se opreşte.

El se uită din nou în oglindă şi îşi examinează înfățişarea, aranjând o şuviță de păr rebel.

— Am o întâlnire la care trebuie să ajung. Eşti sigură că o să fii bine?

Mă studiază din nou prin oglindă.

— Da. Sunt în regulă.

— *În regulă?*

Se răsuceşte şi repetă cuvintele ca pe o întrebare, de parcă a fi în regulă nu este pentru el la fel de valabil cum ar fi fost dacă aş fi spus că sunt *bine.*

— O să fiu în regulă, repet. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Mi-ar plăcea să îl văd zâmbind, dar nu e momentul potrivit. Sunt curioasă cum arată zâmbetul lui. În schimb, ridică din umeri şi spune:

— Atunci, în regulă.

Descuie uşa băii. O ține deschisă, dar nu ies imediat. Continui să-l privesc, încă nepregătită să dau piept cu lumea de afară. Îi apreciez bunătatea şi vreau să spun mai multe, să-l răsplătesc într-un fel, poate la o cafea sau înapoindu-i cămaşa. Mă simt atrasă de altruismul lui, care, în zilele noastre, este o raritate. Dar sclipirea verighetei de pe mâna lui stângă mă împinge afară din baie şi din cafenea, pe străzile care acum sunt şi mai aglomerate.

O ambulanță a sosit şi blochează traficul în ambele sensuri. Mă îndrept iarăşi spre locul accidentului, întrebându-mă dacă ar trebui cumva să dau o declarație. Aştept, lângă un polițist care notează detalii de la martori oculari. Declarațiile lor nu diferă de a mea, dar povestesc şi eu, apoi las datele mele de contact. Nu ştiu cât de mult ajută, având în vedere că nu am văzut momentul impactului. Am fost doar suficient de aproape să îl aud. Destul de aproape pentru a fi pictată ca un tablou de Jackson Pollock[2].

[2] Pictor american (1912-1956), reprezentant al expresionismului abstract, cunoscut pentru maniera sa de a picta împroşcând pânzele cu vopsea.

Mă uit în spatele meu şi văd cum Jeremy iese din local cu o cafea proaspătă în mână. Traversează strada, concentrat la destinația sa, oricare ar fi aceea. Mintea lui este acum altundeva, departe de mine, probabil la soție şi la ce explicație să îi dea când va ajunge acasă fără cămaşă.

Îmi scot telefonul din geantă şi verific cât e ceasul. Mai am un sfert de oră până la întâlnirea cu Corey şi cu editorul de la Pantem Press. Mâinile îmi tremură şi mai tare, acum, când străinul nu mai este aici să mă distragă de la gândurile mele. O cafea ar putea să ajute. Morfina ar ajuta *cu siguranță,* dar cei de la spital au luat-o pe toată din apartament, săptămâna trecută, când au venit să-şi recupereze echipamentul după ce mama a murit. Păcat că am fost prea tulburată pentru a mă gândi s-o ascund. Mi-ar fi prins bine acum.

2

Nu mai primisem veşti de la Corey de câteva luni bune, până aseară, când mi-a trimis mesajul în care îmi spunea despre întâlnirea de astăzi. Stăteam la birou, în fața calculatorului şi urmăream cum o furnică mi se plimbă pe degetul mare de la picior.

Furnica era singură şi umbla de colo colo, în stânga şi în dreapta, în sus şi în jos, căutând mâncare sau prieteni. Părea ameţită de singurătatea ei. Sau poate încântată de libertatea proaspăt descoperită. N-am putut să nu mă întreb de ce era singură. De obicei, furnicile au în jurul lor o întreagă armată.

Curiozitatea mea legată de situaţia furnicii era un indiciu clar că trebuia să ies din casă. Mi-era teamă că, după ce o îngrijisem pe mama atât de mult timp, odată ce aveam să ies pe hol urma să fiu la fel de confuză ca furnica. Stânga, dreapta, înăuntru, afară, *unde sunt prietenii mei, unde este mâncarea?*

Furnica a coborât de pe degetul meu pe podeaua de lemn. A dispărut între podea şi perete când am primit mesajul lui Corey.

Când ne despărţiserăm, acum câteva luni, sperasem să fi priceput că, din moment ce nu mai facem sex, cea mai potrivită metodă de comunicare dintre un agent literar şi autorul pe care îl reprezintă este e-mailul.

Mesajul lui spunea: „Ne întâlnim mâine-dimineaţă la nouă, în clădirea Pantem Press, la etajul 14. Cred că am putea primi o ofertă".

Nici măcar nu m-a întrebat ce face mama. Nu m-a surprins. Lipsa lui de interes pentru orice altceva în afară de muncă şi de el însuşi este motivul pentru care nu mai suntem împreună. Indiferenţa lui mă făcea să mă simt

nedrept de iritată. Nu îmi datora nimic, dar cel puțin ar fi putut să se comporte în aşa fel încât să pară că îi păsa.

Nu i-am răspuns, aseară. Am lăsat telefonul deoparte şi am privit cu atenție crăpăturile de la baza peretelui, cele prin care dispăruse furnica. M-am întrebat dacă mai găsise alte furnici în perete sau dacă era o singuratică. Poate că era la fel ca mine şi avea o aversiune față de alte furnici.

Este greu de spus de ce am o asemenea aversiune față de alți oameni, dar, dacă ar fi să pariez, aş spune că este rezultatul direct al faptului că propria mea mamă era speriată de mine.

Poate că *speriată* este un cuvânt prea tranşant. Dar cu siguranță nu avea încredere în mine cum ar fi trebuit să aibă în fiica ei. M-a ținut destul de departe de oameni, în afara programului şcolar, pentru că se temea de ceea ce aş fi putut să fac în timpul multiplelor mele episoade de somnambulism. Această decizie paranoică m-a afectat şi la maturitate, fiind deja obişnuită cu singurătatea. Am foarte puțini prieteni şi niciun fel de viață socială. Prin urmare, aceasta este prima dimineață când părăsesc apartamentul după mai multe săptămâni, de dinainte ca ea să se stingă.

Mi-am imaginat că prima mea plimbare în afara apartamentului va fi într-un loc de care îmi era dor, cum ar fi Central Park sau o librărie.

Nu mi-a trecut prin cap că mă voi afla aici, stând la coadă pe coridorul unei edituri, rugându-mă disperată ca această

ofertă, oricare ar fi ea, să mă ajute să ajung la zi cu plata chiriei, pentru a nu fi evacuată. Dar, uite-mă, foarte aproape de o întâlnire la care se va hotărî dacă voi rămâne fără adăpost sau voi primi o ofertă de publicare ce îmi va oferi mijloacele de a-mi căuta un nou apartament.

Privesc în jos şi netezesc cămaşa albă pe care Jeremy mi-a împrumutat-o în toaleta cafenelei de peste drum. Sper că nu arăt prea ridicol. Poate că există o şansă de a-mi sta bine, ca şi cum cămăşile bărbăteşti de două ori mărimea mea ar fi o nouă modă.

— Frumoasă cămaşă, spune cineva, în spatele meu. Mă întorc la auzul vocii lui Jeremy, uimită să îl văd.

Oare mă urmăreşte?

Vine rândul meu, aşa că îi înmânez gardianului permisul meu de conducere şi apoi mă uit la Jeremy, care studiază noua cămaşă cu care este îmbrăcat.

— Cumva ţii cămăşi de schimb în buzunarul de la spate? N-a trecut prea mult de când mi-a oferit-o pe cealaltă.

— Hotelul meu este aproape. Am dat o fugă să mă schimb.

Hotelul lui. Sună promiţător. Dacă locuieşte într-un hotel, poate că nu lucrează aici. Şi dacă nu lucrează aici, poate că nu are legătură cu industria editorială. Nu îmi dau seama

exact de ce nu vreau să fie implicat în acest domeniu. Numai că habar n-am cu cine urmează să mă întâlnesc şi sper să nu aibă nimic de-a face cu el, după dimineaţa pe care am avut-o deja.

— Adică nu lucrezi în clădirea asta?

— Nu, nu lucrez aici, confirmă el, apoi îşi scoate actul de identitate şi i-l dă gardianului. Am o întâlnire la etajul al paisprezecelea.

Bineînţeles.

— Şi eu la fel, îi răspund.

Un zâmbet fugar îi apare pe buze, deşi dispare la fel de repede, de parcă şi-ar amintit ce s-a întâmplat pe stradă şi a realizat că este încă prea devreme pentru a nu fi afectat.

— Care sunt şansele să ne îndreptăm spre aceeaşi întâlnire?

El îşi recuperează actul de identitate de la gardianul care ne îndrumă spre ascensoare.

— Nu ştiu, îi răspund. Încă nu mi s-a spus exact de ce mă aflu aici.

Intrăm în lift, iar el apasă butonul pentru etajul al paisprezecelea. Se întoarce spre mine, în timp ce îşi scoate cravata din buzunar şi începe să o pună la gât.

Îi privesc cu insistență verigheta.

— Eşti scriitoare? mă întreabă.

Încuviințez din cap.

— Şi tu?

— Nu. Soția mea este, îmi explică el, trăgând de nodul cravatei până când este fixat în poziție corectă. Ai scris vreo carte pe care aş putea să o cunosc?

— Mă îndoiesc. Nimeni nu-mi citeşte cărțile.

— Nu există foarte mulți Lowen în lume. Sunt convins că îmi voi da seama ce cărți ai scris, îmi zâmbeşte el.

De ce? De ce vrea neapărat să le citească? Se uită în telefon şi începe să caute.

— Nu am spus niciodată că scriu sub numele meu real.

Continuă să privească ecranul telefonului până când uşile liftului se deschid. Porneşte spre ele, iar când ajunge la ieşire se răsuceşte spre mine. Îşi ridică telefonul şi zâmbeşte.

— Nu foloseşti niciun pseudonim. Scrii sub numele de Lowen Ashleigh, care, în mod amuzant, este numele autoarei cu care mă întâlnesc la nouă şi jumătate.

În sfârşit a zâmbit, însă, oricât de minunat ar fi, nu mai vreau.

M-a căutat pe Google. Şi chiar dacă întâlnirea mea este la nouă, nu la nouă şi jumătate, el pare să ştie mai multe despre asta decât mine. Dacă într-adevăr mergem spre aceeaşi şedinţă, întâlnirea noastră întâmplătoare de pe stradă pare oarecum suspectă. Dar cred că şansele ca amândoi să fim în acelaşi loc în acelaşi timp nu sunt chiar de neconceput, având în vedere că ne îndreptam în aceeaşi direcţie, către aceeaşi întâlnire şi, prin urmare, am asistat la acelaşi accident.

Jeremy se dă un pas într-o parte şi ies din ascensor. Îmi deschid gura, mă pregătesc să vorbesc, dar el face vreo câţiva paşi cu spatele.

— Ne vedem mai târziu!

Nu-l cunosc deloc şi nici nu ştiu care este rolul lui la întâlnirea pe care o voi avea. Chiar şi aşa, fără să fiu

informată cu privire la ceea ce urmează să se întâmple în această dimineață, nu pot să nu îl plac pe tipul ăsta. Mi-a dat, literalmente, cămaşa de pe el, prin urmare mă îndoiesc că are un caracter răzbunător.

Înainte să ajungă la colț îi zâmbesc.

— În regulă. Ne vedem mai târziu.

— În regulă, îmi zâmbeşte şi el.

Îl urmăresc cu privirea până când o ia la stânga şi nu-l mai văd. De îndată ce dispare, mă pot relaxa puțin. Această dimineață a fost mult prea... complicată. Accidentul la care am fost martoră şi faptul că am stat într-un spațiu închis cu acest bărbat ciudat, mă fac să mă simt anapoda. Îmi lipesc mâna de perete şi mă sprijin. Ce naiba...

— Ai ajuns la timp, îmi spune Corey.

Vocea lui mă face să tresar. Mă răsucesc şi-l văd venind spre mine de pe coridorul opus. Se apleacă şi mă sărută pe obraz. Mă încordez.

— Niciodată nu vii la timp.

— Aş fi ajuns mai devreme, dar...

Tac. Nu îi explic situația care m-a făcut să întârzii. El pare dezinteresat şi o porneşte în aceeaşi direcție cu Jeremy.

— Întâlnirea propriu-zisă este abia la nouă şi jumătate, dar m-am gândit că vei întârzia şi de aceea ți-am spus că e la nouă.

Mă opresc şi mă holbez la ceafa lui. *Ce naiba, Corey?* Dacă mi-ar fi spus să vin la nouă şi jumătate în loc de nouă, n-aş mai fi asistat la accidentul de pe stradă. N-aş mai fi fost stropită cu sângele unui străin.

— Vii? întreabă Corey şi se opreşte să se uite înapoi la mine.

Îmi ascund iritarea. Sunt obişnuită să fac asta când e vorba de el.

Ajungem într-o sală de conferințe goală. Corey închide uşa în spatele nostru şi iau loc la masă. El se aşază lângă mine, în capul mesei, poziționându-se astfel încât să mă privească. Încerc să nu mă încrunt în timp ce îl studiez, după despărțirea noastră de acum câteva luni, dar observ că nu s-a schimbat. Este tot zâmbitor, foarte curat, îngrijit, cu cravată şi ochelari. Mereu în contrast izbitor cu mine.

— Arăți groaznic.

Spun asta pentru că nu arată rău. Niciodată nu arată rău, iar el o ştie.

— Tu arăți proaspătă şi răvăşitoare, îmi spune el, pentru că nu arăt niciodată aşa.

Întotdeauna arăt obosită, poate chiar plictisită. Am auzit despre persoane care au în permanență o expresie răutăcioasă, dar eu cred că am mereu una *plictisită.*

— Ce mai face mama ta?

— A murit săptămâna trecută.

Nu se aşteptă la asta. Se apleacă în scaun şi îşi înclină capul.

— De ce nu mi-ai spus?

De ce nu te-ai deranjat să mă întrebi până acum?

— Încă nu realizez, ridic eu din umeri.

Mama a locuit cu mine în ultimele nouă luni – de când a fost diagnosticată cu cancer de colon în stadiul patru. A murit miercurea trecută, după trei luni de stat la pat. A fost dificil să părăsesc apartamentul în tot acest timp, pentru că ea depinde cu totul de mine – îi dădeam să bea, să

mănânce, ba chiar o şi întorceam în pat. Când starea ei s-a înrăutăţit, nu am mai putut să o las singură deloc, de aceea nu am ieşit din casă săptămâni întregi. Din fericire, în Manhattan, o conexiune wi – şi un card de credit facilitează traiul în interior. Absolut orice lucru necesar unei persoane îi poate fi livrat la uşă.

Este ciudat cum unul dintre cele mai populate oraşe din lume poate fi un paradis pentru cei ce suferă de agorafobie.

— Te simţi bine? întreabă Corey.

Îmi maschez neliniştea cu un zâmbet, chiar dacă interesul lui este doar o formalitate.

— Sunt bine. Era de aşteptat şi asta mă ajută.

Spun ceea ce cred că vrea să audă. Nu ştiu cum ar reacţiona dacă ar şti adevărul – că, de fapt, sunt uşurată că a murit. Toată viaţa mea, mama nu mi-a oferit decât un sentiment de vinovăţie. Nici mai mult, nici mai puţin. Doar atât.

Corey se îndreaptă spre o servantă plină cu aperitive pentru micul dejun, sticle de apă şi o carafă de cafea.

— Ţi-e foame? Ţi-e sete?

— Vreau doar nişte apă.

El ia două sticle, îmi întinde una, şi se aşază la loc.

— Ai nevoie de ajutor cu testamentul? Sunt sigur că Edward te poate ajuta.

Edward este avocatul agenției lui Corey. Este o firmă mică, aşa că mulți scriitori folosesc expertiza lui Edward în alte domenii. Din păcate, nu voi avea nevoie de ea. Anul trecut, când am semnat contractul de închiriere al apartamentului meu cu două dormitoare, Corey a încercat să-mi spună că nu îmi voi permite să locuiesc acolo. Dar mama a insistat să moară cu demnitate – în camera ei. Nu într-un azil. Nu într-un spital. Nu într-un pat de spital, amplasat în mijlocul unei garsoniere. Şi-a dorit propriul dormitor, cu lucrurile ei.

Mi-a promis că banii rămaşi în contul ei bancar, după ce-o să moară, mă vor ajuta să recuperez pauza pe care a trebuit să o iau în cariera mea de scriitor. În ultimul an, am trăit din puținul avans rămas din ultimul contract de publicare. Dar, acum, totul a dispărut, inclusiv banii mamei. A fost unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a mărturisit, înainte de a ceda definitiv în fața cancerului. Aş fi îngrijit-o indiferent de situația ei financiară. Era mama mea. Dar faptul că a simțit nevoia să mă mintă ca să fiu de acord să o fac dovedeşte cât de rece a fost relația dintre noi.

Iau o gură de apă şi clatin din cap.

— N-am nevoie de un avocat. Tot ce mi-a lăsat sunt datorii, dar mulțumesc pentru ofertă.

Corey îşi strânge buzele. Îmi cunoaşte situația financiară, pentru că, în calitate de agent, el e cel care îmi trimite cecurile. De aceea acum mă priveşte cu milă.

— În curând vei primi un cec din străinătate, mă anunță el, de parcă nu aş şti deja fiecare bănuț pe care urmează să îl primesc în următoarele şase luni.

Ca şi cum nu l-am cheltuit deja.

— Ştiu. Mă voi descurca.

Nu vreau să discut cu el despre problemele mele financiare.

De fapt, nu vreau să le discut cu nimeni.

El ridică puțin din umeri, neconvins. Apoi îşi coboară privirea şi îşi îndreaptă cravata.

— Să sperăm că această ofertă va fi bună pentru amândoi, îmi spune.

Sunt uşurată că subiectul se schimbă.

— De ce ne întâlnim personal cu reprezentantul unei edituri? Ştii că prefer să rezolv totul prin e-mail.

— Ieri au cerut întâlnirea. Au spus că au o ofertă de lucru pe care ar dori să o discute cu tine, dar nu mi-au dat alte detalii la telefon.

— Credeam că eşti pe cale să obții un alt contract cu ultima mea editură.

— Cărțile tale merg bine, dar nu suficient pentru a-ți asigura un nou contract fără a-ți sacrifica din timp. Trebuie să fii de acord să te implici în platformele de socializare online, să mergi în turnee, să-ți dezvolți o bază de fani. Numai vânzările nu sunt de ajuns pe piața de azi.

Mă temusem de asta. Singura mea speranță de reabilitare financiară consta într-o reînnoire a contractului cu editura mea actuală. Plățile pentru lucrările mele anterioare scăzuseră pe măsura vânzărilor cărților. Scrisesem foarte puțin în ultimul an, din cauza angajamentului pe care mi-l luasem față de mama, iar acum nu aveam nimic de oferit unei edituri.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vor să-ți propună cei de la Pantem sau dacă este ceva de care să fii interesată, spune Corey. Trebuie să semnăm un acord de confidențialitate, înainte să ne dea mai multe detalii. Însă tot secretul ăsta mi-a stârnit curiozitatea. Încerc să nu-mi fac speranțe false, dar sunt o mulțime de posibilități şi am sentimentul că va fi bine. Avem nevoie de asta.

Spune *noi,* pentru că oricare ar fi oferta, dacă accept, el primeşte cincisprezece la sută. Este standardul agent-client. Ceea ce *nu* intră în standardul agent-client sunt cele şase luni de relație şi cei doi ani de sex care au urmat după despărțire.

Relația noastră sexuală a durat atât de mult numai pentru că niciunul dintre noi nu a găsit pe altcineva cu care să înceapă o legătură serioasă. A fost convenabil până când nu a mai fost. Dar motivul pentru care *relația* noastră în sine a fost atât de scurtă este acela că el era îndrăgostit de o altă femeie.

Nu contează că şi cealaltă femeie dintre noi eram tot eu.

Probabil este ciudat să te îndrăgosteşti de cuvintele unui scriitor înainte de a-l cunoaşte în persoană. Pentru unii e dificilă separarea unui personaj de persoana care l-a creat. În mod surprinzător, Corey este unul dintre aceştia, în ciuda faptului că este agent literar. A întâlnit-o şi s-a îndrăgostit de protagonista primului meu roman, *Final deschis,* înainte să vorbească vreodată cu mine. A presupus că personalitatea personajului meu era o reflecție fidelă a propriei mele persoane, când, de fapt, eu sunt cât se poate de diferită.

Corey a fost singurul agent care a răspuns cererii mele şi chiar şi el s-a lăsat aşteptat luni de zile. E-mailul lui avea doar câteva fraze lungi, dar a fost suficient pentru a-mi regăsi speranța pierdută.

> Am citit manuscrisul tău, Final deschis, în doar câteva ore. Cred în această carte. Dacă încă mai cauți un agent, dă-mi un telefon.

Mesajul lui a venit într-o dimineață de joi. Două ore mai târziu, purtam o conversație telefonică aprofundată despre manuscris. Vineri după-amiază, ne-am întâlnit la o cafea şi am semnat un contract.

Până sâmbătă seara, făcuserăm sex de trei ori.

Sunt sigură că relația noastră a încălcat nişte reguli etice la un moment dat, dar nu cred că mai contează, la cât de scurtă a fost. De îndată ce Corey şi-a dat seama că nu eu sunt persoana pe care era bazat personajul, a realizat că nu suntem compatibili. Nu eram vitează. Nu eram simplă. Eram dificilă. Un puzzle complicat din punct de vedere emoțional pe care nu voia să îl rezolve.

Ceea ce era un lucru bun. Nu aveam chef să fiu rezolvată.

Pe cât de poticnită a fost relația cu el, este surprinzător de uşor să îi fiu clientă. De aceea am ales să nu schimb agenția după despărțirea noastră, pentru că mereu a fost loial şi imparțial când a venit vorba despre cariera mea.

— Pari puțin tulburată, spune Corey, readucându-mă la realitate. Emoții?

Încuviințez din cap, sperând că îmi va accepta pretextul emoțiilor, pentru că nu vreau să-i explic de ce sunt epuizată. Au trecut două ore de când am plecat de acasă, în această dimineață, dar simt că în aceste două ore s-au întâmplat mai multe lucruri decât în tot anul. Mă uit la palmele... la brațele mele... căutând urme de sânge. Nu mai există, dar încă îl mai simt. Încă îi mai simt *mirosul.*

Mâinile nu mi s-au oprit din tremurat, aşa că le ascund sub masă. Acum, că sunt aici, îmi dau seama că n-ar fi trebuit să vin. Totuşi nu pot să refuz un potențial contract. Nu primesc multe oferte şi, dacă nu găsesc una cât mai repede, va trebui să îmi caut o slujbă zilnică. Dacă încep să lucrez, nu voi mai avea timp să scriu. Dar cel puțin voi putea să-mi plătesc facturile.

Corey scoate o batistă din buzunar şi îşi şterge transpirația de pe frunte. Transpiră numai când este agitat. Faptul că el este agitat mă crispează şi mai tare.

— Oare ar trebui să stabilim un semnal secret, în caz că nu eşti interesată de ofertă? mă întreabă.

— Hai să ascultăm ce au de spus şi apoi putem să cerem o discuție în particular.

Corey apasă butonul pixului şi se îndreaptă în scaun, ca şi cum şi-ar pregăti o armă pentru luptă.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Oricum asta aveam de gând să fac. E charismatic şi fermecător. Mi-ar fi greu să găsesc pe cineva care să îmi atribuie vreuna dintre aceste calități. Cel mai bine este să stau deoparte şi să ascult.

— Cu ce eşti *îmbrăcată?*

Corey se uită fix la cămaşa mea, uimit, observând-o abia acum, în ciuda faptului că am petrecut împreună ultimul sfert de oră.

Îmi privesc şi eu cămaşa în care înot. Preț de un moment am uitat cât de ridicol arăt.

— Am vărsat cafea pe cealaltă cămaşă, în dimineața asta, şi a trebuit să mă schimb.

— Şi a cui este cămaşa asta?

— Probabil a ta. Era în dulapul meu, ridic eu din umeri.

— Ai plecat de acasă aşa? N-ai avut altceva cu ce să te îmbraci?

— Nu are stil? sunt sarcastică, dar nu se prinde.

— Nu. Ar trebui? se schimonoseşte el.

Ce măgar! Dar e bun la pat, ca majoritatea nemernicilor.

Mă simt cu adevărat uşurată când uşa sălii de conferinţe se deschide şi intră o femeie. E urmată, aproape comic, de un bărbat mai în vârstă care merge atât de aproape în spatele ei, încât se loveşte de ea atunci când aceasta se opreşte.

— Dumnezeule, Barron, o aud bombănind.

Aproape că zâmbesc la ideea că *Dumnezeule Barron* ar putea chiar numele lui.

Jeremy intră ultimul. Îmi oferă un mic salut din cap, care trece neobservat de toţi ceilalţi.

Femeia este îmbrăcată mai elegant decât sunt eu în cea mai bună zi a mea, cu părul negru scurt şi un ruj atât de roşu, încât pare strident pentru ora nouă şi jumătate dimineaţa. Ea pare a superiorul grupului, când îi întinde mâna lui Corey, apoi mie, în timp ce *Dumnezeule Barron* se uită drept în faţă.

— Amanda Thomas, se recomandă ea. Sunt editor la Pantem Press. Domnii sunt Barron Stephens, avocatul nostru, şi Jeremy Crawford, clientul nostru.

Eu şi Jeremy dăm mâna, iar el se descurcă de minune să pretindă că nu am trecut amândoi printr-o dimineaţă

extrem de bizară. Ocupă liniştit scaunul din faţa mea. Încerc să nu mă uit la el, dar este singurul loc în care vor să călătorească ochii mei. Nu am idee de ce el îmi stârneşte curiozitatea mai mult decât această întâlnire.

Amanda scoate câteva dosare din servietă şi le aşază în faţa mea şi a lui Corey.

— Vă mulţumim că aţi acceptat această întâlnire cu noi, începe ea. Nu vrem să abuzăm de timpul vostru, aşa că vom trece direct la subiect. Unul dintre autorii noştri nu-şi poate îndeplini un contract din motive medicale şi căutăm un scriitor cu experienţă în acelaşi gen care ar putea interesat să completeze cele trei cărţi rămase din seria sa.

Mă uit la Jeremy, dar expresia lui impenetrabilă nu trădează rolul său în această întâlnire.

— Cine este autorul? întreabă Corey.

— O să vă prezentăm cu plăcere detaliile, dar, mai întâi, vă rugăm să semnaţi un acord de confidenţialitate. Am dori să păstrăm situaţia actuală a autorului departe de ochii presei.

— De acord, spune Corey.

Încuviințez şi eu din cap, dar nu spun nimic. Amândoi citim formularele şi apoi le semnăm. Corey i le înapoiază Amandei.

— Numele autoarei este Verity Crawford, ne spune ea. Sunt sigură că ați auzit de lucrările ei.

Corey se crispează de îndată ce se menționează numele. *Bineînțeles* că am auzit de lucrările ei. Toată lumea o cunoaşte. Mă uit în direcția lui Jeremy. *Verity este soția lui?* Au acelaşi nume de familie. La parter, a spus că soția lui este scriitoare. Dar de ce ar asista el la o întâlnire despre ea? O întâlnire la care ea nu este prezentă?

— Am auzit de ea, spune Corey, reținut.

— Verity are o serie de succes pe care ne-ar plăcea să o vedem încheiată, continuă Amanda. Scopul nostru este de a găsi un scriitor dispus să preia lucrarea, să termine seria, să completeze turneele de carte, să se ocupe de comunicatele de presă şi orice altceva ar

, în mod normal, de datoria lui Verity.

Ne-am gândit la un comunicat de presă în care să prezentăm noul coautor, păstrând în acelaşi timp cât mai multă intimitate cu putință pentru Verity.

Turnee de carte? Comunicate de presă?

Acum, Corey se uită la mine. Ştie că nu sunt de acord cu acest aspect. Mulți autori excelează în interacțiunea cu cititorii, dar eu sunt atât de stângace, încât mă tem că, odată ce cititorii mei mă vor întâlni în persoană, nu vor mai citi niciodată o carte scrisă de mine. Am susținut o singură sesiune de autografe şi toată săptămâna dinainte nu am putut să dorm. Am fost atât de speriată pe tot parcursul evenimentului, încât mi-a fost greu să vorbesc. A doua zi, am primit un e-mail de la o cititoare care mi-a spus că, pentru ea, sunt o javră crispată şi nu-mi va mai citi niciodată cărțile.

Acesta este motivul pentru care stau acasă şi scriu. Cred că impresiile oamenilor despre mine sunt mai frumoase decât sunt eu în realitate.

Corey nu spune nimic când deschide dosarul pe care Amanda i-l înmânează.

— Care este remunerația doamnei Crawford pentru trei romane?

Dumnezeule Barron răspunde la această întrebare.

— Termenii contractului lui Verity cu editura ei rămân neschimbați şi, aşa cum este de înțeles, nu vor dezvăluiți. Toate sumele rezultate din drepturile de autor vor merge la Verity. Dar clientul meu, Jeremy Crawford, este dispus să ofere o plată xă de şaptezeci şi cinci de mii pe volum.

Stomacul mi se strânge la auzul sumei. Dar, pe cât de repede mă cuprinde entuziasmul, pe atât de repede mă părăseşte când realizez enormitatea a ceea ce reprezintă. Drumul de la a un autor necunoscut la a coautor al unei senzații literare reprezintă un salt mult prea mare pentru mine. Simt cum mă cuprinde panica numai când mă gândesc.

Corey se apleacă, punând coatele pe masă.

— Presupun că plata este negociabilă.

Încerc să-i atrag atenția lui Corey. Vreau să-i spun că o negociere nu este necesară. Este exclus să accept oferta de a încheia o serie de cărți pe care mi-ar prea frică să le scriu.

Dumnezeule Barron se îndreaptă în scaun.

— Cu tot respectul, Verity Crawford a muncit peste zece ani pentru a construi acest brand. Unul care nu ar exista altfel. Oferta este pentru trei volume. Şaptezeci şi cinci de mii pe volum, ceea ce înseamnă un total de două sute douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Corey trânteşte pixul pe masă şi se reazemă de spătarul scaunului, aparent neimpresionat.

— Care este termenul de predare?

— Suntem deja în întârziere, aşa că vrem să avem prima carte gata după şase luni de la data semnării contractului.

Nu pot să nu mă uit la dinții Amandei mânjiți de ruj roşu în timp ce vorbeşte.

— Pentru celelalte două volume putem negocia. La modul ideal, ne-ar plăcea ca termenii contractului să fie îndepliniți în următoarele douăzeci şi patru de luni.

Simt cum Corey îşi face calcule. Mă întreb dacă nu cumva calculează sumele care ne revin ecăruia. Corey va primi cincisprezece procente. Asta înseamnă aproape treizeci şi patru de mii de dolari, numai pentru că m-a reprezentat la această întâlnire în calitate de agent. Jumătate din câştigul meu s-ar duce pe impozite. Aşadar numai o sută de mii de dolari ar ajunge în contul meu bancar. Cincizeci de mii pe an.

Este mai mult decât dublul avansului pe care l-am primit pentru romanele mele anterioare, dar nu este suficient pentru a mă convinge să mă asociez la o serie de un asemenea succes.

Conversația continuă, fără sens, din moment ce ştiu deja că voi refuza. Când Amanda scoate contractul o cial, îmi dreg vocea şi vorbesc.

— Apreciez oferta, încep eu.

Mă uit direct la Jeremy, pentru a-i arăta că sunt sinceră.

— O apreciez cu adevărat. Dar dacă planul vostru este să aduceți pe cineva care să devină noua imagine a seriei, sunt sigură că există alți autori mult mai potriviți pentru asta.

Jeremy nu spune nimic, dar mă studiază cu mai mult interes decât o făcuse înainte să vorbesc. Mă ridic, gata să plec. Sunt dezamăgită de rezultat, dar şi mai dezamăgită de faptul că prima mea zi în afara apartamentului a fost un dezastru complet pe atât de multe planuri. Sunt gata să mă duc acasă şi să fac un duş.

— Aş vrea să discut un moment singur cu clienta mea, spune Corey, ridicându-se rapid.

Amanda încuviințează, închizându-şi servieta, în timp ce se pregăteşte să plece cu însoțitorii ei.

— Ne vom retrage, spune ea. Termenii sunt detailați în dosare. Mai avem în vedere alți doi scriitori, dacă acest contract nu vi se pare potrivit pentru dumneavoastră, aşa că încercați să ne dați un răspuns până cel târziu mâine după-amiază.

Jeremy este singurul care încă mai stă pe scaun. Nu a spus niciun cuvânt în tot acest timp. Amanda îmi întinde mâna.

— Dacă aveți întrebări, vă rog să mă contactați. Vă stau la dispoziție.

— Mulțumesc, îi răspund eu.

Amanda şi *Dumnezeule Barron* pleacă, dar Jeremy continuă să mă xeze. Corey se uită de la unul la altul, aşteptând ca Jeremy să iasă. În schimb, Jeremy se apleacă peste masă, concentrat.

— Am putea să vorbim între patru ochi? mă întreabă Jeremy.

Se uită la Corey, dar nu pentru a-i cere permisiunea, ci mai mult pentru a-l expedia.

Corey se uită şi el la Jeremy, prins pe picior greşit de cererea îndrăzneață. Îmi dau seama, după cum îşi întoarce încet capul şi îşi îngustează ochii, că vrea să refuze. De parcă mi-ar spune: *îți vine să crezi ce tupeu are tipul ăsta?*

Ceea ce nu realizează este că eu îmi doresc să rămân singură cu Jeremy în această cameră. Vreau să plece toți, mai ales Corey, pentru că dintr-odată am şi mai multe întrebări pentru Jeremy. Despre soția lui, despre motivul pentru care m-au ales pe mine, despre motivul pentru care nu mai poate să-şi nalizeze propria serie.

— E în regulă, îi spun lui Corey.

Vena de pe frunte i se um ă, în timp ce încearcă să-şi ascundă iritarea. Fața îi încremeneşte, dar cedează şi, în cele din urmă, iese din sala de conferințe.

Rămân singură cu Jeremy.

Din nou.

Dacă pun la socoteală şi scena din lift, asta este a treia oară când suntem singuri într-o încăpere de când ne-am cunoscut, azi-dimineață. Dar este prima dată când simt această tensiune nervoasă. Sunt sigură că vine de la mine. Cumva, Jeremy pare la fel calm ca atunci când m-a ajutat să curăț bucățile de pieton de pe mine, cu mai puțin de o oră în urmă.

Jeremy se lasă pe speteaza scaunului şi îşi freacă fața cu palmele.

— Isuse, murmură el. Întâlnirile cu reprezentanții editurilor sunt întotdeauna atât de rigide?

— N-am de unde să ştiu, râd eu uşor. De obicei, toate astea le rezolv prin e-mail.

— Cred că înțeleg de ce.

Se ridică şi ia o sticlă de apă. Poate e doar din cauză că acum stau pe scaun şi el este atât de înalt, dar nu-mi amintesc ca mai devreme să mă simțit atât de mică în prezența lui. Faptul că este căsătorit cu Verity Crawford mă face să mă simt mai intimidată de el, decât am fost atunci când am stat în fața lui doar în fustă şi sutien.

El rămâne în picioare, se sprijină de servantă şi îşi încrucişează picioarele.

— Te simți bine? Nu prea ai avut timp să-ți revii după ceea ce s-a întâmplat pe stradă.

— Nici tu nu ai avut.

— Eu sunt OK, mă asigură el. Bănuiesc că ai întrebări.

— O mulțime, recunosc eu.

— Ce vrei să ştii?

— De ce soția ta nu mai poate termina seria?

— A avut un accident de maşină.

Răspunde mecanic, ca şi cum, în acest moment, s-ar forța să se desprindă de orice emoție.

— Îmi pare rău. N-am auzit.

Mă foiesc în scaun, fără să ştiu ce altceva să spun.

— La început, n-am fost de acord ca altcineva să termine seria în locul ei. Am sperat că-şi va reveni. Dar... face o pauză, iată-ne aici.

Acum, comportamentul lui capătă sens pentru mine. Părea puțin cam rezervat şi prea tăcut, dar îmi dau seama că, de fapt, este durere. O durere palpabilă. Nu ştiu dacă din cauza a ceea ce a păţit soția lui sau, după cum mi-a spus mai devreme, în toaletă, din cauza faptului că fiica sa a murit acum câteva luni. Dar în mod evident este într-o situație de neinvidiat, forțat să ia decizii mai grele decât pot îndura majoritatea oamenilor.

— Îmi pare foarte rău.

El dă din cap, dar nu mai adaugă nimic. Se întoarce la locul lui, iar eu mă întreb dacă nu cumva crede că încă mă mai gândesc la ofertă. Nu vreau să pierd mai mult timp decât am pierdut deja.

— Jeremy, apreciez oferta, dar sincer nu e ceva cu care mă simt în largul meu. Nu mă pricep la publicitate. Nici măcar nu ştiu de ce editura soției tale m-a considerat un potențial candidat.

— *Final deschis,* spune Jeremy.

Mă încordez când menționează o carte de-a mea.

— A fost una dintre cărțile preferate ale lui Verity.

— Soția ta mi-a citit cartea?

— A spus că vei ajunge o autoare de succes. Eu am dat editurii numele tău, pentru că Verity crede că aveți stiluri asemănătoare. Dacă e cineva care să preia seria lui Verity, vreau sa e o persoană căreia ea îi respectă opera.

— Uau! Sunt atată, dar... nu pot, clatin eu din cap.

Jeremy mă urmăreşte în tăcere, probabil întrebându-se de ce nu reacționez cum ar face majoritatea scriitorilor în fața unei asemenea oportunități. Nu mă poate descifra. În mod normal, m-aş mândri cu asta. Nu-mi place să fiu uşor de descifrat, dar, în această situație, pare greşit. Simt că ar trebui să fiu mai transparentă, măcar pentru curtoazia pe care mi-a arătat-o în această dimineață. Nici nu aş şti de unde să încep.

Jeremy se apleacă spre mine, cu ochii plini de curiozitate. Mă priveşte preț de o clipă, apoi loveşte cu pumnul în masă şi se ridică. Presupun că întâlnirea s-a terminat şi dau să mă ridic şi eu, dar Jeremy nu se îndreaptă spre uşă. Se apropie de un perete tapetat cu premii înrămate, aşa că mă

las înapoi în scaun. Se uită la premii, cu spatele la mine. Abia când îşi trece degetele peste unul dintre ele îmi dau seama că aparţine soţiei lui. Oftează, apoi se întoarce din nou spre mine.

— Ai auzit vreodată de oameni denumiţi *cronici?* mă întreabă el.

Clatin din cap.

— Numai Verity ar fi putut să inventeze acest termen. După ce icele noastre au murit, ea a spus că suntem cronici. Predispuşi la tragedie cronică. Un necaz după altul.

Mă uit la el pentru o clipă şi las cuvintele să mi se aşeze în minte. Mai devreme mi-a spus că a pierdut o ică, dar acum foloseşte termenul la plural.

— Fiice?

Inspiră adânc, apoi expiră înfrânt.

— Da. Gemene. Am pierdut-o pe Chastin cu şase luni înaintea lui Harper. A fost...

Nu se mai fereşte de emoţii ca mai devreme. Îşi trece mâna peste faţă şi apoi se întoarce şi se aşază.

— Unele familii sunt suficient de norocoase încât să nu sufere niciodată vreo tragedie. Dar există şi familii care par să se lovească de tragedii la tot pasul. Ceea ce *ar putea* merge prost, cu siguranță merge prost. Şi apoi se înrăutățeşte.

Nu ştiu de ce îmi spune mie toate astea. Dar îmi place să îl aud vorbind, chiar dacă vorbele lui sunt triste.

Îşi învârte sticla de apă într-un cerc pe masă şi o urmăreşte, adâncit în gânduri. Am impresia că nu a vrut să rămână singur cu mine pentru a încerca să mă facă să mă răzgândesc. Voia doar să fie singur. Poate că nu mai putea să suporte nicio secundă o discuție despre soția lui şi a vrut ca toți să plece. Mi se pare un compliment – faptul că alături de mine se simte ca şi cum ar singur.

Sau poate că întotdeauna se simte singur. Ca vecinul meu bătrân de alături, care, din câte am aflat despre el, în mod sigur a fost un cronic.

— Am copilărit în Richmond, îi spun eu. Vecinul nostru şi-a pierdut toți cei trei membri ai familiei în mai puțin de doi ani. Fiul a murit în război. După şase luni, soția a murit de cancer. Apoi fiica lui a murit într-un accident de maşină.

Jeremy opreşte sticla de apă şi o împinge la câțiva centimetri de el.

— Ce face el acum?

Mă încordez. Nu mă aşteptasem la această întrebare.

Adevărul este că omul nu a putut suporta pierderea tuturor celor pe care i-a iubit. S-a sinucis la câteva luni după ce

ica lui a murit, dar ar prea crud să îi

spun asta lui Jeremy, care încă jeleşte moartea icelor sale.

— Încă mai trăieşte în acelaşi oraş. S-a recăsătorit, câțiva ani mai târziu. Are câțiva i vitregi şi nepoți.

Ceva din expresia lui Jeremy mă face să cred că s-a prins de minciună, dar pare să aprecieze încercarea.

— Va trebui să petreci un timp în biroul lui Verity şi să te uiți prin lucrurile ei. Are note şi schițe strânse de-a lungul anilor – lucruri pe care eu nu le-aş înțelege.

Clatin din cap. *Nu a auzit nimic din tot ce am spus?*

— Jeremy, ți-am spus că nu pot...

— Avocatul te subestimează. Spune-i agentului tău să ceară o jumătate de milion. Spune-le că o vei face fără presă, sub un pseudonim, cu un acord de confidențialitate

solid. În felul ăsta, orice vrei să ascunzi poate să rămână ascuns.

Vreau să-i spun că nu încerc să ascund nimic altceva decât stânjeneala mea, dar înainte de a putea deschide gura, el a pornit spre uşă.

— Locuim în Vermont, continuă el. Îți dau adresa după semnarea contractului. Eşti binevenită să rămâi oricât ai nevoie ca să studiezi notițele din biroul ei.

Se opreşte cu mâna pe clanță. Deschid gura să obiectez din nou, dar nu pot să spun decât un foarte şovăielnic:

— În regulă.

Mă priveşte o clipă, de parcă ar mai avea ceva de spus, dar apoi aud doar:

— În regulă.

Deschide uşa şi iese în holul unde aşteaptă Corey. Corey se strecoară pe lângă el înapoi în sala de conferințe şi închide uşa.

Mă uit la masă, derutată de ceea ce tocmai s-a întâmplat. Nedumerită de faptul că mi se oferă o sumă atât de mare pentru un lucru pe care nici măcar nu sunt sigură că-l pot

face. *O jumătate de milion de dolari? Şi cu pseudonim, fără niciun angajament pentru turnee sau publicitate? Oare ce am spus ca să se ajungă la asta?*

— Nu îmi place tipul ăsta, declară Corey, aşezându-se pe scaun. Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că avocatul mă subestimează şi că ar trebui să cer o jumătate de milion de dolari, fără publicitate.

Mă întorc la timp să-l văd pe Corey cum se îneacă. Îmi smulge sticla de apă şi ia o înghițitură.

— Rahat!

3

La douăzeci de ani, am avut un iubit pe nume Amos, căruia îi plăcea să fie strangulat.

De aceea ne-am despărțit – pentru că am refuzat să îl strangulez. Însă câteodată mă întreb unde aş fost acum, dacă i-aş satisfăcut dorința. Am

căsătoriți? Am avea copii? Am

trecut la perversiuni sexuale şi mai periculoase?

Cred că asta m-a îngrijorat cel mai mult la el. La douăzeci de ani, sexul clasic ar trebui să satisfacă o persoană suficient cât să nu simtă nevoia de a introduce fetişuri atât de devreme în relație.

Îmi place să mă gândesc la Amos când sunt dezamăgită de starea actuală a vieții mele. În timp ce mă uit la înştiințarea de evacuare imprimată pe hârtie roz din mâna lui Corey, îmi amintesc că putea mai rău – aş fi putut *să am încă o relație cu Amos.*

Deschid mai larg uşa apartamentului şi îl las pe Corey să intre. Dacă aş ştiut că vine în vizită, m-aş asigurat că nu găseşte nicio înştiințate de evacuare lipită pe ea. Este a treia zi la rând când primesc aşa ceva. O iau din mâna lui şi o închid într-un sertar.

Corey îmi arată o sticlă de şampanie.

— M-am gândit că am putea să sărbătorim noul contract, îmi spune el, înmânându-mi sticla.

Sunt recunoscătoare că nu menționează evacuarea. Acum, când am în perspectivă o plată considerabilă, nu mi se mai pare atât de îngrozitor. Ce o să fac până vin banii...

nu prea ştiu. Posibil să mai am rezerve pentru câteva zile la un hotel.

Aş putea amaneta ce a rămas din lucrurile mamei.

Corey şi-a scos deja haina şi îşi slăbeşte nodul cravatei. Aceasta era rutina noastră, înainte ca mama să se mute aici. Venea şi începea să-şi dea jos din haine, până când ajungeam sub pătură, în patul meu.

Acest obicei a încetat complet când am aflat, prin intermediul reţelelor de socializare, că a fost la câteva întâlniri cu o fată pe nume Rebecca. Nu am întrerupt relaţia noastră sexuală din gelozie, ci din respect faţă de fata care nu ştia de noi.

— Ce face Becca? îl întreb, în timp ce deschid dulapul să caut două pahare.

Mâna lui Corey se opreşte pe cravată, ca şi cum ar şocat că sunt la curent cu ceea ce se întâmplă în viaţa lui amoroasă.

— Scriu romane de suspans, Corey. Nu atât de surprins că ştiu despre iubita ta.

Nu sunt atentă la reacţia lui. Deschid sticla de şampanie şi torn în pahare. Când mă apropii să îi dau unul lui Corey, îl găsesc aşezat la bar. Rămân pe partea opusă şi ne ridicăm

paharele. Dar îl cobor pe al meu înainte ca el să apuce să toasteze. Îmi studiez paharul şi nu-mi trece prin minte nimic altceva pentru care să îl închin, în afară de bani.

— Nu este seria mea, spun eu. Nu sunt personajele mele. Şi autoarea responsabilă pentru succesul acestor cărți este rănită. Mi se pare greşit să bem pentru asta.

Paharul lui Corey este încă în aer. El ridică din umeri, îi soarbe întregul conținut dintr-o singură înghițitură, apoi mi-l dă înapoi.

— Nu te concentra asupra motivului pentru care ai intrat în joc. Concentrează-te doar pe linia de niş.

Aşez paharul gol în chiuvetă şi îmi dau ochii peste cap.

— Ai citit măcar vreuna dintre cărțile ei? mă întreabă.

Clatin din cap şi dau drumul la apă. Probabil că ar trebui să spăl vasele. Am patruzeci şi opt de ore la dispoziție să eliberez apartamentul, iar vasele aş vrea să le iau cu mine când plec.

— Nu. Tu ai citit?

Torn detergent de vase în apă şi iau un burete.

— Nu. Nu e stilul meu, răspunde Corey, râzând.

Mă uit la el, exact în momentul în care îşi dă seama că vorbele lui sunt o jignire şi la adresa scrisului meu, având în vedere că mi s-a oferit acest contract datorită asemănării dintre stilurile noastre, după soțul lui Verity.

— Nu asta am vrut să spun, se scuză el, apoi se ridică şi ocoleşte barul, pentru a ajunge lângă mine, la chiuvetă.

Aşteaptă să termin de curățat o farfurie, după care mi-o ia din mână şi începe să o clătească.

— Nu pare că ai împachetat nimic. Ai găsit deja un alt apartament?

— Am un spațiu de stocare şi intenționez ca până mâine să duc acolo majoritatea lucrurilor. Am depus o cerere la un complex din Brooklyn, dar nu au nimic liber decât peste două săptămâni.

— În anunțul de evacuare scrie că ai la dispoziție două zile.

— Sunt conştientă de asta.

— Păi, unde te duci? La un hotel?

— În cele din urmă. Duminică, plec la casa lui Verity Crawford. Soțul ei spune că va trebui să petrec câteva zile în biroul ei, înainte de a începe seria.

Azi-dimineață, imediat după semnarea contractului, am primit un e-mail de la Jeremy cu instrucțiuni despre cum să ajung la casa lor. Am cerut să vin duminică şi, din fericire, a fost de acord.

Corey ia o altă farfurie din mâna mea. Simt că mă priveşte.

— O să stai la ei *acasă?*

— Cum altfel aş putea să parcurg notițele ei legate de serie?

— Spune-i tipului să ți le trimită prin poştă.

— Are însemnări şi schițe strânse de-a lungul a peste zece ani. Jeremy a spus că nici măcar nu ar şti de unde să înceapă şi că ar mai uşor să mi le aşez singură.

Corey nu mai spune nimic, dar simt că se abține forțat. Trec cu buretele pe lama cuțitului din mână, apoi i-l dau lui.

— E ceva ce nu vrei să-mi spui? îl întreb eu.

El clăteşte cuţitul în tăcere, îl pune la uscat, apoi se apucă de marginea chiuvetei şi îşi întoarce capul spre mine.

— Omul ăla a pierdut două ice. Soția lui este rănită în urma unui accident de maşină. Nu mă simt foarte bine să te ştiu în casa lui.

Apa mi se pare brusc prea rece. Fiori mi se ridică prin ambele brațe. Opresc robinetul şi îmi usuc mâinile, sprijinindu-mă cu spatele de marginea chiuvetei.

— Sugerezi că el ar avea o parte de vină?

— Nu cunosc su ciente detalii despre ceea ce s-a întâmplat, aşa că nu pot să sugerez *nimic,* ridică el din umeri. Dar ție nu ți-a trecut prin minte gândul ăsta? Că poate nu este cel mai sigur lucru pe care poți să-l faci? Nici măcar nu îi cunoşti.

Nu sunt o ignorantă. Am citit tot ce am găsit despre ei online. Primul lor copil se afla la o petrecere în pijamale, la o distanță de douăzeci şi cinci de kilometri de casă, când a suferit o criză alergică. Nici Jeremy, nici Verity nu au fost acolo când s-a întâmplat. Iar cea de-a doua ică s-a înecat în lacul din spatele casei, dar Jeremy nu a ajuns acasă decât după ce a început căutarea cadavrului. Ambele au fost morți accidentale, înțeleg de ce este îngrijorat Corey, pentru că, sincer, şi eu am fost. Dar cu cât am citit mai mult, cu atât am fost mai puțin îngrijorată. Au fost două accidente tragice, fără nicio legătură între ele.

— Şi cum rămâne cu ce a pățit Verity?

— A fost un accident, îi spun eu. S-a izbit de un copac.

Expresia lui Corey îmi dă de înțeles că nu este convins.

— Am citit că nu s-au găsit semne de intoxicație. Ceea ce înseamnă că a adormit la volan sau a făcut-o intenționat.

— Poți să o judeci? Şi-a pierdut ambele ice. Oricine ar trece prin aşa ceva şi-ar dori să găsească o cale de evadare.

Sunt iritată că face acuzații nefondate. Mă întorc la chiuvetă ca să termin de spălat vasele.

Corey îşi şterge mâinile pe prosop, apoi îşi ia jacheta de pe bar.

— Accidente sau nu, familia asta evident are ghinion şi o mulțime de traume emoționale, deci trebuie să i atentă. Te duci, iei ce ai nevoie şi pleci.

— Corey, mai bine te-ai ocupa de detaliile contractuale, vrei? Partea de cercetare şi scriere rămâne în grija mea.

— Îmi fac griji pentru tine, atâta tot, îmi spune el, îmbrăcându-şi jacheta.

Îşi face griji pentru mine? Ştia că mama era pe moarte şi nu m-a întrebat ce mai fac de două luni. Nu-şi face griji pentru mine. Este un fost iubit care credea că o să aibă parte de sex în seara asta, dar, în loc de asta, a fost respins graţios, cu puţin înainte de afla a că urmează să locuiesc în casa altui bărbat. Îşi maschează gelozia sub formă de îngrijorare.

Îl conduc la ieşire, uşurată că pleacă atât de repede. Nu-l învinovățesc pentru că vrea s-o şteargă. Acest apartament a căpătat un aer ciudat din momentul în care mama s-a mutat aici. De aceea nici nu am încercat să mă împotrivesc evacuării şi să-mi păstrez contractul de închiriere şi nici nu am informat proprietarul că voi avea banii peste două săptămâni. Îmi doresc să plec din locul ăsta mai mult decât îşi doreşte Corey acum.

— Oricum, mai spune el, felicitări! Indiferent dacă reuşeşti sau nu să termini această serie, cărțile tale te-au condus aici. Ar trebui să i mândră.

Urăsc să îmi spună lucruri frumoase atunci când sunt foarte nervoasă.

— Mulțumesc.

— Să-mi trimiți un mesaj, duminică, imediat ce ajungi acolo.

— Da.

— Şi să mă anunți dacă ai nevoie de ajutor cu mutatul.

— Nu.

Râde puțin.

— Bine, atunci.

Nu mă îmbrățişează de rămas-bun. Mă salută în timp ce se îndepărtează şi parcă niciodată nu ne-am despărțit mai ciudat. Am senzația că relația noastră a ajuns, în sfârşit, acolo unde ar fi trebuit să fie încă de la început: agent şi autor. Nimic mai mult.

4

Aş putut să fac orice altceva pe parcursul acestui drum de şase ore cu maşina. Aş putut să ascult *Bohemian Rhapsody* de peste şaizeci de ori. Aş putut să o sun pe vechea mea prietenă, Natalie, şi să ne punem la curent cu noutățile, mai ales că nu am vorbit cu ea de peste şase luni. Ne mai trimitem câte un mesaj, când şi când, dar mi-ar plăcut să îi aud vocea. Sau poate că aş fi putut folosi acest timp pentru a-mi xa mintal toate motivele pentru care voi sta departe de Jeremy Crawford cât timp locuiesc în casa lui.

Dar, în loc de toate acestea, am ales să ascult varianta audio a primului roman din seria lui Verity Crawford.

Tocmai s-a terminat. Strâng volanul atât de tare, încât degetele mi s-au albit. Gura mi s-a uscat, pentru că am uitat să mă hidratez. Stima mea de sine a fugit pe undeva prin Albania.

Este bună. Foarte bună.

Acum regret că am semnat contractul. Nu cred că mă pot ridica la nivelul ei. Şi când mă gândesc că deja a scris şase astfel de romane, toate din perspectiva personajului negativ! Cum poate un creier să fie atât de creativ?

Poate celelalte cinci sunt mai slabe. Sper. Dacă ar aşa, nimeni nu va avea aşteptări prea mari de la ultimele trei volume din serie.

Pe cine încerc să păcălesc? De fiecare dată când apare un roman scris de Verity ajunge imediat pe locul întâi în topul *Times.*

Acum sunt de două ori mai stresată decât eram când am plecat din Manhattan.

Restul călătoriei nu mă gândesc decât la cum să mă întorc la New York cu coada între picioare, totuşi merg înainte, deoarece ideea că nu eşti suficient de bun face parte din

procesul de creație. Cel puțin, face parte din procesul meu de creație. Pentru mine există trei etape pentru a scrie o carte.

1) Încep cartea şi urăsc tot ce scriu. 2) Continui să scriu cartea, în ciuda faptului că urăsc tot ce scriu.

3) Finalizez cartea şi mă prefac că sunt

mulțumită de rezultat.

Nu există niciun moment în procesul meu de scriere în care să simt că am realizat ceea ce mi-am propus sau în care să cred că am scris o carte care merită să fie citită de toată lumea. De cele mai multe ori plâng la duş, mă holbez ca un zombi la ecranul computerului şi mă întreb cum reuşesc atât de mulți autori să îşi promoveze cărțile cu încredere. *„Aceasta este cea mai frumoasă realizare de la ultima carte pe care am scris-o! Ar trebui să o citiți!”*

Eu sunt scriitoarea stângace care postează o imagine a cărții sale şi spune: *„Este o carte bună. În ea sunt scrise cuvinte. Citiți-o. Dacă doriți”.*

Mă tem că această experiență va mai rea decât mi-am imaginat. Mie nu-mi citeşte aproape nimeni cărțile, aşa că nu trebuie să îndur prea multe recenzii negative. Dar odată ce lucrarea mea va fi publicată cu numele lui Verity, va fi citită de sute de mii de cititori care au deja aşteptări impresionante de la această serie. Şi, dacă nu reuşesc,

Corey va şti că am eşuat. Editorii vor şti că am eşuat. Jeremy va şti că am eşuat. Şi... în funcție de starea ei mintală... *Verity* ar putea şti că am eşuat.

În timpul întâlnirii noastre, Jeremy nu a precizat starea lui Verity, aşadar nu ştiu dacă este prea vătămată pentru a putea comunica. Există foarte puține informații online despre accidentul de maşină. Numai câteva articole vagi. La scurt timp după aceea, editura a publicat o declarație, susținând că Verity a suferit leziuni care nu îi pun viața în pericol. Acum două săptămâni, au lansat o altă declarație, că se recuperează liniştită acasă. Dar editoarea ei, Amanda, a spus că doreau să țină detaliile despre leziunile ei departe de ochii presei. Aşadar, este posibil ca starea ei să fie mult mai gravă.

Sau, poate, după toate pierderile pe care le-a suferit în ultimii doi ani, pur şi simplu nu mai vrea să scrie.

Cred că e de înțeles de ce vor să asigure nalizarea seriei. Editorii nu doresc să-şi piardă cea mai importantă sursă de venit. Şi, deşi sunt onorată că mi s-a cerut mie să o nalizez, nu prea vreau să fiu împinsă în lumina reflectoarelor. Când am început să scriu, scopul meu nu a fost să devin celebră. Am visat o viață în care lucrările mele vor fi cumpărate de suficienți oameni încât să-mi plătesc facturile, fără ca vreodată să fiu propulsată într-o viață plină de faimă şi bogății. Foarte puțini autori ating acel nivel de succes, aşa că nu m-am îngrijorat niciodată că mi s-ar putea întâmpla.

Îmi dau seama că asocierea numelui meu cu această serie va creşte vânzările cărţilor mele anterioare şi îmi va asigura mai multe oportunităţi în viitor. Dar Verity are un mare succes. La fel şi seria pe care o preiau. Prin asocierea numelui meu real cu cărţile ei, voi atrage asupra mea genul de atenţie de care m-am temut toată viaţa.

Nu am nevoie de faimă pe termen scurt. Am nevoie de bani.

Va fi o lungă aşteptare până la acel avans. Mi-am cheltuit cea mai mare parte din banii pe care îi mai aveam ca să închiriez această maşină şi să îmi pun lucrurile în depozit. Am plătit şi chiria pentru un apartament, dar n-o să fie liber până săptămâna viitoare sau poate chiar cealaltă, ceea ce înseamnă că puţinul pe care îl mai am în cont va trebui să îmi ajungă pentru un hotel, când voi pleca din casa Crawford.

Asta este viaţa mea. O femeie fără adăpost, ale cărei lucruri încap într-o valiză, la doar o săptămână şi jumătate după ce i-a murit ultimul membru apropiat din familie. Oare se poate şi mai rău?

Acum aş putea fi măritată cu Amos, aşa că mereu se poate şi mai rău.

— Doamne, Lowen! murmur eu şi îmi dau ochii peste cap, la gândul că nu sunt în stare să apreciez o astfel de oportunitate pentru care mulţi scriitori ar face orice.

Eu nu fac decât să mă gândesc că viața mea s-a dus de râpă.

Sunt atât de nerecunoscătoare!

Trebuie să încetez să-mi mai privesc viața prin ochii mamei mele. Imediat ce voi intra în posesia avansului pentru acele romane, totul se va îndrepta. Voi avea din nou o casă.

Cu câțiva kilometri în urmă, am intrat pe şoseaua spre casa Crawford. GPS-ul mă conduce pe un drum lung, larg, străjuit de copaci înfloriți şi de case care devin tot mai mari şi mai rare. Când ajung, în cele din urmă, mă opresc şi admir intrarea. Două coloane din cărămidă tronează de o parte şi de alta a aleii care pare nesfârşită. Îmi lungesc gâtul şi încerc să o cuprind pe toată cu privirea, dar asfaltul întunecat se pierde printre copaci. Undeva acolo este casa, iar undeva în interiorul casei se află Verity Crawford. Mă întreb dacă ştie că vin. Palmele mele încep să îmi transpire şi atunci le iau de pe volan şi le țin în fața fantelor de aer condiționat pentru a le usca.

Poarta este deschisă, aşa că pornesc maşina şi trec încetişor printre aripile ei de fier forjat. Îmi spun întruna că nu am motive de teamă, chiar dacă observ că modelul repetitiv de deasupra porții de fier seamănă cu o pânză de păianjen. Mă cutremur şi iau o curbă, iar copacii devin mai deşi şi mai înalți, până când apare casa. Zăresc întâi acoperişul, pe măsură ce urc dealul: gri-albăstrui, ca un nor furios de furtună. Câteva secunde mai târziu, restul casei

îmi apare în fața ochilor şi mi se taie respirația. Piatra gri-închis acoperă toată fațada, întreruptă numai de uşa roşie ca sângele, singura pată de culoare din această mare înnegurată. Partea stângă a casei este îmbrăcată în iederă, dar în loc să pară fermecătoare, este amenințătoare, ca un cancer ce se întinde lent.

Mă gândesc la apartamentul pe care l-am lăsat în urmă: cu pereții murdari şi o bucătărie mult prea mică, dotată cu frigider de culoarea măslinelor verzi, vechi cam de prin anii ’70. Tot apartamentul ar încăpea, probabil, în holul de intrare al acestei clădiri monstruoase. Mama obişnuia să spună că şi casele au un su et. Dacă este adevărat, atunci su etul casei lui Verity Crawford este negru-tăciune.

Imaginile prin satelit pe care le-am găsit online nu au reuşit să înfățişeze corect această proprietate. *Am cercetat casa înainte să vin aici.* Potrivit unui site imobiliar, soții Crawford au cumpărat casa cu cinci ani în urmă, la prețul de două milioane şi jumătate de dolari. Acum valorează peste trei milioane.

Este copleşitoare, uriaşă şi izolată, dar nu are acel spirit pătruns de formalism, tipic pentru casele de aceste dimensiuni. Nu observ acel aer de superioritate impregnat în pereți.

Mă apropii cu maşina de bordură şi mă întreb unde ar trebui să parchez. Peluza este luxuriantă şi toaletată, şi are mai mult de un hectar. Lacul din spatele casei se întinde de la o margine a proprietății la cealaltă. Munții Verzi

completează acest peisaj atât de frumos, încât e greu de crezut tragedia cumplită pe care o îndură proprietarii.

Oftez uşurată, când văd o zonă de parcare de beton, lângă garaj. Parchez maşina şi opresc motorul.

Vehiculul nu se potriveşte deloc cu această casă. Îmi dau seama că am ales cea mai ieftină maşină pe care am putut să o închiriez. *Treizeci de dolari pe zi.* Mă întreb dacă Verity a stat vreodată într-o Kia Soul. În articolul pe care l-am citit despre accident, ea conducea un Range Rover.

Mă întind spre scaunul din dreapta şi îmi iau telefonul, pentru a-i scrie lui Corey că am ajuns cu bine. Când dau să ies şi pun mâna pe mânerul portierei, înțepenesc, iar coloana mi se lipeşte de spătarul scaunului. Mă întorc şi mă uit pe geam.

— Fir-ar!

Ce naiba?

Îmi lovesc pieptul, pentru a mă asigura că inima mea încă mai bate, când mă uit la fața care mă priveşte prin geamul portierei. Apoi, când văd că este doar un copil, îmi acopăr gura şi sper că a mai auzit înjurături până acum. El nu râde. Se uită fix la mine, ceea ce mi se pare chiar mai sinistru decât dacă m-ar

speriat intenționat.

E o versiune miniaturală a lui Jeremy. Aceeaşi gură, aceiaşi ochi verzi. Am citit într-un articol că Verity şi Jeremy au avut trei copii. Acesta trebuie să fie băiatul lor.

Deschid portiera, iar el face un pas înapoi când ies din maşină.

— Salut!

Copilul nu răspunde.

— Locuieşti aici?

— Da.

Mă uit la casa din spatele lui şi mă întreb oare ce înseamnă pentru un copil să crească într-o astfel de casă.

— Cred că e foarte frumos, mormăi eu.

— Era.

Se întoarce şi începe să se îndepărteze pe alee, spre uşa din față. Imediat mi se face milă de el. Nu cred că m-am gândit serios la situația în care se află această familie.

Băieţelul, care nu poate avea mai mult de cinci ani, şi-a pierdut ambele surori şi cine ştie ce urme adânci a lăsat această durere imensă asupra mamei lui? Se putea citi asta pe chipul lui Jeremy.

Las valiza pentru mai târziu şi închid portiera, apoi mă grăbesc să îl ajung din urmă pe băieţel. Sunt la câţiva metri de el când deschide uşa din faţă, intră în casă şi mi-o închide în nas.

Aştept un moment, în timp ce mă întreb dacă nu cumva are simţul umorului. Dar văd prin geamul mat al uşii din faţă cum îşi continuă drumul prin casă şi nu se întoarce să deschidă uşa din nou.

Nu vreau să spun că e un mic ticălos. Este doar un copil şi a trecut prin multe. *Dar cred că ar putea un mic ticălos.*

Sun şi aştept.

Şi aştept.

Şi aştept.

Sun din nou. Niciun răspuns. Jeremy şi-a lăsat informaţiile de contact în e-mailul pe care mi l-a trimis, aşa că îi caut numărul şi încep să scriu. *„Sunt Lowen. Am ajuns la uşă.”*

Trimit mesajul şi aştept.

Câteva secunde mai târziu, aud pe cineva coborând scările. Pot zări umbra lui Jeremy prin sticla mată, când se apropie de uşă. Chiar înainte de a deschide, observ cum se opreşte, ca şi cum ar inspira adânc. Nu ştiu de ce, dar această pauză a lui îmi îngăduie să sper că poate nu sunt singura persoană copleşită de situație.

Este ciudat cum potențiala lui nelinişte îmi aduce linişstea. Nu cred că aşa ar trebui să funcționeze.

El deschide uşa şi, deşi e acelaşi om pe care l-am întâlnit cu câteva zile în urmă, cumva este totuşi... diferit. Nu mai poartă costum sau cravată, nu mai are acel aer misterios. Este îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de casă şi un tricou albastru cu Banana Fish[3]. Are şosete, fără panto .

— Bună!

Nu-mi place orul care mă străbate în acest moment. Îl ignor şi zâmbesc.

— Bună!

---

[3] Serie manga japoneză, ecranizată în anul 2018.

Se uită fix la mine preț de un moment, apoi se dă la o parte, deschide uşa mai larg şi mă invită înăuntru.

— Îmi cer scuze, am fost la etaj. I-am spus lui Crew să deschidă uşa. Cred că nu m-a auzit.

Intru în foaier.

— Ai bagaje? mă întreabă Jeremy.

— Da, o valiză pe bancheta din spate, dar o pot lua mai târziu, îi spun eu, întorcându-mă cu fața spre el.

— Maşina este descuiată?

Dau din cap.

— Mă întorc imediat.

Îşi ia o pereche de panto a ați lângă uşă şi iese din casă. Mă învârt lent în cerc, privind în jur. Nu diferă mult față de fotogra ile cu interiorul casei pe care le-am găsit online. Am o senzație ciudată, pentru că am văzut deja toate încăperile din casă, datorită site-ului imobiliar. Simt că ştiu deja cum să mă deplasez prin ea, deşi nu am făcut decât cinci paşi.

În dreapta este o bucătărie, iar în stânga, o cameră de zi. Sunt separate de un antreu cu o scară ce duce la etaj.

Bucătăria din fotogra i avea dulapuri încorporate din lemn de cireş închis la culoare, dar a fost renovată, iar mobilierul vechi îndepărtat şi înlocuit cu rafturi şi vreo câteva dulapuri suspendate deasupra blatului, dintr-un lemn mai deschis.

Văd două cuptoare şi un frigider cu uşă de sticlă. Mă uit la el de la câțiva metri distanță când băiatul coboară în fugă scările. Aleargă pe lângă mine, deschide frigiderul şi scoate o sticlă de Dr. Pepper. Îl urmăresc în timp ce se luptă să deschidă capacul.

— Vrei să te ajut? îl întreb.

— Da, te rog, îmi răspunde el, privindu-mă cu ochii verzi şi mari.

Nu-mi vine să cred că l-am crezut un mic ticălos. Vocea lui este atât de dulce şi mâinile, atât de mici, încât nici măcar nu pot deschide o sticlă de suc. O iau şi desfac fără efort capacul. Uşa din față se deschide când îi dau sticla înapoi lui Crew.

Jeremy îşi mijeşte ochii la el.

— Tocmai ți-am spus că nu ai voie să bei suc.

Îmi lasă valiza lângă perete şi se apropie de copil, luându-i sticla din mâini.

— Du-te să te pregăteşti pentru duş. Vin şi eu într-un minut.

Crew îşi roteşte capul şi se îndreaptă spre scări.

— Să nu ai încredere în copilul ăsta, îmi zice Jeremy, ridicând o sprânceană. Este mai deştept decât noi doi la un loc, continuă, apoi ia o gură de suc şi pune sticla înapoi în frigider. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Jeremy ia valiza şi porneşte pe culoar.

— Sper că nu ți se pare ciudat, dar îți dau dormitorul principal. Toți dormim acum la etaj şi m-am gândit că ți-ar mai uşor aici, pentru că este cea mai apropiată cameră de biroul ei.

— Nu sunt sigură că voi rămâne peste noapte, spun eu, mergând în urma lui. Aveam de gând să arunc doar o privire, ca să evaluez situația.

Casa îmi dă o senzație ciudată şi m-aş simți mai bine dacă aş putea să iau ce am nevoie şi să găsesc un hotel.

— Crede-mă, râde el, şi împinge uşa dormitorului, vei avea nevoie de cel puțin două zile. Poate mai mult.

Aşază valiza pe un cufăr de la marginea patului, apoi deschide şifonierul principal şi face semn spre o zonă goală.

— Am eliberat aici, în cazul în care ai nevoie să atârni ceva pe umeraş, îmi explică şi apoi arată spre baie. Baia este numai a ta. Nu ştiu dacă are articole de toaletă, aşa că dă-mi un semn dacă ai nevoie de ceva. Sunt sigur că avem.

— Mulțumesc.

Mă uit prin cameră şi totul mi se pare atât de bizar! Mai ales că voi dormi în patul lor. Ochii îmi sunt atraşi de tăblia patului – în special de urmele de dinți imprimate în marginea de sus, la mijloc. Îmi feresc imediat privirea, înainte ca Jeremy să îşi dea seama la ce mă uit. Probabil ar putea să-mi citească limpede pe față că mă întreb care dintre ei a trebuit să muşte tăblia pentru a păstra liniştea în timpul unei partide de sex. *Oare eu am avut vreodată parte de sex atât de intens?*

— Ai nevoie de un minut să te faci comodă sau vrei să mergem mai departe şi să vezi restul casei? mă întreabă Jeremy

— Sunt bine, îi răspund, urmându-l.

Ieşim pe hol, dar mă opresc şi cercetez uşa dormitorului.

— Uşa asta se încuie?

El face un pas înapoi în dormitor şi se uită la mânerul uşii.

— Nu ştiu s-o încuiat vreodată, mărturiseşte el, trăgând de mâner. Sigur găsesc o încuietoare, dacă e important pentru tine.

Nu am mai dormit într-o cameră descuiată de când aveam zece ani. Vreau să îl *implor* să găsească o încuietoare, dar, totodată, nu vreau să fiu mai invazivă decât sunt deja.

— Nu, e OK.

El dă drumul uşii, dar, înainte de a ieşi pe hol, întreabă:

— Te-ai gândit sub ce nume vei scrie această serie?

Nu m-am mai gândit la asta, după ce am aflat că Pantem a acceptat toate cerințele pe care mi le sugerase Jeremy.

— Nu, ridic eu din umeri.

— Aş vrea să te prezint in rmierei lui Verity folosind pseudonimul tău, în caz ca nu vrei să te asocieze cineva vreodată cu această serie.

Rănile ei sunt atât de grave încât are nevoie de o in rmieră?

— Bine. Cred că... habar n-am ce nume aş putea folosi.

— Pe ce stradă ai copilărit? mă întreabă Jeremy.

— Laura Lane.

— Care este numele primului tău animal de companie?

— Chase. Era un Yorkshire Terrier.

— Laura Chase, spune el. Îmi place.

Îmi înclin capul, recunoscând modelul de întrebări din chestionarele de pe Facebook.

— Nu cumva aşa află oamenii care este numele lor de star porno?

— Pseudonim, nume de star porno, merge în ambele sensuri, râde el şi îmi face semn să îl urmez. Vino mai întâi să faci cunoştinţă cu Verity, apoi te duc în biroul ei.

Jeremy urcă treptele câte două odată. Există un lift, care arată nou instalat, chiar lângă bucătărie. Probabil Verity este acum într-un scaun cu rotile. *Dumnezeule, biata femeie!*

Jeremy mă aşteaptă până ajung în capul scărilor. Holul se bifurcă, într-o parte cu trei uşi şi în cealaltă cu două. El o ia la stânga.

— Aici este dormitorul lui Crew, spune el, arătând spre o uşă. Eu dorm în camera următoare.

Față în față cu cele două dormitoare se află o a treia încăpere. Uşa este închisă, iar el bate uşor înainte de a o deschide.

Nu ştiu exact la ce mă aşteptam, dar cu siguranță nu la asta.

Verity e întinsă în pat, privind în tavan, cu părul blond revărsat pe pernă. O in rmieră în uniformă albastră stă la baza patului şi o încalță cu o pereche de şosete. Crew este lângă Verity, pe pat, cu un iPad în mână. Ochii lui Verity sunt goi, neinteresați de ce se întâmplă în jurul ei. Nu o observă pe asistentă. Nici pe mine. Nici pe Crew. Nici pe Jeremy, care se apleacă peste ea şi îi îndepărtează părul de pe frunte. Clipeşte, dar în spatele ochilor nu mai e nimic. Nu-şi recunoaşte bărbatul cu care a avut trei copii şi care încearcă să fie afectuos cu ea. Mă străduiesc să ascund

orii care îmi fac pielea de găină.

— Părea obosită, aşa că m-am gândit că o culc mai devreme, în seara asta, i se adresează in rmiera lui Jeremy, apoi o înveleşte pe Verity cu o pătură.

Jeremy se îndreaptă spre fereastră şi trage draperiile.

— Şi-a luat medicamentele de după cină?

Asistenta îi ridică picioarele lui Verity şi bagă pătura sub ele.

— Da, este în regulă până la miezul nopții.

Femeia are părul scurt şi este mai în vârstă decât Jeremy, poate trecută de cincizeci de ani. Se uită la mine, apoi din nou la Jeremy, aşteptând o prezentare.

Jeremy clatină din cap, ca şi cum ar uitat de prezența ei. Face semn spre mine, în timp ce se uită la ea.

— Ți-o prezint pe Laura Chase, scriitoarea despre care ți-am vorbit. Laura, ea este April, in rmiera lui Verity.

Îi strâng mâna lui April, dar simt cum mă judecă,: când mă priveşte de sus până jos.

— Credeam că sunteți mai în vârstă, îmi spune ea.

Ce ar trebui să răspund la o aşa remarcă? Cumulat cu modul în care mă priveşte, comentariul ei sună ca un interogatoriu. Sau ca o acuzație. Îl ignor şi zâmbesc.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, April.

— Şi mie, răspunde ea, apoi îşi ia poşeta de pe comodă, apoi îşi îndreaptă atenţia spre Jeremy. Ne vedem dimineaţă. Ar trebui să fie o noapte uşoară.

Femeia se apleacă şi îl ciupeşte pe Crew de picior. El chicoteşte şi se fereşte de mâna ei. Mă dau la o parte când iese din dormitor.

Mă uit la pat. Ochii lui Verity sunt încă deschişi, privind în gol. Nu ştiu dacă şi-a dat seama că in rmiera a plecat. *Dar oare este conştientă de ceva?* Îmi pare groaznic de rău pentru Crew. Pentru Jeremy. Pentru Verity.

Nu ştiu dacă aş vrea să mai trăiesc într-o asemenea stare. Şi cu gândul că Jeremy este legat de această viaţă... Totul este a deprimant! Casa, tragediile din trecutul acestei familii, dificultăţile din prezent.

— Crew, nu mă forţa să intervin. Ţi-am spus să faci duş.

Crew se uită la Jeremy şi zâmbeşte, dar nu se dă jos din pat.

— Număr până la trei.

Crew lasă iPadul lângă el, dar continuă să îl s deze pe Jeremy.

— Trei... doi...

Când ajunge la unu, Jeremy se repede spre Crew, îl apucă de glezne şi îl ridică în aer.

— Asta e noaptea răsturnată, nu-i aşa?

Crew râde şi se zbate.

— Nu din nou!

Jeremy se uită la mine.

— Laura, câte secunde poate un copil să stea cu capul în jos, până când creierul i se răsuceşte şi începe să vorbească pe dos?

Râd.

— Am auzit că douăzeci de secunde. Dar ar putea cincisprezece.

— Nu, tati, o să mă duc la duş! spune Crew. Nu vreau să mi se răsucească creierul!

— Şi o să-ți speli şi urechile? Pentru că în mod clar nu funcționau mai devreme, când ți-am spus să mergi la duş.

— Promit!

Jeremy îl aruncă peste umăr şi îl întoarce în poziție normală, apoi îl lasă jos. Îi ciufuleşte părul şi-i spune:

— Du-te.

Mă uit cum Crew aleargă spre uşă şi iese în hol. După ce am văzut interacțiunea dintre Jeremy şi Crew, casa mi se pare puțin mai primitoare.

— Este foarte simpatic. Câți ani are?

— Cinci, îmi răspunde Jeremy.

Se apropie de patul de spital al lui Verity şi îl ridică puțin. Ia o telecomandă de pe masa de lângă pat şi porneşte televizorul.

Amândoi ieşim din dormitor şi el închide uşor uşa. Am rămas în mijlocul holului, iar el se întoarce spre mine. Îşi afundă mâinile în buzunarele pantalonilor. Parcă ar vrea să spună mai mult – să-mi explice mai mult. Dar nu o face. Suspină şi se uită din nou spre dormitorul lui Verity.

— Lui Crew îi era teamă să doarmă singur la etaj. A fost foarte curajos, dar nopțile sunt grele pentru el. Voia să fie mai aproape de ea, dar nu îi plăcea să doarmă singur. Ne-am mutat amândoi la etaj pentru a-i lui mai uşor, îmi explică Jeremy, îndepărtându-se pe coridor. Ceea ce înseamnă că vei singură, noaptea, la parter. Vrei să-i vezi biroul? mă întreabă, apoi stinge lumina de pe hol.

— Desigur.

Îl urmez la parter, până la uşile duble de lângă scări. Deschide una dintre uşi, dezvăluindu-mi cea mai intimă parte a soției sale.

Biroul ei.

Când păşesc înăuntru mă simt ca şi cum i-aş scotoci în sertarul cu lenjerie intimă. Are rafturi din podea până la tavan, umplute până la refuz cu cărți. Cutii pline cu hârtii stau aliniate lângă pereți. Masa... *Dumnezeule,* masa ei de lucru. Se întinde de la un capăt al camerei la celălalt, de-a lungul unui perete din geamuri uriaşe, cu vedere spre întreaga curte din spate. Nu există niciun centimetru de masă neacoperit cu teancuri de pagini sau dosare.

— Nu este cea mai organizată persoană, spune Jeremy.

Zâmbesc, recunoscându-mi o asemănare cu Verity.

— Majoritatea scriitorilor sunt dezordonați.

— O să-ți ia ceva timp. Aș încercat eu să le organizez, dar, pentru mine, parcă ar scrise în greacă.

Păşesc spre unul dintre rafturile cele mai apropiate şi îmi trec mâna peste nişte cărți. Sunt ediții străine ale operelor ei. Scot un volum în germană de pe raft şi îl examinez.

— Are laptopul şi un computer de birou, spune Jeremy. Ți-am lăsat la îndemână parolele, pe foițe adezive, îmi explică el, ridicând o agendă de lângă calculatorul ei. Îşi nota în permanență diverse lucruri. Îşi aşternea gândurile pe hârtie. Scria idei pe şervețele. Compunea dialoguri la duş, pe un carnețel impermeabil. Odată, a folosit un marker pentru a scrie nume de personaje pe scutecul lui Crew. Eram la grădina zoologică şi nu avea niciun carnețel la ea, mai spune Jeremy, apoi lasă agenda înapoi pe birou.

Se plimbă lent într-un cerc larg, cercetând încăperea, de parcă a trecut ceva timp de când a intrat ultima oară aici.

— Lumea era manuscrisul ei. Nicio suprafață nu era în siguranță.

Simt cum mă încălzesc pe dinăuntru când văd cât de mult apreciază procesul ei de creație. Mă învârt în jurul axei mele şi încerc să asimilez totul.

— Nu mi-am dat seama în ce mă bag.

— N-am vrut să râd când ai spus că s-ar putea să nu rămâi peste noapte. Dar, cu toată sinceritatea, s-ar putea să ai nevoie de mai mult *de două* zile. Dacă aşa va , eşti binevenită să rămâi oricât e nevoie. Aş prefera să stai mai mult şi să te asiguri că ai toate materialele care îți trebuie, decât să te întorci la New York fără să ştii ce să faci mai departe.

Mă uit la rafturile pline cu seria pe care o preiau. Trebuie să fie nouă cărți în serie. Şase au fost publicate, iar trei sunt încă în curs de apariție. Titlul seriei este *Virtuțile nobile,* iar fiecare carte prezintă o virtute diferită. Cele trei care mi-au rămas sunt Curajul, Adevărul şi Onoarea.

Toate cele şase volume se află pe rafturile ei şi mă bucur să văd şi duplicate. Iau de pe raft un exemplar din cel de-al doilea roman şi îl frunzăresc.

— Ai citit deja seria? mă întreabă Jeremy.

Clatin din cap, nevrând să îi mărturisesc că am ascultat ediția audio. Ar putea să-mi pună întrebări despre ele.

— Încă nu. N-am avut timp după ce am semnat contractul. Am venit direct aici, îi explic şi pun volumul înapoi pe raft. Care este preferata ta?

— N-am citit niciuna. Nu am mai citit nimic scris de ea de la prima carte.

Mă întorc şi mă uit la el.

— Serios?

— Nu mi-a plăcut să fiu în interiorul minții ei.

Îmi reţin un zâmbet, dar, în acest moment, seamănă puţin cu Corey. Nu poate separa lumea pe care soția lui o creează de cea în care trăieşte. Cel puţin Jeremy pare să fie puţin mai conştient de sine decât a fost Corey vreodată.

Mă uit în jur prin cameră, uşor copleşită, deşi nu ştiu dacă din cauza prezenței lui Jeremy sau a haosului pe care trebuie să îl cercetez.

— Nici nu ştiu de unde să încep.

— Bun, te las să te dumireşti. Probabil că ar trebui să văd ce face Crew, îmi spune el, arătând spre uşă. Simte-te ca acasă. Mâncare... băutură... casa este a ta.

— Mulțumesc.

Jeremy închide uşa şi mă aşez la masa lui Verity. Numai scaunul ei de birou a costat, probabil, cât chiria pe o lună

pentru apartamentul meu. Mă întreb cât de uşor îi este să scrie cuiva care îşi permite toate aceste lucruri pe care eu am visat întotdeauna să le am la dispoziție în timp ce scriu. Mobilier confortabil, su cienți bani cât să comand un maseur la domiciliu, mai mult de un computer. Îmi imaginez că toate astea uşurează procesul de scriere şi îl face mult mai puțin stresant. Eu am un laptop cu o tastă lipsă şi conexiune wi – numai când vreun vecin uită să-şi pună parolă. Folosesc un scaun vechi şi un birou improvizat, care de fapt este doar o masă pliantă din plastic, pe care am luat-o de pe Amazon cu douăzeci şi cinci de dolari.

De cele mai multe ori, nu am destui bani nici să cumpăr hârtie şi tuş pentru imprimantă.

Cred că lucrul la biroul ei timp de câteva zile îmi va oferi ocazia să îmi testez teoria. Cu cât eşti mai bogat, cu atât eşti mai creativ.

Iau a doua carte din serie de pe raft. O deschid, cu intenția de a arunca doar o privire. Vreau să văd cum a reluat nii poveştii după nalul primului volum.

Sfârşesc prin a mă cufunda în lectură trei ore încheiate.

Nu m-am mişcat de la locul meu nici măcar o dată. Capitol dună capitol de intrigi şi personaje instabile. *Foarte* instabile. O să-mi ia ceva timp să adopt aceeaşi stare emoțională când o să mă apuc de scris. Nu-i de mirare că Jeremy nu-i citeşte lucrările. Toate cărțile ei sunt scrise din perspectiva personajelor negative, deci este ceva cu totul

nou pentru mine. Chiar ar fi trebuit să le citesc înainte să vin aici.

Mă ridic de pe scaun să îmi dezmorțesc coloana, dar nici măcar n-am amorțit cu adevărat; scaunul de birou în care am stat este cea mai confortabilă piesă de mobilier pe care fundul meu s-a lăfăit vreodată.

Mă uit în jur şi mă întreb dacă ar trebui să încep cu şierele electronice sau cu cele tipărite.

Decid să verific computerul. Navighez prin câteva şiere din Word, care pare a

programul pe care îl preferă. Toate

documentele pe care le găsesc sunt legate de cărțile pe care le-a scris deja. Nu sunt prea îngrijorată în privința lor, deocamdată. Vreau să găsesc planuri pe care le-a făcut pentru cărțile care urmează să fie scrise. Majoritatea

notițelor de pe laptopul ei sunt la fel.

Poate că Verity era genul de autor care îşi scria de mână proiectele. Îmi îndrept atenția spre stiva de cutii lipite de peretele din spate, lângă dulap. Un strat subțire de praf le acoperă capacele. Sortez mai multe cutii, în care găsesc versiuni de manuscrise în diverse etape de scriere, dar toate

sunt ale cărților deja publicate din seria ei. Nu observ niciun plan cu privire la ce dorea să scrie în continuare.

Scormonesc conținutul celei de-a șasea cutii, când găsesc ceva cu titlu necunoscut. Se numește *Așa să e.*

Mă uit peste primele câteva pagini, în speranța că voi avea noroc și voi descoperi că este un plan al celei de-a șaptea cărți din serie. Aproape imediat îmi dau seama că nu este. Acest manuscris pare... *personal*. Mă întorc la începutul capitolului întâi și citesc primul rând.

Câteodată gândul mă poartă înapoi, la noaptea în care l-am cunoscut pe Jeremy, și mă întreb cum s-ar putut sfârși viața mea, dacă privirile nu fini s-ar întâlnit.

De îndată ce văd numele lui Jeremy, mai citesc puțin. *E o autobiogra e.*

Nu e deloc ceea ce caut. O autobiogra e nu este manuscrisul pe care sunt plătită să îl predau, așa că ar trebui să caut mai departe. Dar mă uit peste umăr să mă asigur că ușa este închisă, pentru că sunt curioasă. De altfel, să citesc asemenea lucruri face parte din procesul de cercetare. Trebuie să văd cum funcționează mintea lui Verity ca să o înțeleg ca autor. *Cel puțin asta este scuza mea.*

Mă duc cu manuscrisul la canapea, mă așez comod și încep să citesc.

Aşa să fie

De Verity Crawford

Nota autoarei:

Ceea ce detest cel mai mult la autobiogra i sunt gândurile contrafăcute prezente în fiecare propoziție. Un autor nu ar trebui să aibă niciodată îndrăzneala să scrie despre el însuşi decât dacă este dispus să străpungă fiecare strat de protecție dintre el şi cartea sa. Cuvintele ar trebui să vină din străfundul sufletului, să treacă prin carne şi oase, apoi să se elibereze. Urât, cinstit, sângeros şi puțin teri ant, dar complet expus. O autobiogra e care încurajează cititorul să îl placă pe autor nu este o adevărată autobiogra e. Nimeni nu poate iubit de la interior spre exterior. Cititorul trebuie să termine o autobiogra e cel puțin cu senzația de uşor dezgust la adresa autorului.

Eu asta voi scrie.

Ceea ce citeşti o să-ți lase un gust atât de amar, uneori, încât o să vrei să te opreşti, dar o să înghiți aceste cuvinte şi ele o să devină parte din *tine,* parte din su etul *tău,* şi o să te simți rănit din cauza lor.

Şi totuşi... în po da avertismentului meu generos... continui să îmi sorbi cuvintele, pentru că eşti tot aici.

Uman.

Curios.

Continuă!

Aşa să e

Capitolul unu

„Găsiți ceea ce iubiți şi lăsați-vă ucişi de

acel lucru.”

— Charles Bukowski

Câteodată, gândul mă poartă înapoi, la noaptea în care l-am cunoscut pe Jeremy, şi mă întreb cum s-ar putut sfârşi viața mea, dacă privirile nu fini s-ar

întâlnit. Oare aşa a fost destinul meu, să am parte de un sfârşit atât de tragic? Sau acest sfârşit tragic este, mai degrabă, rezultatul unor alegeri personale greşite, decât mâna sorții?

Desigur, încă nu mi-am întâlnit tragicul sfârşit, altfel nu aş putea să povestesc întâmplările care au condus la el. Cu toate acestea, este aproape. Îl presimt, la fel cum am presimțit şi sfârşitul lui Chastin. Şi, la fel cum am acceptat soarta ei, mi-o voi accepta şi pe a mea.

Nu aş putea spune că eram în derivă, înainte de noaptea în care l-am întâlnit pe Jeremy, dar cu siguranță nu fusesem ancorată niciodată, până ce nu m-a străpuns cu privirea din partea opusă a încăperii.

Mai avusesem iubiți până atunci. Chiar şi aventuri de o noapte. Însă niciodată nu mi-am imaginat cum ar viața mea alături de cineva până în acel moment. Când l-am văzut, mi-au trecut prin fața ochilor prima noastră noapte împreună, nunta noastră, luna de miere, copiii noştri.

Până în acel moment, întotdeauna ideea de dragoste mi s-a părut inventată.

Ca un film siropos de pe Hallmark[4]. O strategie de marketing pentru companiile producătoare de felicitări. Nu

[4] Canal TV american care difuzează preponderent filme şi seriale sentimentale.

m-a interesat niciodată dragostea. Singurele mele scopuri în noaptea aceea era să mă îmbăt gratis şi să găsesc un investitor bogat cu care să fac sex. Planul meu era pe jumătate rezolvat, pentru că deja băusem trei cocktailuri Moscow Mule. Şi, judecând după înfăţişarea lui Jeremy Crawford, aşteptările îmi erau chiar depăşite. Arăta bogat şi, la urma urmei, *ne a am* la un eveniment caritabil. Oamenii săraci nu se prezintă la evenimente de caritate decât dacă îi *servesc* pe cei bogaţi.

În afară de mine.

Vorbea cu vreo câţiva bărbaţi, dar de

ecare dată când privea în direcţia mea

simţeam că suntem numai noi doi în toată sala. Din când în când, îmi zâmbea. Bineînţeles că îmi zâmbea. În acea seară purtam rochia mea roşie, cea pe care am furat-o din Macy's. *Nu mă judecaţi. Eram o artistă moartă de foame şi era ridicol de scumpă.* Intenţionam să mă revanşez pentru furt imediat ce făceam rost de bani. Voiam să donez unei organizaţii caritabile, să salvez un copil sau ceva de genul ăsta. Partea bună, când vine vorba de păcate, este că nu trebuie să le plăteşti imediat, iar rochia roşie era mult prea frumoasă pentru a trecută cu vederea.

Era o rochie potrivită pentru sex. Genul de rochie care nu-i stă în cale unui bărbat când vrea să ajungă între picioarele tale. Cea mai mare greşeală pe care o fac femeile atunci când îşi aleg hainele pentru evenimente precum acela la

care participam eu este că nu se gândesc la ele din perspectiva bărbatului. O femeie vrea ca sânii ei să arate bine, ca rochia să i se muleze pe trup. Chiar dacă prin asta sacri că din confort şi poartă ceva imposibil de dezbrăcat. Dar când *bărbaţii* se uită la rochii, ei nu admiră felul în care se mulează pe şolduri, corsetul din talie sau funda fantezistă de la spate. Ei evaluează cât de uşor pot scăpa de ea. Va putea să-şi strecoare mâna pe coapsa femeii când se vor aşeza unul lângă altul la masă? Va putea să i-o tragă în maşină, fără să se încurce în volane şi fermoare? Va putea să i-o tragă în baie, fără să trebuiască să o dezbrace de tot?

Răspunsurile pentru rochia mea roşie furată erau da, da, şi evident că da.

Mi-am dat seama că nu avea cum să plece de la petrecere fără să mă abordeze cât timp purtam acea rochie. Am ales să nu-i mai dau atenţie. Păream prea disperată. Nu eram şoarecele, eram caşcavalul. Trebuia să aştept să vină el la mine.

Şi, în cele din urmă, a venit. Stăteam la bar, cu spatele la el, când mi-a pus mâna pe umăr, s-a aplecat şi i-a făcut semn barmanului. Jeremy nu s-a uitat la mine în acel moment. Pur şi simplu şi-a ţinut mâna pe umărul meu, de parcă aş

fost a lui. Când barmanul s-a apropiat, am urmărit scena cu fascinaţie, Jeremy a făcut semn cu capul spre mine şi a spus:

— Asigură-te că nu o serveşti decât cu apă pentru tot restul serii.

Nu m-am aşteptat la asta. M-am întors, mi-am pus un cot pe bar şi l-am privit. El şi-a retras mâna de pe umărul meu, dar nu înainte de a mă mângâia cu degetele până la cot. Un or electric m-a străbătut, amestecat cu un val de furie.

— Sunt perfect capabilă să decid când să mă opresc din băut.

Jeremy mi-a zâmbit şi, deşi am detestat aroganța din spatele acelui zâmbet, arăta extrem de bine.

— Sunt convins de asta.

— Am băut numai trei pahare toată seara.

— Bine.

M-am îndreptat de spate şi l-am chemat pe barman.

— Mai vreau un Moscow Mule, te rog.

Barmanul s-a uitat la mine, apoi la Jeremy. După care s-a întors din nou spre mine:

— Îmi pare rău, domnişoară. Mi s-a cerut să vă servesc numai apă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— *Am auzit* când ţi-a zis să îmi dai doar apă, sunt chiar aici. Dar nu-l cunosc pe acest individ şi nici el nu mă cunoaşte pe mine. Aş mai vrea un Moscow Mule.

— Va lua o apă, a intervenit Jeremy.

Fără doar şi poate eram atrasă de el, dar aspectul lui plăcut era rapid umbrit de atitudinea asta şovinistă. Barmanul şi-a ridicat mâinile şi a spus:

— Nu vreau să mă implic în aşa ceva. Dacă vrei de băut, comandă-ţi de la barul de dincolo, mi-a spus şi a arătat spre barul aflat în celălalt colţ al încăperii.

Mi-am luat poşeta, mi-am ridicat bărbia şi am plecat. Când am ajuns la celălalt bar, am ocupat un scaun şi am aşteptat ca barmanul să termine cu clientul dinainte. În acel moment, Jeremy a apărut din nou, de această dată sprijinindu-şi cotul pe bar.

— Nici măcar nu mi-ai dat şansa să-ţi explic de ce aş vrea să bei apă.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că îți sunt datoare cu timpul meu, i-am răspuns eu, clătinând din cap în direcția lui.

El a râs, apoi s-a întors, lipindu-şi spatele de bar, şi s-a uitat la mine cu capul înclinat şi un zâmbet în colțul buzelor.

— Te-am urmărit din momentul în care am intrat pe uşă. Ai băut trei pahare cu alcool în patruzeci şi cinci de minute şi, dacă vei continua aşa, nu mă voi simți în largul meu să te rog să pleci cu mine. Aş prefera să fac asta când eşti trează.

Vocea lui suna de parcă avea miere pe gâtlej. I-am susținut privirea şi m-am întrebat dacă nu cumva juca teatru. Oare putea un bărbat chipeş şi, probabil, bogat să fie *şi* politicos? Părea mai degrabă îngâmfat decât curtenitor, dar eram atrasă de obrăznicia lui.

Barmanul s-a apropiat la țanc.

— Cu ce vă pot servi?

M-am îndreptat în scaun şi am întrerupt contactul vizual cu Jeremy. M-am întors cu fața spre barman.

— Vreau o apă.

— Adu două, te rog, a spus Jeremy.

Şi asta a fost tot.

Au trecut mulți ani de la acea noapte şi mi-e greu să-mi amintesc fiecare detaliu, dar nu pot uita că am fost atrasă de el încă din primele momente, într-un fel în care n-am mai fost niciodată atrasă de vreun bărbat. Îmi plăcea sunetul vocii lui. Îmi plăcea încrederea lui. Îmi plăceau dinții lui de un alb imaculat. Îmi plăcea barba lui scurtă şi țepoasă. Avea lungimea perfectă pentru a-mi zgâria coapsele. Poate chiar să-mi lase urme permanente, dacă zăbovea acolo destul de mult.

Îmi plăcea că nu îi era teamă să mă atingă în timp ce vorbeam şi, ori de câte ori o făcea, degetele lui îmi trimiteau

ori pe piele.

După ce amândoi am terminat de băut apa, Jeremy m-a condus la ieşire, cu mâna pe spatele meu, mângâindu-mă peste rochie.

Ne-am îndreptat spre limuzina lui şi mi-a deschis portiera din spate. El s-a aşezat pe scaunul din fața mea, în loc să vină lângă mine. Maşina mirosea ca un buchet de ori, dar ştiam că era parfum de damă. Îmi plăcea foarte mult, în ciuda faptului că o altă femeie fusese în limuzină, în seara aceea. Ochii mei au poposit pe o sticlă de şampanie pe jumătate goală, lângă două pahare, unul pătat cu ruj roşu.

Cine este ea? Şi de ce el a plecat de la petrecere cu mine, în loc să plece cu ea?

Nu m-a interesat suficient cât să îi adresez aceste întrebări cu voce tare, pentru că eu eram cea cu care plecase. Asta era tot ce conta.

Am rămas tăcuți preț de un minut sau două şi ne-am privit. Ştia că din acel moment eram a lui, de aceea s-a simțit suficient de încrezător cât să se aplece spre mine, să îmi ridice piciorul şi să îl întindă pe scaunul de lângă el. Şi-a lăsat mâna pe glezna mea şi a început să o mângâie, urmărindu-mi pieptul, în timp ce respiram din ce în ce mai accelerat, ca răspuns la atingerea lui.

— Câți ani ai? m-a întrebat.

Întrebarea m-a luat prin surprindere, pentru că părea mai în vârstă decât mine, poate trecut de treizeci de ani. Nu am vrut să îl sperii cu adevărul, aşa că am mințit şi i-am spus că am douăzeci şi cinci de ani.

— Arăți mai tânără.

Ştia că mint. Mi-am dat jos pantoful şi mi-am plimbat piciorul gol pe exteriorul coapsei lui.

— Douăzeci şi doi.

Jeremy a râs şi mi-a spus:

— Deci, eşti o mincinoasă, nu-i aşa?

— Distorsionez adevărul atunci când mi se pare potrivit. Sunt scriitoare.

Mâna lui s-a mutat pe pulpa mea.

— Dar *tu* câți ani ai?

— Douăzeci şi patru, mi-a răspuns, cu aceeaşi măsură de adevăr pe care i-o servisem eu.

— Aşadar… douăzeci şi opt?

— Douăzeci şi şapte, a zâmbit el.

Mâna lui mi-a ajuns pe genunchi. O voiam mai sus. O doream pe coapsă, între picioare, explorându-mă pe dinăuntru, îl doream cu totul, dar nu aici. Doream să merg *la el,* să văd unde locuieşte, să îi evaluez confortul patului, să îi miros aşternuturile, să îi degust pielea.

— Unde e şoferul? l-am întrebat.

Jeremy a aruncat o privire peste umăr, spre botul limuzinei.

— Nu ştiu, mi-a răspuns, întorcându-se spre mine. Nu e limuzina mea.

Avea o expresie ştrengărească şi nu ştiam dacă minte sau nu.

Mi-am mijit ochii, curioasă să ştiu dacă acest bărbat într-adevăr m-a condus într-o limuzină care nu era a lui.

— Atunci, *a cui* este limuzina asta?

Ochii lui Jeremy au coborât şi s-au concentrat asupra mâinii lui. Aceea cu care îmi descria cercuri pe genunchi.

— Nu ştiu.

M-aş aşteptat ca dorința mea să dispară la gândul că s-ar putea să *nu* e bogat, în schimb, mărturisirea lui m-a făcut să zâmbesc.

— Sunt asistent medical stagiar, a spus el. Mi-am condus singur maşina până aici. O Honda Civic. Am parcat-o singur, pentru că sunt prea zgârcit să plătesc cei zece dolari pentru valet.

M-a surprins cât de mult îmi plăcea faptul că mă adusese într-o limuzină care nu era a lui. Nu era bogat. Nu era bogat, *dar eu tot voiam să mă culc cu el.*

— Eu fac menaj în clădirile de birouri din oraş, am recunoscut. Am furat o invitaţie la această petrecere dintr-un coş de gunoi. N-ar trebui să fiu aici.

El a zâmbit şi niciodată nu mi-am dorit să gust un zâmbet atât de tare cum doream să îl gust pe cel care a în orit pe faţa lui.

— Eşti descurcăreaţă, afla rmat el.

Mâna i-a alunecat printre genunchii mei şi m-a tras spre el. M-am mutat de pe scaun în poala lui, deoarece pentru aşa ceva erau făcute rochiile ca a mea. I-am simţit erecţia între picioare, în timp ce mi-a apăsat un deget pe buza de jos. M-am trecut limba peste degetul lui şi l-am auzit oftând. Nu a gemut. Nu a strigat. *A oftat,* ca şi cum ar fi fost cel mai sexy lucru pe care l-a simţit vreodată.

— Cum te cheamă? m-a întrebat.

— Verity.

— Verity, a repetat. Verity. Este foarte frumos.

Ochii i s-au aţintit pe gura mea şi era cât pe ce să se apropie ca să mă sărute, dar m-am retras.

— Pe tine cum te cheamă?

Privirea lui a întâlnit-o din nou pe a mea.

— Jeremy, mi-a răspuns fugar, ca şi cum ar fi fost o pierdere de timp, o întrerupere neinspirată a sărutului.

De îndată ce numele i-a părăsit gura şi-a lipit-o de a mea, apoi, imediat, lumina din limuzină s-a aprins deasupra noastră şi am îngheţat amândoi, cu buzele lipite şi trupurile împietrite brusc, în timp ce o persoană a urcat la volan.

— La naiba, a şoptit Jeremy, pe buzele mele. N-a picat prea bine.

M-a împins de pe el şi a deschis uşa. M-a scos afară exact când şoferul şi-a dat seama că mai era cineva în maşină cu el.

— Hei! a strigat el în urma noastră.

Jeremy m-a luat de mână şi a început să alerge, dar eu trebuia să scap mai întâi de panto . L-am tras de braţ şi s-a oprit, ca să mă descalţ. Şoferul a început să vină spre noi.

— Hei! Ce dracu' făceați în maşina mea?

Jeremy mi-a luat panto i într-o mână şi am fugit pe stradă, râzând în întuneric, cu respirația întretăiată, până când am ajuns în sfârşit la maşina lui. Nu minţise despre asta. Era un Honda Civic, deşi era un model mai nou, ceea ce conta un pic. M-a lipit de portiera din dreapta, mi-a trântit panto i de asfalt şi mi-a în pt o mână în păr.

M-am uitat peste umăr la maşina de care ne sprijiniserăm.

— *Asta* sigur este maşina ta?

El a zâmbit, a băgat mâna în buzunar şi a scos cheia. A deblocat uşile pentru a dovedi că e a lui, ceea ce m-a făcut să râd.

Gurile fini s-au *apropiat* şi s-a uitat lung la mine, iar eu puteam să jur că deja îşi imagina cum ar fi fost viața lui cu mine. Nu poți privi pe cineva aşa cum m-a privit el pe mine – cu tot trecutul său în ochi – fără să îți imaginezi şi viitorul.

A închis ochii şi m-a sărutat. Un sărut plin de dorință şi respect – două lucruri despre care mulți bărbați cred că nu ar putea merge mână în mână.

Mă simțeam bine cu mâna lui în păr, iar limba lui se potrivea perfect în gura mea. Şi lui îi plăcea. Simțeam asta

din felul în care mă săruta. În acel moment ştiam foarte puțin unul despre celălalt, dar aproape că era mai bine aşa. Să împărtăşeşti un sărut atât de intim cu un necunoscut era ca şi cum ai spus: *„Nu te cunosc, dar cred că mi-ai plăcea dacă te-aş cunoaşte”.*

Mă bucura că simțea asta. Aproape mă făcea să cred că sunt o tipă plăcută.

Când s-a retras, am vrut să mă apropii din nou de el. Am vrut ca gura mea să îl urmeze, degetele să îmi rămână împletite cu ale lui. A fost o tortură să stau tot drumul pe scaunul din dreapta. Ardeam pe dinăuntru pentru el. Aprinsese un foc în mine şi eram hotărâtă să nu îl las să se stingă.

Mi-a dat să mănânc, înainte să facem sex.

M-a dus la un fast-food Steak ’n Shake, unde am stat pe aceeaşi bancă, am mâncat carto prăjiți şi am băut shake-uri de ciocolată printre sărutări. Localul era aproape gol, iar noi ne a am într-un separeu liniştit, suficient de retras încât nimeni să nu observe când mâna lui Jeremy a alunecat pe coapsa mea şi a dispărut între picioare. Nimeni nu a auzit când am gemut. Nimănui nu i-a păsat când şi-a retras mâna şi mi-a şoptit că nu are de gând să mă aducă la orgasm într-un restaurant Steak ’n Shake.

Nu m-ar deranjat.

— Atunci du-mă în patul tău, i-am spus.

Şi m-a dus. Patul lui se afla în mijlocul unui apartament tip studio din Brooklyn. Jeremy nu era bogat. Nu îşi putea permite mai mult decât mâncarea de fast-food pe care mi-o cumpărase. Dar nu mi-a păsat. Eram pe patul lui, întinsă pe spate şi îl urmăream cum se dezbracă. Atunci mi-am dat seama că urma să fac dragoste pentru prima oară. Mai făcusem sex, dar niciodată nu fusese mai mult decât un act zic.

De data asta, participam cu mai mult decât trupul. Aveam inima plină. Cu ce? Nu ştiu. Dar fusese goală cu toți bărbații de dinaintea lui Jeremy.

E uimitor cât de diferit este sexul atunci când îți implici mai mult decât corpul. Mi-am implicat inima, mintea şi speranța. Am zburat în acel moment. Nu m-am îndrăgostit. Doar... *am zburat.*

Era ca şi cum toată viața aş stat pe vârful unei stânci şi, în cele din urmă, la întâlnirea cu Jeremy, am găsit puterea să sar. Pentru că – pentru prima oară în viața mea – m-am simțit încrezătoare că nu mă voi prăbuşi. Voi continua să zbor.

Privind în urmă, îmi dau seama cât de nebunesc a fost faptul că m-am îndrăgostit atât de repede de el. Dar a fost nebunesc doar pentru că dragostea nu a încetat niciodată. Dacă m-aş trezit în dimineața următoare şi m-aş strecurat afară din apartamentul lui, totul s-ar terminat ca o

amuzantă aventură de o noapte şi nici nu mi-aş mai amintit de ea, după toți aceşti ani. Dar nu am plecat, aşa că aventura a devenit mai mult. Cu fiecare zi care a trecut, plăcerea primei întâlniri cu el s-a adâncit. Asta este dragostea la prima vedere. Nu ştii că a fost dragoste la prima vedere până când nu rămâi cu persoana respectivă suficient timp cât să se transforme în dragoste la prima vedere.

Nu am ieşit din apartamentul lui timp de trei zile.

Am comandat mâncare chinezească. Am făcut sex. Am comandat pizza. Am făcut sex. Ne-am uitat la televizor. Am făcut sex.

Luni, amândoi am anunțat la serviciu că suntem bolnavi, iar până marți eram obsedată. Mă obsedau râsul lui, sexul lui, gura lui, priceperea lui, poveştile lui, mâinile lui, încrederea lui, blândețea lui, noua şi intensa nevoie de a-i face pe plac.

Simțeam *nevoia* să îi fac pe plac.

Simțeam *nevoia* să fiu cea care îl face să zâmbească, să respire, să se trezească dimineața.

Şi, pentru un timp, am fost. M-a iubit mai mult decât a iubit vreodată pe cineva sau ceva. Am fost singura sa rațiune de a trăi.

Până când a descoperit unicul lucru care însemna pentru el mai mult decât însemnam eu.

5

Mă simt ca şi cum aş sărit peste etapa deschiderii sertarului cu lenjerie intimă a lui Verity şi am trecut direct la cel cu mătase şi dantelă. Sunt pe deplin conştientă că n-ar trebui să citesc aşa ceva. Nu pentru asta am venit. Dar...

Împing manuscrisul pe canapeaua de lângă mine şi mă uit lung la el. Am foarte multe întrebări în legătură cu Verity, întrebări la care ea nu poate să răspundă şi probabil că Jeremy nu se simte în stare să îmi ofere răspunsuri în locul ei. Trebuie să o cunosc mai bine pentru a vedea cum funcționează mintea ei şi o autobiogra e este cea mai bună sursă de informații. Mai ales una atât de sinceră.

Deja mă văd deviind de la scopul meu inițial şi nu ar trebui. Mă a fiu aici pentru a strânge materialele de care am nevoie, după care voi pleca de pe capul acestei familii. Au trecut prin destule şi nu au nevoie de un intrus care să le atingă lenjeria intimă.

Mă apropii de masa imensă şi îmi iau telefonul. E trecut de ora unsprezece. Am ajuns în jurul orei şapte seara, dar nu mă aşteptam să fie atât de târziu. Nu am auzit niciun zgomot din afara acestui birou. De parcă încăperea ar antifonată.

La naiba, probabil chiar este. Dacă mi-aş permite să lucrez într-un birou cu izolație fonică, aş face-o.

Mi-e foame.

Este un sentiment ciudat să ți se facă foame într-o casă care-ți e străină. Ştiu că Jeremy a spus că pot să mă servesc după plac, aşa că mă îndrept spre bucătărie.

Nu ajung prea departe. Mă opresc imediat ce deschid uşa.

Biroul este cu siguranță antifonat, altfel ar fi fost imposibil să nu aud acest zgomot. Vine de sus şi trebuie să stau complet nemişcată ca să mă concentrez asupra lui. Pentru a mă ruga să nu e deloc ceea ce pare.

Mă mişc uşor şi cu prudență până la baza scărilor şi sunt aproape sigură că sunetul vine din direcția camerei lui Verity. E scârțâitul unui pat. Scârțâit repetitiv, ca atunci când un bărbat se află deasupra unei femei.

O, *Doamne!* îmi acopăr gura cu o mână tremurândă. *Nu, nu!*

Odată, am citit un articol despre asta. O femeie a fost rănită într-un accident de maşină şi a rămas în comă. A trăit într-o instituție de îngrijire medicală, iar soțul ei venea să o viziteze în fiecare zi. Personalul suspecta că făcea sex cu ea, în ciuda faptului că era în comă, aşa că au instalat camere ascunse. Omul a fost arestat pentru viol, deoarece soția lui nu putea să-şi dea consimțământul.

La fel ca Verity.

Ar trebui să fac ceva. *Dar ce?*

— E zgomotos, ştiu.

Tresar, mă răsucesc rapid şi mă trezesc față în față cu Jeremy.

— Pot să-l opresc dacă te deranjează, îmi spune el.

— M-ai speriat, răspund eu sacadat.

Răsu fiu uşurată, când realizez că, de fapt, zgomotul nu reprezintă ceea ce credeam eu. Jeremy se uită peste umăr.

— Este patul ei de spital. Are un temporizator care la fiecare două ore ridică diferite porțiuni ale saltelei. Mişcă bolnavul de pe o parte pe alta.

Simt cum stânjeneala îmi năpădeşte gâtul. Mă rog lui Dumnezeu să nu-şi dat seama la ce m-a dus cu gândul acel zgomot. Îmi acopăr pieptul cu mâna pentru a ascunde roşeaţa proaspăt apărută. Am pielea deschisă la culoare şi ori de câte ori depun efort sau mă emoţionez mă trădează, dând la iveală nişte pete roşiatice. Îmi doream să mă pot cufunda şi să dispar în covorul gros, luxuriant.

Îmi dreg vocea.

— Se găsesc asemenea paturi?

Mi-ar fi prins bine unul, cât fusese mama bolnavă. Mi-a fost foarte greu să o mişc de una singură.

— Da, dar sunt obscen de scumpe. Unul nou-nouţ costă câteva mii de dolari, iar asigurarea nu acoperă niciun cent.

Mă înec când aud costul.

— Eu încălzesc nişte mâncare. Ţi-e foame? mă întreabă el.

— De fapt, eram în drum spre bucătărie.

Jeremy merge cu spatele.

— Avem pizza.

— Perfect!

Urăsc pizza.

Cronometrul cuptorului cu microunde se opreşte chiar atunci când Jeremy ajunge la el. Scoate o farfurie cu pizza şi mi-o înmânează, apoi pregăteşte una şi pentru el.

— Cum merge treaba?

— Bine, îl asigur eu. Totuşi aveai dreptate. E mult de lucru. O să am nevoie de câteva zile.

Iau o sticlă de apă din frigider şi mă aşez la masă.

El se sprijină de dulap şi aşteaptă ca pizza să se încălzească.

— Lucrezi mai bine noaptea?

— Da. Adorm destul de târziu şi nu mă pot trezi devreme. Sper că nu este o problemă.

— Deloc. De fapt, şi eu sunt o pasăre de noapte. In rmiera lui Verity pleacă seara şi se întoarce la şapte dimineața, aşa că stau treaz până la miezul nopții şi îi dau ultimele medicamente. In rmiera preia sarcina imediat ce ajunge.

Jeremy îşi scoate farfuria din cuptorul cu microunde şi se aşază lângă mine la masă.

Nici măcar nu pot să îl privesc în ochi. Când mă uit la el nu mă pot gândi decât la scena din manuscrisul lui Verity, în care mâna lui era între picioarele ei la restaurantul Steak 'n Shake. *Doamne, n-ar fi trebuit să citesc aşa ceva!* Acum mă voi înroşi de fiecare dată când mă uit în direcţia lui. Are şi nişte mâini foarte frumoase, ceea ce nu mă ajută deloc.

Trebuie să mă gândesc la altceva.

Imediat.

— Ţi-a vorbit vreodată despre seria pe care o scria? Mai exact, despre ce planuri avea pentru personaje? Despre

nal?

— Dacă a făcut-o, nu îmi amintesc, spune el, privind în jos la farfurie şi plimbând absent prin ea o felie de pizza. Înainte de accident, trecuse deja mult de când nu mai scrisese nimic. Nici nu mai *vorbea* despre scris.

— Acum cât timp s-a întâmplat accidentul?

Ştiu deja răspunsul, dar nu vreau să a e că m-am documentat despre istoricul familiei.

— Nu mult după moartea lui Harper. O vreme, a fost în comă indusă, apoi a stat într-un centru de reabilitare intensivă timp de mai multe săptămâni. Abia a venit acasă de câteva săptămâni.

El muşcă o dată din pizza. Mă simt prost pentru că aduc vorba despre asta, dar nu pare foarte afectat de subiect.

— Înainte ca mama să moară, m-am ocupat singură de îngrijirea ei. Nu am fraţi, aşadar ştiu că nu este uşor.

— Nu este uşor, aprobă el. Apropo, îmi pare rău pentru mama ta. Nu cred că ţi-am spus, când mi-ai pomenit despre asta în toaleta de la cafenea.

Îi zâmbesc, dar nu adaug nimic. Nu vreau să mă întrebe despre ea. Vreau ca toată atenţia să se concentreze asupra lui şi a lui Verity.

Mintea mea continuă să zboare la manuscris, pentru că, deşi nu ştiu foarte multe amănunte despre bărbatul care stă în faţa mea, simt că aproape îl cunosc. Cel puţin, îl cunosc aşa cum l-a descris Verity.

Sunt curioasă să a fiu ce fel de căsnicie au avut şi de ce a ales ea să încheie primul capitol cu acea frază: *„Până când a descoperit unicul lucru care însemna pentru el mai mult decât însemnam eu.”*

Fraza este amenințătoare. Aproape ca şi cum ar scris următorul capitol pentru a dezvălui un secret teribil şi întunecat despre acest bărbat. Sau poate că a fost o strategie de stil, şi va spune că este un sfânt şi că numai copiii însemnau pentru el mai mult decât ea.

Indiferent de semni cație, ard de nerăbdare să citesc următorul capitol acum, când îl privesc pe el. Şi urăsc faptul că am atâtea alte lucruri care ar trebui să îmi ocupe atenția, clar tot ce vreau să fac este să mă aşez comod într-un cotlon liniştit şi să citesc despre căsnicia lui Jeremy şi Verity. Mă face să mă simt puțin deplorabilă.

Probabil că nici nu este vorba despre ei. O scriitoare a recunoscut că foloseşte numele soțului ei în fiecare manuscris, până când găseşte un altul potrivit pentru personajul creat. Poate că asta face şi Verity. Poate că este tot cțiune, iar numele lui Jeremy gurează acolo numai ca înlocuitor.

Există o singură cale de afla a dacă ceea ce am citit e adevărat.

— Cum ai cunoscut-o pe Verity?

Jeremy mănâncă o bucată de pepperoni şi zâmbeşte.

— La o petrecere, spune el, lăsându-se pe spate în scaun şi, dintr-odată, nu mai pare deloc trist. Purta cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată. Era roşie şi

atât de lungă, încât atârna puțin pe jos în urma ei. Doamne, ce frumoasă era! continuă el, uşor melancolic. Am plecat de la petrecere împreună. Când am ajuns afară, am văzut o limuzină parcată în față, aşa că am deschis portiera, ne-am urcat în ea şi am stat puțin de vorbă. Până când a apărut şoferul şi a trebuit să recunosc că limuzina nu era a mea.

Nu ar trebui să ştiu nimic despre asta, aşa că pufnesc în râs.

— Nu era a ta?

— Nu. Am vrut doar să o impresionez, A trebuit să fugim, pentru că şoferul s-a supărat destul de rău. După aceea, am rămas nedespărțiți.

Încă zâmbeşte, ca şi cum ar din nou acolo, cu Verity şi rochia ei roşie foarte sexy.

Mii-e greu să zâmbesc pentru el. Pentru *ei.* Nu pot să văd cât de fericiți erau atunci şi cum s-a transformat viața lor în prezent. Mă întreb dacă autobiogra a ei explică în detaliu cum au ajuns de la punctul A la punctul B. La început, ea menționează moartea lui Chastin. Ceea ce înseamnă că a scris despre ea sau, cel puțin, a relatat ceea ce s-a întâmplat după această primă uriaşă tragedie. Mă întreb cât timp a lucrat la autobiogra e.

— Când ai cunoscut-o, Verity era deja o autoare faimoasă?

— Nu, era încă studentă. Mai târziu, când a trebuit să accept un post temporar în Los Angeles, pentru câteva luni, a scris prima ei carte. Cred că a fost modul său de a-şi petrece timpul până când m-am întors acasă. A fost refuzată de câteva edituri la început, dar, după ce a vândut primul manuscris... totul s-a întâmplat incredibil de repede. Viețile noastre s-au schimbat practic peste noapte.

— Cum a făcut față popularității?

— Cred că a fost mai greu pentru mine decât pentru ea.

— Pentru că îți place să i invizibil?

— Este chiar atât de evident?

— Şi eu sunt introvertită, ridic din umeri.

— Verity nu este o autoare obişnuită, râde el. Adoră lumina reflectoarelor. Evenimentele grandioase. Pe mine, toate astea mă fac să mă simt stingher. Îmi place să stau aici cu copiii, îmi explică el, iar expresia feței i se schimbă subtil când îşi dă seama că a vorbit despre fetele sale la timpul prezent. Cu Crew, se corectează, apoi clatină din cap şi îşi prinde mâinile la ceafă, lăsându-se pe spate ca şi cum s-ar întinde sau nu ar sta comod. Câteodată mi-e foarte greu... să îmi amintesc că nu mai sunt printre noi. Încă mai găsesc rele lor de păr pe canapea. Şosetele lor în uscător. Câteodată le strig pe nume, atunci când vreau să le arăt ceva şi uit că nu vor mai veni alergând pe scări.

Are vocea calmă şi priveşte în gol.

Îl urmăresc cu atenție, pentru că încă nu sunt complet convinsă. Scriu romane de suspans. Ştiu că, atunci când există situații suspecte, acestea sunt aproape întotdeauna însoțite de persoane suspecte. Oscilez între dorința de afla a mai multe despre ce s-a întâmplat cu

icele lui şi instinctul de a pleca de aici

cât mai repede cu putință.

Dar, în acest moment, nu mă uit la un bărbat care se dă în spectacol pentru a stârni milă. Ci la unul care, pentru prima oară, îşi împărtăşeşte gândurile cu voce tare.

Mă face să vreau să fac şi eu la fel.

— Mama mea nu s-a stins de mult, dar înțeleg ce vrei să spui. În fiecare dimineață, în prima săptămână, m-am ridicat şi am pregătit micul dejun, ca abia apoi să îmi amintesc că nu mai era acolo să mănânce.

Jeremy îşi pune coatele pe masă.

— Mă întreb cât durează. Sau dacă va

întotdeauna aşa.

— Cel mai probabil, timpul va ajuta, totuşi cred că nu ar strica să te gândeşti şi la o mutare. Dacă veți locui într-o casă în care ele nu au fost, amintirile cu ele ar putea să se estompeze. Ți se va părea normal să nu le ai în preajmă.

El îşi trece o mână peste obraz.

— Nu cred că îmi doresc o viață normală în care să nu existe nimic din Harper şi Chastin.

— Da, încuviințez. Nici eu nu mi-aş dori.

Ochii lui rămân ațintiți asupra mea, dar nu mai vorbim. Uneori, o privire poate dura atât de mult, încât te cutremură. Te obligă să te uiți în altă parte.

Şi asta fac.

Mă uit la farfuria din fața mea şi îmi plimb degetul peste marginea ei franjurată. Ochii lui par să treacă prin mine şi să îmi citească gândurile. Şi chiar dacă nu asta este intenția lui, mi se pare ceva intim. Când privirea lui Jeremy o întâlneşte pe a mea, mă simt de parcă mi-ar explora cele mai profunde părți.

— Ar trebui să mă întorc la lucru, spun eu, în şoaptă.

Preț de câteva secunde, el nu se clinteşte, dar apoi se îndreaptă şi se ridică de pe scaun, de parcă tocmai ar ieşit din transă.

— Da, îmi zice, strângând farfuriile. Ar trebui să îi pregătesc medicamentele lui Verity, continuă el, ducându-le la chiuvetă. Noapte bună, Low, îmi urează, în timp ce ies din bucătărie.

Când îl aud, *urarea* mea mi se blochează în gât. Îi zâmbesc şi plec grăbită înapoi în biroul lui Verity.

Cu cât petrec mai mult timp în prezența lui Jeremy, cu atât sunt mai dornică să mă întorc la acel manuscris şi să-l cunosc mai bine.

Îl ridic de pe canapea, sting luminile din birou şi îl iau cu mine în dormitor. Nu există zăvor la uşă, aşa că împing cufărul de lemn de la marginea patului până la uşă, să o blochez.

Sunt epuizată după ce am condus întreaga zi şi trebuie să fac şi duş, dar mai pot citi un capitol înainte să adorm.

Trebuie.

Aşa s**ă** fie

Capitolul doi

Aş putea scrie romane întregi despre primii noştri doi ani de relație, dar nimeni nu le-ar cumpăra. Nu a fost suficient dramatism între mine şi Jeremy. Nici nu prea ne-am certat. Nu a existat niciun punct critic despre care să scriu. Doar doi ani dulci, plini de dragoste şi adorație între noi.

Eram. *Acaparată*. De. EL.

Dependentă de el.

Nu cred că era sănătos să fiu atât de dependentă. De fapt, *încă* mai sunt. Dar când găseşti pe cineva care face să dispară toată negativitatea din viața ta, este greu să nu te hrăneşti cu energia acestei persoane. M-am hrănit cu Jeremy pentru a-mi menține su etului viu. Eram

ământă şi o lită înainte să îl întâlnesc, dar prezența lui mă hrănea. Uneori, simțeam că nu pot să funcționez departe de el.

Eram împreună de aproape doi ani, când a fost transferat temporar la Los Angeles. Ne mutaserăm de curând împreună, neo cial. Spun neo cial, pentru că a fost un moment în care nu m-am mai întors în apartamentul meu. Nu am mai plătit facturile, chiria. Abia la două luni după ce

m-am mutat complet, Jeremy afla at că nu mai am apartamentul.

Într-o noapte, în timpul unei partide de sex, mi-a sugerat să mă mut la el. Face asta, uneori. la decizii importante cu privire la viața noastră în timp ce facem dragoste.

— Mută-te la mine, mi-a spus, mişcându-se încet în mine, apoi şi-a coborât gura pe a mea. Anulează-ți contractul de închiriere.

— Nu pot, i-am şoptit.

El s-a oprit brusc şi s-a retras puțin, ca să mă poată privi.

— De ce nu?

Mi-am coborât mâinile pe fesele lui şi l-am forțat să se mişte din nou.

— Pentru că am făcut asta acum două luni.

El a încremenit şi m-a privit cu acei ochi verzi strălucitori, înconjurați de gene atât de negre, încât mă aşteptam să simt gust de lemn-dulce când îi sărutam.

— Să înțeleg că deja locuim împreună? m-a întrebat.

Am încuviințat, dar mi-am dat seama că nu reacționa aşa cum sperasem eu. Prea surprins.

Trebuia să îndrept situația – să preiau controlul. Să-l fac să realizeze că nu era mare lucru.

— Credeam că ți-am spus.

El s-a retras din mine, ceea ce mi s-a părut o pedeapsă.

— *Nu* mi-ai spus că locuim împreună. Mi-aş amintit.

M-am ridicat şi m-am aşezat în genunchi în fața lui, apoi l-am privit în ochi. Mi-am trecut unghiile peste obrajii lui şi mi-am apropiat buzele de ale lui.

— Jeremy, i-am şoptit. Nu am petrecut nicio noapte separat în ultimele şase luni. Deja locuim împreună de ceva timp.

I-am prins umerii şi l-am împins pe spate. Capul i-a căzut pe pernă şi am vrut să urc peste el ca să îl sărut, dar mi s-a părut puțin furios pe mine. Ca şi cum ar vrut să mai vorbească despre acest subiect pe care eu îl consideram închis.

Nu mai voiam să stau la discuții. Voiam doar să mă aducă la orgasm.

Aşa că am încălecat peste faţa lui. Când i-am simţit mâinile pe fese, trăgându-mă mai aproape de gura lui, mi-am lăsat capul pe spate. *De asta m-am mutat cu tine, Jeremy.*

M-am aplecat în faţă, m-am prins cu mâinile de tăblia patului, apoi am muşcat din ea, ca să îmi înăbuş ţipetele.

Şi asta a fost tot.

Am fost mai fericită ca niciodată, până când a fost transferat. Sigur, a fost doar temporar, dar nu poţi priva pe cineva de singurul mijloc de supravieţuire şi să te aştepţi ca acea persoană să poată funcţiona de una singură.

Cel puţin aşa m-am simţit – ca şi cum mi-ar fost răpită singura hrană su eteasc㠔. Desigur, primeam mici porţii de reîncarnare atunci când mă suna sau când conversam pe chat, dar acele nopţi pe care le-am petrecut singură în patul nostru au fost extenuante.

Uneori, călăream perna şi muşcam din tăblia patului, în timp ce mă atingeam, imaginându-mi că el era sub mine. Dar apoi, după ce terminam, mă prăbuşeam într-un pat gol, îmi xam privirea în tavan şi mă întrebam cum supravieţuisem toţi anii vieţii mele din care el nu făcuse parte.

Bineînţeles, acestea erau gânduri pe care nu i le puteam împărtăşi. Poate că eram obsedată de el, dar o femeie ştie

că, dacă vrea să păstreze un bărbat lângă ea pentru totdeauna, trebuie să se comporte ca şi cum ar putea să îl uite într-o zi.

Şi atunci am devenit scriitoare.

Zilele mele erau pline de gânduri despre Jeremy şi, dacă nu găseam o modalitate să mă gândesc la altceva până când se întorcea, mă temeam că n-aş putut să-i ascund cât de pierdută mă simțeam în absența lui. Am creat un Jeremy ctiv şi l-am numit Lane. Când îmi era dor de Jeremy, scriam un capitol despre Lane. Viața mea în următoarele câteva luni a devenit mai puțin concentrată pe Jeremy şi mai mult pe personajul meu. Care era, într-un fel, tot Jeremy. Dar să scriu despre el în loc să mă las obsedată de gânduri părea mai productiv.

Am scris un roman întreg în cele câteva luni în care a fost plecat. Când a apărut la uşă ca să-mi facă o surpriză cu întoarcerea lui acasă, tocmai terminasem de scris ultima pagină.

Era mâna destinului.

L-am felicitat cu o partidă de sex oral. A fost prima dată când am înghițit. Atât de fericită am fost să-l văd.

M-am purtat ca o doamnă după ce am înghițit, zâmbind la el. Încă stătea lângă uşa de la intrare, complet îmbrăcat, în

afară de blugii care îi erau în jurul genunchilor. M-am ridicat şi l-am sărutat pe obraz, apoi i-am spus:

— Mă întorc imediat.

Când am ajuns în baie, am încuiat uşa, am dat drumul la apă în chiuvetă şi apoi am vomitat în toaletă. Când l-am lăsat să se descarce în gura mea, habar n-aveam cât de mult va . Sau cât timp va trebui să continui să înghit. A fost foarte greu să îmi păstrez calmul.

M-am spălat pe dinți şi apoi m-am întors în dormitor, unde l-am găsit aşezat la biroul meu. Avea în mâini câteva pagini din manuscris.

— Tu ai scris asta? m-a întrebat, răsucindu-se cu scaunul până când a ajuns cu fața spre mine.

— Da, dar nu vreau să citeşti.

Am simțit cum palmele încep să îmi transpire, le-am şters pe abdomen şi m-am apropiat de el. S-a ridicat pe când eu mă repezeam să îi smulg paginile. Le-a ținut deasupra capului, prea sus ca să ajung la ele.

— De ce nu am voie să citesc?

Am sărit şi am încercat să îi trag brațul, pentru a ajunge la pagini.

— Mai am de lucrat la el.

— E în regulă, mi-a răspuns el, retrăgându-se un pas. Eu tot vreau să citesc.

— Eu nu vreau să citeşti.

El a adunat restul manuscrisului şi l-a strâns la piept. Urma să îl citească, iar singurul meu gând era să îl opresc. Nu ştiam dacă era bun şi eram speriată – *îngrozită* – că mă va iubi mai puțin, dacă avea impresia că sunt o scriitoare proastă. M-am aruncat peste pat, în încercarea de a ajunge mai repede la el, dar a intrat în baie şi a încuiat uşa.

Am bătut.

— Jeremy! am strigat.

Niciun răspuns.

M-a ignorat timp de zece minute, cât timp eu am încercat să deschid uşa cu un card de credit. Cu un ac de păr. Promisiunea unei noi partide de sex oral.

A mai trecut încă un sfert de oră fără să aud vreun zgomot.

— Verity?

Eram pe podea, cu spatele lipit de uşa băii.

— Ce e?

— E bun.

Nu i-am răspuns.

— E foarte bun. Sunt foarte mândru de tine!

Am zâmbit.

A fost prima dată când am simţit cum este ca un cititor să se bucure de ceea ce creasem pentru el. Acest singur comentariu – acest dulce şi simplu comentariu – m-a făcut să vreau să îl citească pe tot. L-am lăsat în pace. M-am dus în patul nostru, m-am ghemuit sub pătură şi am adormit cu un zâmbet larg pe faţă.

M-a trezit două ore mai târziu. Buzele lui îmi dezmierdau umărul, iar degetele lui îmi trasau linii invizibile pe talie, peste şold. Era în spatele meu, lângă mine, lipit de mine. Îmi lipsise atât de mult.

— Dormi? a şoptit.

Am scos un geamăt leneş, ca să-l anunț că eram trează.

El mi-a sărutat un loc de după ureche şi apoi mi-a spus:

— Eşti genială!

Nu cred că am zâmbit vreodată atât de mult. M-a întors pe spate şi mi-a îndepărtat părul de pe față.

— Sper că eşti pregătită.

— Pentru ce?

— Pentru succes.

Am râs, dar el a rămas serios. Şi-a scos pantalonii, apoi mi-a dat jos chiloții. După ce a intrat în mine, a continuat:

— Crezi că glumesc? m-a întrebat, printre sărutări. Cartea asta te va face vedetă. Ai o minte incredibilă! Dacă aş putea să o regulez, aş face-o.

Râsul mi s-a împletit cu un suspin, în timp ce el a continuat să facă dragoste cu mine.

— Spui asta pentru că o crezi? Sau pentru că mă iubeşti?

Nu a răspuns imediat. Mişcările i-au devenit mai lente şi mai chibzuite. Mă privea intens.

— Mărită-te cu mine, Verity.

Nu am reacționat, fiindcă m-am gândit că poate n-am înțeles bine. *Oare într-adevăr mi-a cerut să mă mărit cu el?* Puteam să îmi dau seama, după intensitatea privirii lui, că în acel moment era mai îndrăgostit de mine decât fusese vreodată. Ar trebuit să spun da imediat, pentru că asta dorea inima mea. În schimb, l-am întrebat:

— De ce?

— Aşa, mi-a răspuns, zâmbind. Pentru că eu sunt cel mai mare fan al tău.

Am râs, dar zâmbetul lui a dispărut şi a început să se împingă în mine. Cu mişcări dure şi rapide, care ştia că mă vor înnebuni. Tăblia patului s-a lovit de perete, iar perna mi-a alunecat de sub cap.

— Mărită-te cu mine, mi-a cerut din nou, apoi limba lui mi-a pătruns în gură şi a fost primul sărut adevărat după atâtea luni.

Aveam aşa de mare nevoie unul de celălalt în acel moment, încât trupurile noastre nu ne lăsau gurile să rămână lipite, aşa că sărutul a fost neglijent şi dureros.

— Bine, i-am şoptit.

— Mulţumesc, mi-a răspuns, în mijlocul unui oftat, un cuvânt mai mult şoptit decât rostit.

A continuat să facă dragoste cu mine, *cu logodnica lui,* până când am transpirat amândoi abundent. În gură aveam gust de sânge, pentru că îmi muşcase buza. Sau poate că eu i-o muşcasem pe a lui. Nu eram sigură, dar nu conta, pentru că sângele lui era acum sângele meu.

La sfârşit, a ejaculat în mine, fără prezervativ, cu limba în gura mea şi respiraţia lui unită cu a mea, în timp ce eternităţile fini se împleteau.

După ce a terminat, s-a aplecat la podea după blugi. S-a urcat din nou peste mine şi mi-a luat mâna, punându-mi un inel pe deget.

Plănuise de la început să mă ceară în căsătorie.

Nici nu m-am uitat la inel. Mi-am dus mâinile deasupra capului şi am închis ochii, pentru că mâna lui era între picioarele mele şi ştiam că vrea să vadă că ajung la orgasm.

Şi am ajuns.

Timp de două luni, ne-am amintit acea noapte ca fiind noaptea în care ne-am logodit. Timp de două luni, am zâmbit de fiecare dată când m-am uitat la inelul meu. Timp de două luni, am lăcrimat ori de câte ori mi-am imaginat cum avea să fie nunta noastră. Cum avea să fie *noaptea nunții* noastre.

Dar, apoi, *noaptea în care ne-am logodit* a devenit *noaptea în care am rămas însărcinată.*

Şi de aici încolo totul a devenit realitate. Măruntaiele autobiogra ei de față. Acesta este punctul în care alți autori s-ar descrie într-o lumină mai bună, în loc să se supună unei radiogra i.

Însă, în locul spre care ne îndreptăm nu există lumină. Acesta este ultimul avertisment.

Urmează numai întuneric.

6

Cel mai mare avantaj, în biroul lui Verity, este priveliştea de care te poți bucura grație ferestrelor panoramice. Geamul începe de la podea şi se ridică până la tavan. Şi nu există obstacole. Doar bucăți uriaşe de sticlă transparentă prin care poți vedea totul. *Cine le curăță?* Cercetez ferestrele în căutarea vreunei pete de murdărie sau orice altceva.

Cel mai mare dezavantaj în biroul ei este *tot* priveliştea aceasta. In rmiera s-a oprit cu Verity în scaunul cu rotile pe veranda din spate, chiar în dreptul biroului. Îi pot vedea pro lul, cum stă cu fața spre vest. E o zi frumoasă, aşa că in rmiera s-a aşezat lângă ea şi îi citeşte dintr-o carte. Verity se uită în gol, iar eu mă întreb dacă pricepe ceva. Şi dacă da, cât de mult?

Părul ei n se ridică în adierea vântului, ca şi cum degetele unei fantome s-ar juca prin el.

Când mă uit la ea, sentimentul de milă mi se ampli că. De aceea nu vreau să mă uit la ea, dar îmi este imposibil, din cauza acestor ferestre. Nu pot să aud ce îi citeşte in rmiera, probabil pentru că şi geamurile sunt la fel de bine izolate fonic ca şi restul încăperii. Dar ştiu că sunt acolo şi îmi este greu să mă concentrez asupra lucrului fără să mă uit în acea direcție la fiecare câteva minute.

Până acum, nu am găsit nicio schiță pentru continuarea seriei, dar nu am reuşit să sortez decât o parte din lucrurile ei. Am hotărât ca în această dimineață să îmi petrec timpul citind primele două cărți şi notând trăsături de nitorii despre fiecare personaj.

Trebuie să mă documentez şi eu, pentru că trebuie să cunosc aceste personaje la fel de bine cum le cunoaşte Verity. Este important să ştiu ce le motivează, ce le însufleţeşte, ce le stârneşte.

Văd o mişcare dincolo de geam. Când îmi ridic ochii, in rmiera se îndepărtează spre uşa din spate. Mă uit la Verity pentru o clipă, întrebându-mă dacă va avea vreun fel de reacţie, acum, că in rmiera nu-i mai citeşte. Nu se clinteşte. Are mâinile în poală şi capul lăsat într-o parte, ca şi cum creierul ei nu poate trimite un semnal ca să-şi îndrepte postura înainte ca gâtul să înceapă să o doară.

Verity cea inteligentă şi talentată nu mai este acolo. Oare numai trupul ei a supravieţuit după accident? E ca un ou spart din care conţinutul s-a vărsat şi n-au mai rămas decât nişte bucăţi din coajă.

Mă uit din nou la cartea de pe birou şi încerc să mă concentrez. Nu pot decât să mă mir cum reuşeşte Jeremy să facă faţă acestei situaţii. Pare a un stâlp de beton, la exterior, dar *cu siguranţă* are un gol pe dinăuntru. Este dezamăgitor să ştiu că aşa arată viaţa lui acum. Îngrijeşte o coajă de ou fără gălbenuş.

Asta a fost cam dur.

Nu încerc să fiu dură. Doar că... Nu ştiu. Cred că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă ea nu ar supravieţuit accidentului. Imediat mă simt vinovată pentru că gândesc aşa, dar toată această situaţie îmi aminteşte de ultimele luni

în care m-am ocupat de mama. Ştiu că mama ar preferat moartea în locul stării de severă incapacitate în care a adus-o cancerul. Dar au fost doar câteva luni din viața ei... din viața mea. Însă, pentru Jeremy, înseamnă *toată* viața. Îngrijeşte o soție care nu mai este soția lui. Este legat de o casă care nu mai reprezintă un cămin. Şi nu-mi pot imagina că Verity şi-ar dori ca el să trăiască aşa. Nu-mi pot imagina că *ea* ar vrea să trăiască aşa. Nici măcar nu poate să se joace sau să stea de vorbă cu ul ei.

De dragul ei mă rog să nu conştientizeze starea în care se a ă. Mi-e greu să-mi închipui cât de crunt ar dacă mintea încă i-ar activă, dar leziunile creierului nu i-au lăsat nicio modalitate zică de a se exprima, i-au furat orice abilitate de a reacționa, de a interacționa sau de a verbaliza ceea ce gândeşte.

Îmi ridic din nou capul.

Se uită fix la mine.

Sar în sus şi scaunul de birou alunecă pe parchet. Verity se uită fix la mine prin fereastră, cu capul întors spre mine şi ochii ațintiți într-ai mei. Îmi duc mâna la gură şi fac un pas în spate; mă simt amenințată.

Vreau să dispar din fața ei, aşa că mă deplasez în stânga, spre uşa încăperii. Pentru un moment, nu pot scăpa de acea privire. Este ca Mona Lisa, urmărindu-mă când mă mişc prin cameră. Dar când ajung la uşă, contactul vizual se pierde.

Ochii ei nu m-au urmărit, de fapt.

Îmi las mâna să cadă, mă sprijin de perete şi văd că April apare cu un prosop. Îi şterge bărbia lui Verity, apoi ia o pernă mică din poala lui Verity, pe care i-o aşază între umăr şi obraz pentru a-i susține capul. Noua poziție îi mută privirea de la fereastră.

— Rahat! şoptesc printre dinți.

M-am speriat de o femeie care nu se poate mişca şi nu vorbeşte. O femeie care nu îşi poate comanda capul să se întoarcă pentru a privi, cu atât mai puțin să xeze intenționat cu privirea pe cineva.

Am nevoie de apă.

Deschid uşa, dar tresar când telefonul îmi sună pe pupitru, în spatele meu.

La naiba! Urăsc adrenalina. Pulsul meu a luat-o razna, dar respir adânc şi încerc sa mă calmez când răspund. Este un număr necunoscut.

— Alo?

— Domnişoara Ashleigh?

— La telefon.

— Sunt Donovan Baker de la apartamentele Creekwood. Ați depus o cerere acum câteva zile?

Sunt uşurată că atenția îmi este distrasă. Mă întorc spre fereastră. In rmiera i-a mutat scaunul lui Verity, aşa că acum mă uit doar la ceafa ei.

— Da, cu ce vă pot ajuta?

— V-am sunat pentru că solicitarea pe care ați trimis-o a *fost procesată astăzi.* Din păcate, există o evacuare recentă care a apărut pe numele dumneavoastră, aşa că nu vă putem aproba cererea pentru apartament.

Deja? Abia am plecat, acum câteva zile.

— Dar cererea mea a fost aprobată deja de voi. Ar trebui să mă mut săptămâna viitoare.

— De fapt, a fost doar preaprobată. Solicitarea dumneavoastră nu a fost complet prelucrată până azi. Nu putem aproba cereri când există evacuări recente. Sper că mă înțelegeți.

Îmi strâng ceafa cu mâna. Nu voi primi banii decât peste încă două săptămâni.

— Va rog, îi spun, încercând să nu par atât de jalnică pe cât mă simt. Nu am întârziat niciodată cu plata chiriei până acum. Tocmai am fost angajată, am o altă slujbă şi, în două săptămâni, dacă mă lăsaţi să mă mut acum, vă pot plăti chiria pe întregul an. Vă jur.

— Puteţi oricând să contestaţi decizia, mă informează el. Ar putea dura câteva săptămâni, dar au mai fost cazuri de cereri aprobate datorită unor circumstanţe atenuante.

— Nu am atâta timp la dispoziţie. Am eliberat deja vechiul apartament.

— Îmi pare rău, îmi spune el. Vă voi trimite prin e-mail decizia, iar în partea de jos a mesajului veţi găsi un număr de telefon la care puteţi suna pentru a face contestaţie. Vă doresc o zi bună, domnişoară Ashleigh.

El închide, dar eu încă mai ţin telefonul apăsat la ureche, în timp ce îmi masez gâtul. Sper ca dintr-o clipă într-alta să mă trezesc din acest coşmar. Mulţumesc, mamă. Acum, ce dracu' voi face?

Aud o bătaie uşoară la uşă. Tresar din nou şi mă răsucesc pe călcâie. *Nu pot să fac faţă zilei de azi,* Jeremy stă la intrare, privindu-mă cu o expresie plină de compasiune.

Am lăsat uşa deschisă când mi-a sunat telefonul. Probabil a auzit întreaga conversaţie. Compun, umilită, o listă cu adjective care descriu ziua de azi.

Îmi las telefonul pe biroul lui Verity şi mă prăbuşesc pe scaun.

— Viața mea nu a fost întotdeauna atât de mizerabilă.

— Nici a mea, râde el puțin, apoi intră în cameră.

Apreciez acest comentariu. Mă uit la telefon.

— Este în regulă, îi spun, învârtindu-mi telefonul în cerc. Mă descurc eu cumva.

— Îți pot împrumuta bani până când avansul tău este procesat prin agent. Va trebui să îi retrag din fondul comun de investiții, dar pot avea banii în trei zile.

Nu m-am simțit mai stânjenită în toată viața mea şi ştiu că el poate vedea asta. Mă chircesc peste birou şi îmi las capul în mâini.

— Drăguț din partea ta, dar nu vreau să iau bani cu împrumut de la tine.

Tace un moment, apoi decide să ia loc pe canapea. Se aşază normal, aplecându-se înainte, cu mâinile unite în față.

— Atunci rămâi aici până când avansul îți intră în cont. Va dura numai o săptămână sau două.

Se uită în jur, prin birou, şi observă cât de mult *nu* am progresat de ieri, de când am sosit.

— Nu ne deranjează. Nu ne incomodezi deloc.

Clatin din cap, însă el mă întrerupe.

— Lowen, proiectul pe care te-ai angajat să îl nalizezi nu este uşor. Aş prefera să îți petreci cât mai mult timp aici pentru a te pregăti, decât să te întorci mâine la New York şi să îți seama că nu ai stat su cient.

Într-adevăr, am nevoie de mai mult timp. Dar să mai rămân încă două săptămâni în această casă? Cu o femeie care mă sperie, un manuscris pe care nu ar trebui să îl citesc şi un om despre care cunosc mult prea multe lucruri intime?

Nu e o idee bună. Nimic nu este în regulă din toate astea. Încep să clatin din cap, dar el ridică o mână.

— Nu mai atât de politicoasă. Nu te mai simți jenată. Spune *în regulă* şi gata.

Mă uit în spatele lui, la toate cutiile stivuite lângă pereți. Lucruri pe care încă nici nu le-am atins. Şi apoi mă gândesc că, în două săptămâni, o să am timp să citesc fiecare carte din lista ei, să îmi notez detalii despre fiecare dintre ele şi chiar să schițez posibile idei pentru următoarele trei.

Suspin, apoi accept, cu un strop de uşurare.

— În regulă.

El zâmbeşte, apoi se ridică şi se îndreaptă spre uşă.

— Îți mulțumesc, mai spun eu.

Jeremy se întoarce iarăşi spre mine. Îmi doresc să-l lăsat să plece, deoarece pot jura că zăresc o urmă de regret în expresia lui. Deschide gura, de parcă ar vrea să-mi spună: „Cu plăcere” sau „Nicio problemă”. Dar o închide la loc şi zâmbeşte forțat, după care pleacă şi închide uşa în urma lui.

.

Mai devreme, în această după-amiază, Jeremy mi-a spus că trebuia să fiu afară înainte ca soarele să dispară în spatele munților.

— Vei vedea de ce Verity şi-a dorit o privelişte panoramică din biroul ei.

Am adus cu mine una dintre cărţile ei, să citesc pe veranda din spate. Sunt aproximativ zece scaune dintre care pot să aleg, aşa că ocup unul de la masă. Jeremy şi Crew sunt jos, la malul lacului, rupând bucăţi de scândură veche din docul pentru pescuit. E drăguţ să urmăresc cum Crew ia bucăţile de lemn pe care i le înmânează Jeremy. Le aruncă pe rând într-o grămadă, apoi ia altele de la tatăl său. Jeremy trebuie să îl aştepte de fiecare dată, pentru că îi ia mai mult timp lui Crew să le arunce decât lui Jeremy să le desprindă din rama de lemn. Asta demonstrează cât de multă răbdare are ca tată.

Îmi aminteşte puţin de tatăl meu. A murit când aveam nouă ani, dar nu îmi amintesc să-l văzut vreodată supărat. Nici măcar pe mama, cu comentariile ei ciudate şi rea temperamentală. Totuşi am ajuns să detest asta la el. I-am perceput răbdarea ca pe o slăbiciune în faţa ei.

Îi mai urmăresc pe Crew şi pe Jeremy încă o bucată de timp, încercând, totodată, să mai termin un capitol. Dar îmi e greu să înţeleg ceva, pentru că Jeremy s-a dezbrăcat de cămaşă în urmă cu câteva minute şi, chiar dacă nu este prima dată când îl văd făcând asta, nu l-am văzut niciodată fără maiou. Pielea îi luceşte de năduşeală după două ore petrecute la doc. Când bate lemnul cu ciocanul, muşchii spatelui îi ies în relief şi imediat îmi amintesc de ultimul capitol citit din autobiogra a lui Verity. A dat atât de multe detalii intime despre viaţa lor sexuală, care, din ceea ce am

citit, a fost foarte activă! Mai activă decât toate fostele mele relații.

Îmi este greu să îl privesc și să *nu* mă gândesc la sex. Nu că mi-aș dori să fac sex cu el. *Nu că nu mi-aș dori.* Numai că, în calitate de scriitor, știu că el i-a servit drept inspirație pentru câteva personaje masculine din cărțile pe care le-a publicat. Și asta mă face să mă întreb dacă și eu ar trebui să îl văd ca pe o sursă de inspirație pentru restul seriei. Adică... parcă nu ar fi un lucru chiar atât de rău. Să fiu forțată să intru în pielea lui Verity și să mi-l închipui pe Jeremy în următoarele douăzeci și patru de luni, în timp ce scriu.

Ușa din spate se trântește cu putere, iar eu îmi dezlipesc privirea de la Jeremy. April e pe verandă și se uită la mine. Ochii ei îmi urmăresc direcția privirii și apoi revin la mine. M-a văzut. M-a văzut cum îmi privesc noul șef. Jalnic.

Oare cât timp a stat acolo și m-a urmărit? Cât timp m-a privit cum mă uit la el? Vreau să îmi acopăr fața cu această carte, în schimb zâmbesc ca și cum n-aș făcut nimic greșit. De fapt, *nici nu am făcut ceva greșit.*

— Plec, îmi spune April. Am așezat-o pe Verity în pat și i-am pornit televizorul. A luat cina și medicamentele, în caz că el va întreba.

Nu știu de ce îmi spune toate astea, din moment ce nu este responsabilitatea mea.

— Bine. Noapte bună.

Nu îmi răspunde la urare. Se întoarce în casă şi lasă uşa să se închidă din nou. Un minut mai târziu, aud zgomotul motorului, în timp ce maşina ei iese de pe alee şi dispare printre copaci. Mă uit din nou la Jeremy şi la Crew, în timp ce Jeremy desprinde o altă bucată de lemn.

Crew se uită la mine, de lângă grămada de scânduri aruncate. Zâmbeşte şi-mi face cu mâna. Dau să îi fac şi eu cu mâna, dar îmi strâng degetele în pumn când îmi dau seama că, de fapt, nu se uită la mine. Se uită deasupra mea, în dreapta.

Se uită la fereastra dormitorului lui Verity.

Mă întorc şi privesc în sus, exact când draperia cade la loc. Îmi las cartea pe masă şi răstorn sticla cu apă. Mă ridic şi mă îndepărtez trei paşi pentru a vedea mai bine fereastra, dar nu este nimeni acolo. Gura mi se deschide. Mă uit înapoi la Crew, dar el s-a întors la doc pentru a lua o altă bucată de lemn de la Jeremy.

Am vedenii.

Dar de ce făcea cu mâna spre fereastra ei? Dacă ea nu era acolo, de ce făcea cu mâna?

Nu are sens. Dacă ea ar privit pe fereastră, Crew ar avut o reacție mult mai expansivă, ținând cont de faptul că Verity nu a putut să vorbească sau să meargă singură după accident.

Sau există posibilitatea ca un copil de numai cinci ani să nu realizeze că ar fi un miracol ca mama lui să meargă singură până la fereastră.

Mă uit la cartea care acum s-a udat, o iau şi şterg apa de pe ea. Răsu fiu sacadat, deoarece simt că am fost agitată toată ziua. Sunt sigură că încă nu mi-am revenit după întâmplarea de mai devreme, când mi s-a părut că mă priveşte, şi de aceea am presupus că am văzut draperia mişcându-se.

O parte din mine vrea să dau totul uitării, să mă închid în birou şi să lucrez tot restul nopții. Dar ştiu că nu voi în stare să mă liniştesc dacă nu veri c. Dacă nu mă conving că nu am văzut ceea ce cred că am văzut.

Aşez cartea deschisă pe masă, ca să se usuce, şi intru în casă, îndreptându-mă spre scări. Nu fac zgomot. Nu ştiu de ce simt nevoia să nu fiu auzită în timp ce merg să arunc o privire în camera ei. Ştiu că probabil nu-şi dă seama de nimic din jurul ei, aşadar de ce ar conta dacă mi-aş face cunoscută prezența? Cu toate acestea, urc tiptil scările şi înaintez pe coridor spre uşa dormitorului ei.

Este uşor întredeschisă şi pot vedea fereastra care dă spre curte. Îmi lipesc palma pe uşă şi încep să o deschid. Îmi muşc buza de jos şi bag capul înăuntru.

Verity este întinsă pe pat, cu ochii închişi şi cu mâinile pe lângă corp deasupra păturii.

Răsu fiu uşurată, apoi mă liniştesc şi mai mult când deschid uşa puțin mai larg şi zăresc un ventilator care se mişcă în stânga şi în dreapta, dinspre patul lui Verity spre fereastra cu vedere în curte. De fiecare dată când ventilatorul se îndreaptă spre fereastră, draperia se mişcă.

De data asta, răsu fiu mai zgomotos. *Era ventilatorul ăsta blestemat! Calmează-te, Lowen.*

Opresc ventilatorul, pentru că mi se pare puțin prea rece aici. Mă surprinde faptul că April l-a lăsat pornit. Mă uit din nou la Verity, dar este încă adormită. Când ajung la uşă, mă opresc, Mă uit la comodă – la telecomanda aşezată pe ea. Apoi mă uit la televizorul montat pe perete.

Nu este pornit.

April a spus că a pornit televizorul înainte să plece, dar televizorul nu este pornit.

Nici nu mă uit înapoi la Verity. Închid uşa şi cobor scările.

Nu mai intru niciodată acolo. Mă sperii. Cea mai neajutorată ființă din această casă este cea de care mă tem cel mai mult. Nici măcar nu are sens. *Nu* se uita fix la mine prin fereastra biroului. *Nu* stătea la fereastră, uitându-se la Crew. Şi *nu* a oprit televizorul. Probabil are un temporizator sau April a apăsat accidental de două ori pe buton şi a presupus că l-a pornit.

Chiar dacă ştiu că totul e doar în capul meu, mă întorc în biroul lui Verity, închid uşa şi citesc un alt capitol din autobiogra a ei. Poate citind mai mult din punctul ei de vedere mă voi convinge că este inofensivă şi că *trebuie să mă calmez dracului.*

Aşa s**ă** e

Capitolul trei

Ştiam că sunt însărcinată pentru că sânii mei arătau mai bine decât arătaseră vreodată.

Sunt foarte conştientă de trupul meu, de ceea ce intră în el, de modul în care trebuie să îl hrănesc, cum să îl mențin toni at. Deoarece am crescut observând cum talia mamei mele se îngroşa pe zi ce trecea din cauza lenei, eu fac exerciții zilnic; uneori chiar de două ori pe zi.

Am aflat la o vârstă foarte fragedă că omul nu este compus doar dintr-un singur lucru. Suntem două părți care alcătuiesc un întreg.

Avem conştiință, care este compusă din minte, su et şi toate celelalte părțile intangibile.

Şi avem corpul zic, adică

mecanismul pe care conştiința noastră se bazează pentru a supraviețui.

Dacă distrugem mecanismul, murim. Dacă neglijăm mecanismul, murim. Dacă presupunem că oricum conştiința va supraviețui, chiar şi fără ajutorul mecanismului, vom muri la scurt timp după ce vom afla că ne înşelăm.

De fapt, este foarte simplu. Ai grijă de corpul tău. Hrăneşte-l cu ceea ce are *nevoie,* nu cu ceea ce conştiința îți spune că doreşte. Dacă cedezi poftelor minții care, în cele din urmă, îți vor răni corpul, este ca şi cum un părinte slab ar ceda dorințelor copilului. *„Vai, ai avut o zi proastă? Vrei o cutie întreagă de bomboane? Bine, dragul meu. Mănâncă. Poți să bei şi suc acidulat.”*

Grija față de corpul tău nu este foarte diferită de grija pe care i-o porți unui copil. Uneori este greu, alteori este plictisitor, alteori nu vrei decât să renunți, dar dacă o faci, vei plăti consecințele optsprezece ani mai târziu.

Aşa s-a întâmplat cu mama. I-a păsat de mine tot atât cât i-a păsat şi de corpul ei. *Foarte puțin.* Uneori mă întreb dacă încă este grasă – dacă încă îşi neglijează mecanismul. Nu am de unde să ştiu. Nu am mai vorbit cu ea de ani buni.

Însă nu vreau să vorbesc despre o femeie care a ales să înceteze orice legătură cu mine. Aici vreau să povestesc despre primul lucru pe care copilul meu mi l-a furat.

Jeremy.

La început, nu am sesizat furtul.

La început, după ce am aflat că noaptea în care ne-am logodit a devenit şi *noaptea în care am rămas însărcinată,* am fost fericită. Am fost fericită pentru că Jeremy era fericit. Şi, în acel moment, în afară de sânii mei care arătau mai bine ca oricând, nu mi-am dat seama cât de dăunătoare avea să fie sarcina pentru mecanismul pe care am muncit atât de mult să îl întreţin.

Abia prin luna a treia, la câteva săptămâni după ce mi s-a con rmat că sunt însărcinată, am început să observ diferența. Era o um ătură mică, dar se vedea. Tocmai ieşisem de la duş şi stăteam în faţa oglinzii, studiindu-mi pro lul. Mâna mea era lipită pe abdomen şi am simțit ceva străin, o uşoară proeminență.

Eram dezgustată. Am jurat să încep să fac exerciții de trei ori pe zi. Văzusem cât de mult rău poate face o sarcină

femeilor, dar, de asemenea, ştiam că marea majoritate a pagubelor se întâmplă în ultimul trimestru. Dacă reuşeam, cumva, să-mi dau seama cum să nasc mai devreme... poate în jur de treizeci şi trei sau treizeci şi patru de săptămâni, puteam evita partea cea mai dăunătoare a sarcinii. S-au făcut atât de multe progrese în domeniul medical, încât copiii născuți atât de devreme sunt aproape întotdeauna sunt sănătoşi.

— Uau!

Mâna mi-a căzut şi m-am uitat la uşă. Jeremy se sprijinea de toc, cu brațele încrucişate la piept. Îmi zâmbea.

— Începe să se vadă.

— Ba nu.

El a râs şi s-a apropiat, cuprinzându-mă în brațe din spate. Mi-a pus o mână pe pântec şi m-a privit în oglindă. Mi-a sărutat umărul.

— Eşti mai frumoasă ca niciodată.

Era o minciună pentru a mă face să mă simt mai bine, dar i-am fost recunoscătoare. Până şi minciunile lui însemnau mult pentru mine. I-am strâns mâinile, iar el m-a răsucit pentru a mă privi în ochi, apoi m-a sărutat şi m-a condus cu

spatele până la dulapul din baie. M-a ridicat pe el, apoi s-a poziționat între picioarele mele.

El era complet îmbrăcat, tocmai se întorsese de la serviciu. Eu eram complet goală, tocmai ieşisem de la duş. Singura barieră dintre noi erau pantalonii şi um ătura pe care încă încercam să o ascund.

Am început să facem sex acolo, dar am terminat în pat.

Stătea cu capul pe pieptul meu şi îmi trasa leneş cercuri pe abdomen, când burta a început să-mi facă zgomot. Am încercat să-mi dreg glasul pentru a masca sunetul, dar el a râs.

— Cuiva îi este foame.

Am început să clatin din cap, dar el şi-a ridicat capul de pe pieptul meu ca să mă privească.

— Oare ce vrea să mănânce?

— Nimic. Nu mi-e foame.

A râs din nou.

— Nu tu. *Ea,* a răspuns el, mângâindu-mi uşor pântecul. N-ar trebui ca femeile însărcinate să aibă pofte ciudate şi să

mănânce tot timpul? Tu abia ciuguleşti. Şi stomacul îți geme de foame. Trebuie să-mi hrănesc fetele, a continuat el şi s-a ridicat din pat.

Fetele.

— Deocamdată nici măcar nu ştii dacă e fată.

— Este fată. Am eu o presimțire, zâmbeşte el.

Voiam să îmi dau ochii peste cap, pentru că, tehnic vorbind, încă nu era nimic. Nici băiat, nici fată. Era o bulă. Sarcina nu avansase prea mult, aşadar era absurd să presupună că lucrul care creştea în mine simțea senzația de foame sau poftea vreun anumit tip de mâncare. Dar îmi era imposibil să susțin această idee, pentru că Jeremy era încântat de copil şi nu-mi păsa dacă îl trata ca pe ceva mai mult decât era de fapt.

Câteodată, starea lui de spirit mă molipsea şi pe mine.

În următoarele săptămâni, entuziasmul lui m-a ajutat să rezist. Cu cât îmi creştea burta, cu atât el devenea mai atent şi mi-o săruta mai mult noaptea, când stăteam împreună în pat.

În fiecare dimineață, îmi ținea părul în timp ce vomitam. Când era la serviciu, îmi trimitea mesaje cu nume de copii.

Devenise la fel de obsedat de sarcina mea pe cât eram eu de el. A mers cu mine la prima vizită medicală.

Sunt recunoscătoare că a mers şi la a doua vizită, pentru că aceea a fost ziua în care lumea mi s-a zdruncinat.

Gemeni.

Doi copii.

Eram tăcută când am părăsit cabinetul ginecologului în acea zi. Deja mă temeam să devin mamă pentru un copil. Să fiu forțată să iubesc singurul lucru pe care Jeremy îl iubea mai mult decât pe mine. Dar când am aflat că erau doi şi că erau într-adevăr *fete,* dintr-odată nu voiam să devin al treilea cel mai important lucru din viața lui Jeremy.

Mă sileam să zâmbesc când el vorbea despre ele. Mă comportam ca şi cum mă umplea de bucurie faptul că îmi mângâia pântecul, dar de fapt mă umplea de repulsie, ştiind că o făcea numai pentru că ele erau acolo. Chiar dacă aş născut mai devreme, nu ar mai contat. Acum, că erau două, corpul meu avea să fie şi mai afectat. Mă cutremuram zilnic la gândul că amândouă cresc înăuntrul meu, îmi întind pielea, îmi distrug sânii, abdomenul şi, ferească Dumnezeu, templul dintre picioare, pe care Jeremy îl venera în fiecare noapte.

Cum ar putea Jeremy să mă mai dorească după toate acestea?

În cea de-a patra lună de sarcină, am început să sper că voi avorta. Mă rugam să găsesc sânge când mergeam la baie. Mi-am imaginat cum, după ce aveam să pierd gemenele, aveam să devin din nou prioritatea lui Jeremy. El avea să mă iubească, să mă venereze, să mă îngrijească şi să se preocupe de starea mea nu din cauza a ceea ce creştea în mine.

Am luat somnifere când el nu era atent. Am băut vin când el nu era prin preajmă. Am făcut tot ce am putut pentru a distruge creaturile care aveau să îl îndepărteze de mine, dar nimic nu a funcționat. Au continuat să crească. Pântecul meu a continuat să se întindă.

În cea de-a cincea lună, eram amândoi în pat. Jeremy mă penetra pe la spate. Cu mâna stângă îmi strângea sânul, iar mâna dreaptă şi-o ținea lipită de abdomenul meu. Nu îmi plăcea când îmi atingea pântecul în timpul sexului. Mă făcea să mă gândesc la copii şi asta îmi strica tot cheful.

M-am gândit că poate a ajuns la orgasm când s-a oprit, dar mi-am dat seama că le simțise *pe ele* cum se mişcă. A ieşit din mine şi m-a întors pe spate, apoi şi-a apăsat palma pe burta mea.

— Ai simțit asta? m-a întrebat, iar ochii îi jucau de încântare.

Nu mai avea erecție. Era exaltat din motive care nu aveau nicio legătură cu mine. Şi-a lipit urechea de pântecul meu şi a aşteptat ca una dintre ele să se mişte din nou.

— Jeremy? i-am şoptit.

Mi-a sărutat burta şi s-a uitat la mine.

Am întins mâna şi i-am mângâiat părul.

— Le iubeşti?

El mi-a zâmbit, deoarece credea că îmi doresc să spună da.

— Le iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Mai mult decât pe mine?

Zâmbetul i-a dispărut. Şi-a păstrat mâna pe burta mea, dar s-a ridicat şi şi-a strecurat un braț sub gâtul meu.

— Altfel decât pe tine, a zis, sărutându-mă pe obraz.

— Altfel, da. Dar mai mult? Dragostea ta pentru ele este mai intensă decât cea pentru mine?

Ochii lui i-au cercetat pe ai mei şi speram să zâmbească şi să spună: „Categoric nu”. Însă el nu a zâmbit. M-a privit cu sinceritate şi a răspuns:

— Da.

Serios? Răspunsul lui m-a zdrobit. M-a sufocat. M-a ucis.

— Dar aşa şi trebuie să e, a continuat el. De ce? Tu te simți vinovată pentru că le iubeşti mai mult decât pe mine?

Nu i-am răspuns. Oare chiar credea că le iubesc mai mult decât pe *el*? Nici măcar nu le *cunoşteam.*

— Să nu te simți vinovată, m-a rugat el. *Vreau* să le iubeşti mai mult decât pe mine. Dragostea pe care o avem unul față de celălalt este condiționată. Dragostea noastră pentru ele este necondiționată.

— Dragostea mea pentru tine este necondiționată, i-am replicat eu.

— Nu, nu este, mi-a zâmbit el. Aş putea face lucruri pentru care nu m-ai ierta niciodată. Dar întotdeauna îți vei ierta copiii.

Greşea. Nu îi puteam ierta pentru că existau. Nu îi putem ierta că m-au forțat să fiu pe locul al treilea. Nu îi puteam ierta pentru că ne-au furat *noaptea în care ne-am logodit.*

Nici măcar nu se născuseră şi deja îşi însuşeau lucruri care îmi aparținuseră.

— Verity, mi-a şoptit Jeremy, ştergând o lacrimă care îmi şiroia pe obraz. Te simţi bine?

Am clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred cât de mult le iubeşti deja şi încă nu s-au născut.

— Ştiu, mi-a răspuns el, zâmbind.

Nu am vrut să pară un compliment, dar el aşa a interpretat replica mea. Şi-a pus capul înapoi pe pieptul meu şi mi-a mângâiat din nou pântecul.

— Voi devastat când se vor naşte.

O să plângă?

Niciodată nu a plâns pentru mine. Cu mine. Din cauza mea.

Poate că nu ne-am certat su cient.

— Trebuie să mă duc la baie, i-am şoptit.

Nu aveam nevoie să merg, însă trebuia să mă îndepărtez de el şi de toată dragostea pe care o arunca în orice direcție, mai puțin spre mine.

M-a sărutat şi, când m-am dat jos din pat, s-a întors cu spatele la mine, uitând complet că nu terminaserăm partida de sex.

A adormit în timp ce eram în baie şi încercam să îi avortez icele cu un umeraş din sârmă. Am încercat o jumătate de oră, până când pântecul a început să mă doară şi sângele să-mi şiroiască pe picior. Eram sigură că urma să curgă mai mult.

M-am întors în pat şi am aşteptat avortul. Brațele îmi tremurau. Picioarele îmi erau amorțite de la prea mult stat în poziție ghemuită. Pântecul mă durea şi îmi venea să vomit, dar nu m-am mişcat, pentru că voiam să fiu în pat cu el când avea să se întâmple. Voiam să îl trezesc disperată şi să îi arăt sângele. Voiam să intre în panică, să îşi facă griji, să îi pară rău pentru mine, să plângă pentru mine.

Să plângă pentru *mine.*

7

Renunț să mai citesc ultima pagină din capitol.

Fila alunecă pe parchetul lăcuit şi dispare sub birou, ca şi cum ar încerca să fugă de mine. Imediat mă las în genunchi, o caut şi o pun la loc în grămada de pagini pe care sunt hotărâtă să le ascund. Sunt... Nici măcar nu...

Stau încă în genunchi, în mijlocul biroului lui Verity, când ochii mi se umplu de lacrimi. Nu se revarsă; le înăbuş cu respirații adânci şi mă concentrez asupra durerii din genunchi pentru a-mi distrage gândurile. Nici măcar nu ştiu dacă e tristețe sau furie. Ştiu doar că aceste rânduri au fost scrise de o femeie foarte tulburată – o femeie în a cărei casă locuiesc în prezent. Încet, îmi ridic capul până când privirea mi se

xează în tavan. Chiar acum, ea se a ă

la etaj, dormind, mâncând sau privind în gol. Simt că mă pândeşte şi că nu aprobă prezența mea aici.

Dintr-odată ştiu, fără nicio urmă de îndoială, că este adevărat.

O mamă nu ar scrie asta despre ea însăşi sau despre icele sale dacă nu ar

adevărat. O mamă care nu a avut

niciodată aceste sentimente sau gânduri nici nu ar visa vreodată aşa ceva. Nu-mi pasă cât de bine scrie Verity; nu s-ar compromite niciodată ca mamă scriind ceva atât de îngrozitor, dacă nu ar simți cu adevărat astfel.

Mintea mea începe să se umple de îngrijorare, tristețe, frică. Dacă într-adevăr a făcut-o – dacă a încercat să le curme viața într-un acces de gelozie maternă – ce altceva ar mai fost capabilă să facă?

Ce li s-a întâmplat, de fapt, fetelor?

După un timp, pun manuscrisul într-un sertar, sub o mulțime de alte lucruri. Nu vreau ca Jeremy să îl găsească vreodată. Şi, înainte să plec de aici, îl voi distruge. Nu-mi pot imagina cum s-ar simți dacă ar citi aşa ceva. Deja suferă enorm după moartea icelor sale. Nici nu vreau să îmi imaginez ce ar în su etul lui dacă ar afla ce au îndurat din mâna mamei lor.

Mă rog să fost o mamă mai bună după ce s-au născut, însă, sincer, sunt mult prea tulburată pentru a continua să citesc. Nu cred că *vreau* să ştiu mai mult.

Vreau ceva de băut. Nu apă, suc acidulat sau suc de fructe. Mă duc la bucătărie şi deschid frigiderul, dar nu găsesc vin. Deschid dulapurile de deasupra frigiderului, dar nici urmă de alcool. Îl deschid şi pe cel de sub chiuvetă, dar e gol. Mă duc din nou la frigider, însă tot ce văd sunt cutii mici de suc de fructe pentru Crew şi sticle de apă plată, care nu mă vor ajuta să scap de această stare.

— Te simți bine?

Mă răsucesc şi îl văd pe Jeremy la masa din dining, cu nişte hârtii împrăştiate în fața lui. Pare îngrijorat pentru mine.

— Ai vreo gură de alcool prin casă? îl întreb, apoi îmi pun mâinile ferm pe şolduri, încercând să îmi ascund tremurul degetelor.

El nu are nici cea mai mică idee cum era ea cu adevărat.

Jeremy mă cercetează o clipă, apoi se duce spre cămară. Pe raftul de sus este o sticlă de whisky Crown Royal.

— la loc, îmi spune, cu îngrijorarea încă întipărită pe chip.

Mă studiază în timp ce mă aşez la masă şi îmi îngrop fața în palme.

Aud cum deschide o cutie de suc şi îl amestecă într-un pahar cu alcoolul. Câteva momente mai târziu, pune băutura în fața mea. O duc la buze atât de repede, încât vreo câteva picături se varsă pe masă. El îşi reia locul pe scaun, continuând să mă studieze cu atenție.

— Lowen, începe, urmărind cum încerc să înghit whisky-ul amestecat cu cola fără să mă strâmb, iar ochii îmi lăcrimează din cauza arsurii. Ce s-a întâmplat?

Ah, păi, ia să vedem, Jeremy! Soția ta ca o legumă m-a privit drept în ochi. A mers la fereastra dormitorului şi i-a făcut din mână ului tău. A încercat să îți avorteze fetele în timp ce tu dormeai în pat lângă ea.

— Soția ta, îi spun. Cărțile ei. Eu... Am dat peste o parte înfricoşătoare şi m-am speriat.

Mă priveşte inexpresiv preț de un moment. Apoi râde.

— Serios? O carte ți-a provocat starea asta?

— Este o scriitoare minunată, ridic eu din umeri şi mai iau o gură din băutură, apoi aşez paharul pe masă. Cred că mă sperii uşor.

— Şi totuşi scrii acelaşi gen de cărți ca ea.

— Chiar şi cărțile mele îmi provoacă senzația asta uneori, îl mint eu.

— Poate ar trebui să te apuci de scris poveşti romantice.

— Cu siguranță asta voi face după ce duc la bun sfârşit acest contract.

El râde din nou şi clatină din cap, începând să adune hârtiile din fața lui.

— Ai pierdut cina. E caldă încă, dacă vrei să mănânci.

— Vreau. Trebuie să mănânc. Poate că o masă bună mă va ajuta să mă calmez.

Îmi duc paharul de băutură lângă aragaz, unde, într-o caserolă acoperită cu folie de aluminiu, găsesc nişte pui. Îmi pun o porție pe farfurie, iau o sticlă de apă din frigider, apoi mă aşez din nou la masă.

— Tu ai gătit?

— Da.

— Este foarte bun, îi spun, cu gura plină, şi mai iau o îmbucătură.

— Mulțumesc.

Încă mă priveşte atent, dar acum pare mai mult amuzat decât îngrijorat. Mă bucur să îi văd zugrăvită pe chip o emoție pozitivă. Aş vrea ca toată această situație să mi se

pară hazlie şi mie, însă rândurile pe care le-am citit mă fac să pun la îndoială adevăratul caracter al lui Verity. Neputința ei. Sinceritatea ei.

— Pot să te întreb ceva?

Jeremy încuviințează.

— Te rog să îmi spui dacă devin prea curioasă. Dar mai există vreo şansă ca Verity să se poată recupera?

El clatină din cap.

— Medicul nu crede că va mai merge vreodată, nici nu va putea vorbi din nou, deoarece nu a făcut până acum niciun progres în acest sens.

— E paralizată?

— Nu, nu a avut nicio leziune a măduvei spinării. Dar mintea ei... acum este asemănătoare cu a unui nou-născut. Are re exele de bază. Poate să mănânce, să bea, să clipească, să se mişte puțin. Dar niciuna dintre aceste acțiuni nu este făcută intenționat. Cu ajutorul terapiei, sper ca starea ei să se îmbunătățească puțin, dar...

Jeremy îşi fereşte privirea şi îşi îndreaptă atenția spre intrarea în bucătărie, când îl aude pe Crew coborând. Crew

apare de după colț, îmbrăcat în combinezonul lui de Spiderman şi sare în poala tatălui său.

Crew. Am uitat de Crew cât timp am citit. Dacă Verity într-adevăr le-a disprețuit pe fete după ce s-au născut la fel de mult cât le-a disprețuit înainte să se nască, sub nicio formă nu ar fi fost de acord să mai aibă un copil.

Asta înseamnă că, până la urmă, a creat o legătură emoțională cu ele. Probabil de aceea a scris acele rânduri, pentru că, în cele din urmă, le-a iubit la fel de mult ca Jeremy. Poate că să scrie despre gândurile ei din timpul sarcinii a fost ca o eliberare pentru Verity. Ca spovedania pentru un credincios.

Gândul acesta mă linişteşte, deopotrivă cu explicația lui Jeremy despre starea ei de sănătate. Are capacitățile zice şi mentale ale unui nou-născut. Doar mintea mea ampli că lucrurile.

Crew îşi lasă capul pe umărul lui Jeremy. Ține în mâini iPadul, iar Jeremy butonează telefonul. Sunt drăguți împreună.

Am fost atât de concentrată pe lucrurile negative care s-au întâmplat în această familie, încât trebuie să îmi amintesc să observ mai mult partea pozitivă care a rămas. Şi aceasta este, fără doar şi poate, legătura lui Jeremy cu ul său. Crew îl iubeşte. Râde mereu în preajma lui. Se simte bine cu tatăl său. Iar lui Jeremy nu îi este teamă să îi arate afecțiunea, pentru că tocmai l-a sărutat în creştetul capului.

— Te-ai spălat pe dinți? îl întreabă Jeremy.

— Da, îi răspunde Crew.

Jeremy se ridică de pe scaun cu tot cu Crew, fără efort.

— Asta înseamnă că este ora de culcare, îi spune, apoi îl aruncă pe un umăr. Spune-i Laurei noapte bună.

Crew îmi face cu mâna, în timp ce Jeremy dispare după colț şi urcă la etaj.

Observ că îmi foloseşte pseudonimul pe care l-am ales de față cu toți ceilalți, dar mă strigă Lowen când suntem doar noi doi. De asemenea, observ cât de mult îmi place. Nu *vreau* să îmi placă.

Termin de mâncat cina şi spăl vasele. Jeremy rămâne la etaj cu Crew. Când termin, mă simt mai bine. Nu ştiu dacă datorită alcoolului, a mâncării sau a concluziei mele că Verity probabil a scris acel capitol îngrozitor pentru că urmează unul mult mai bun. Unul în care îşi dă seama ce binecuvântare au fost fetele pentru ea.

Părăsesc bucătăria, dar privirea îmi este atrasă de câteva fotogra i de familie care atârnă pe peretele din hol. Mă opresc să mă uit la ele. Cele mai multe sunt cu copiii, dar în câteva se pot vedea şi Verity cu Jeremy. Fetele seamănă izbitor cu mama lor, în timp ce Crew îi seamănă lui Jeremy.

Erau o familie foarte frumoasă. Atât de frumoasă, încât aceste fotogra i sunt deprimante. Le studiez pe toate şi observ că e uşor să deosebeşti gemenele. Una dintre ele are un zâmbet uriaş şi o cicatrice mică pe obraz. Cealaltă zâmbeşte foarte rar.

Ridic mâna pentru a atinge o fotogra e a fetei cu cicatricea şi mă întreb de cât timp o avea. Cum a dobândit-o? Mă plimb prin faţa şirului de poze până ajung la una mult mai veche, de când erau ele nou-născute. Cea care zâmbeşte are şi aici cicatricea, aşadar o căpătase la o vârstă fragedă.

Jeremy coboară şi mă surprinde examinând fotogra ile. Vine lângă mine. Eu arăt spre geamăna cu cicatrice.

— Care dintre surori este aceasta?

— Chastin, îmi răspunde el, apoi arată spre cealaltă. Ea e Harper.

— Seamănă foarte mult cu Verity.

Nu mă uit la el, însă cu colţul ochiului îl pot vedea cum dă din cap.

— Cum a căpătat Chastin cicatricea?

— S-a născut cu ea, spune Jeremy. Doctorul a spus că era o zonă de țesut

bros. Nu e neobişnuit, mai ales la

gemeni, pentru că sunt înghesuiți în uter.

De data asta mă uit de el şi mă întreb dacă într-adevăr de acolo provine cicatricea lui Chastin. Sau dacă poate – într-un fel – a fost rezultatul încercării nereuşite de a avorta a lui Verity.

— Ambele fete au avut aceeaşi alergie? îl întreb.

De îndată ce rostesc cuvintele, îmi duc o mână la gură şi îmi încleştez maxilarul cu regret. Singurul mod în care am aflat că una dintre ele era alergică este pentru că am citit articolele online despre moartea ei. Iar acum şi el ştie că am citit despre moartea fiicei lui.

— Îmi pare rău, Jeremy.

— Nu-i nimic, îmi răspunde el calm. Nu, doar Chastin. La alune.

Nu spune mai multe, dar simt că se uită la mine. Întorc capul şi ochii fini se întâlnesc. Îmi susține privirea preț de o

secundă, după care şi-o coboară pe mâna mea. Mi-o ridică, delicat, şi o întoarce cu palma în sus.

— Tu cum ai căpătat-o pe asta? mă întreabă el, trasând cu degetul mare cicatricea din palma mea.

Îmi strâng mâna în pumn, nu pentru ca aş vrea să o ascund. Este decolorată şi foarte rar mă mai gândesc la ea. M-am antrenat să nu mă gândesc la ea. Dar o acopăr din cauza senzației de arsură pe care am simțit-o pe piele când mi-a atins-o.

— Nu-mi aduc aminte, îi zic, repezit. Mulțumesc pentru cină. Mă duc la duş.

Arăt spre dormitorul principal din spatele lui. Îmi face loc să trec. Când ajung în dreptul camerei, deschid rapid uşa şi o închid cu aceeaşi viteză, apoi îmi lipesc spatele de ea şi îmi impun să mă relaxez.

Nu mă simt stingherită în preajma lui. Jeremy Crawford este un om bun. Poate că manuscrisul mă face să mă simt aşa, pentru că nu am nicio îndoială că şi-a iubit în mod egal soția şi cei trei copii. Nici măcar acum nu îşi suprimă sentimentele. Chiar şi când soția lui este practic catatonică, el încă o iubeşte necondiționat.

Este genul de bărbat de care o femeie ca Verity ar putea deveni cu uşurință dependentă, dar nu cred că voi înțelege vreodată cum putea Verity atât de consumată şi obsedată de

Jeremy, până în punctul în care conceperea unui copil cu el să-i stârnească acel soi de gelozie bolnavă.

Dar îi înțeleg atracția. O înțeleg mai mult decât mi-aş dori.

Când mă desprind de uşă, ceva îmi agață părul şi mă ține în loc. Ce naiba? Părul mi s-a încurcat în ceva. Îl trag încetişor până ce-l eliberez, după care mă întorc să văd în ce s-a prins.

Este o încuietoare.

Probabil că a montat-o în cursul zilei. Chiar este un bărbat grijuliu. Întind mâna şi încui uşa.

Oare Jeremy crede că mi-am dorit o încuietoare la interiorul acestei uşi pentru că nu mă simt în siguranță în casa lui? Sper să nu e aşa, pentru că nu din acest motiv am cerut-o. Am vrut o modalitate de blocare pentru a-i feri pe toți ceilalți membri ai familiei de *mine.*

Mă duc la baie şi aprind lumina. Mă uit în jos la mâna mea, frecându-mi cicatricea cu degetele.

După ce mama m-a prins mergând prin somn de câteva ori, a început să se îngrijoreze. M-a dus la terapie, sperând că avea să mă ajute mai mult decât pastilele de dormit. Terapeutul meu a spus că este important să nu mă familiarizez cu împrejurimile. A susținut că mi-ar prinde

bine dacă aş avea obstacole greu de îndepărtat în cazul unei crize de somnambulism. O încuietoare la interiorul uşii dormitorului era un astfel de obstacol.

Dar, chiar dacă sunt aproape sigură că am încuiat-o înainte de a adormi, atunci, cu mulți ani în urmă, nu se poate explica de ce, în dimineața următoare, m-am trezit cu o încheietură ruptă şi plină de sânge.

8

Hotărăsc să nu mai continui lectura din autobiogra a lui Verity. Au trecut două zile de când am citit despre tentativa de avort şi manuscrisul încă se află în sertarul biroului, ascuns şi neatins. Totuşi îl simt. Se află în acelaşi spațiu cu mine, în biroul lui Verity, respirând uşor sub gunoaiele cu care l-am acoperit. Cu cât citesc mai mult, cu atât devin mai neliniştită. Cu atât devin mai derutată. Nu spun că nu îl voi termina niciodată, dar până nu voi începe să fac progrese în ceea ce am de făcut, nu-mi îngădui să mă mai las distrasă.

Acum, că am încetat să mai citesc, am observat că prezența lui Verity nu mă mai îngrozeşte la fel de tare ca în urmă cu câteva zile. Ieri, când am ieşit să iau o gură de aer, după ce lucrasem toată ziua, le-am găsit pe Verity şi pe in rmieră stând la masa de pe verandă, împreună cu Crew şi

Jeremy. În primele două zile ale şederii mele aici, rămăsesem în birou la ora cinei, aşa că nu ştiam că o aduc la masă şi mănâncă împreună. N-am vrut să îi întrerup, aşa că m-am întors în birou.

Astăzi a venit o altă in rmieră. O cheamă Myrna. Este puțin mai în vârstă decât April, veselă şi corpolentă, cu două pete roşii pe obraji care o fac să semene cu o păpuşă Kewpie, I.a prima vedere, pare mult mai plăcută decât April. Şi, sincer, nu vreau să spun că April ar *neplăcută.* Dar am impresia că nu are încredere în mine când sunt în preajma lui Jeremy. Sau în Jeremy când e în preajma mea. Nu ştiu precis de ce o irită prezența mea, dar cred că grija față de pacienta ei invalidă o face să judece o altă femeie care locuieşte în casa ei. Cu siguranță ea îşi închipuie că, în fiecare seară, după ce pleacă acasă, eu şi Jeremy ne încuiem împreună în dormitorul principal. Mi-aş dori să aibă dreptate.

Myrna lucrează vinerea şi sâmbăta, iar April acoperă tot restul săptămânii. Astăzi este vineri şi, deşi este ziua în care ar fi trebuit să mă mut în apartamentul meu, mă bucur că lucrurile s-au rezolvat aşa. Aş plecat de aici nepregătită. Răgazul suplimentar pe care l-am primit a fost cu adevărat salvator. Am terminat de citit alte două cărți din serie, în ultimele două zile, şi mi-au plăcut foarte mult. A fost fascinant să văd cum Verity scria întotdeauna din punctul de vedere al personajului negativ. Iar acum am o idee clară asupra direcției în care trebuie să mă îndrept cu seria. Dar, pentru orice eventualitate, încă mai caut notițe, mai ales acum când ştiu ce să caut.

Sunt pe podea şi răscolesc printr-o cutie, când primesc un mesaj de la Corey.

Corey: Pantem a publicat un

comunicat de presă în această dimineaţă, în care a anunţat oficial că tu eşti noul coautor al seriei lui Verity. Ţi-am trimis un link pe e-mail, în caz că vrei să arunci o privire.

De îndată ce îmi deschid e-mailul, aud o bătaie la uşă.

— Intră.

Capul lui Jeremy se iveşte prin uşa întredeschisă.

— Bună! Eu mă duc până la Target să fac nişte cumpărături. Dacă îmi dai o listă, pot să îți iau orice ai nevoie.

Sunt câteva lucruri de care am nevoie. Tampoane, în primul rând, chiar dacă mai am doar o zi sau două din suferința lunară. Nu mă aşteptam să rămân aici atât de mult, aşa că nu mi-am luat destule. Dar nu vreau să-i spun asta lui Jeremy. Mă ridic în picioare şi îmi scutur praful de pe blugi.

— De fapt, te superi dacă merg cu tine? Mi-ar mai uşor.

— Nu, deloc, spune Jeremy, deschizând uşa un pic mai larg. Plecăm peste vreo zece minute.

.

Jeremy conduce un Jeep Wrangler gri-închis, cu roțile pline de noroi. Nu i-am văzut maşina până acum pentru că a fost în garaj, dar nu e ceea ce m-aş aşteptat să conducă. Îmi închipuiam că are un Cadillac CTX sau un Audi A8. Ceva potrivit pentru un bărbat în costum. Nu ştiu de ce îl văd mereu ca pe omul de afaceri impecabil, pe care l-am întâlnit în prima zi. Tipul poartă zilnic blugi sau pantaloni de casă, trebăluieşte mereu prin curte şi lasă la uşa din spate câte o altă pereche de cizme pline de noroi. Un Jeep Wrangler i se potriveşte mai bine decât orice alt vehicul pe care mi l-am imaginat.

Am ieşit de pe aleea lui şi suntem cam la o jumătate de kilometru distanță, când dă radioul mai încet.

— Ai văzut comunicatul de presă pe care l-au publicat astăzi cei de la Pantem? mă întreabă el.

— Corey mi-a trimis un link, dar am uitat să-l citesc, îi răspund eu, scoțându-mi telefonul din geantă.

— Este o singură frază lungă în revista *Publishers Weekly,* îmi explică el. Scurt şi la obiect. Exact aşa cum ți-ai dorit.

Deschid e-mailul şi citesc. Însă nu este un link care duce la *Publishers Weekly.* Corey mi-a trimis un link cu anunțul de pe pagina de socializare a lui Verity Crawford, publicat prin intermediul echipei sale de publicitate.

Pantem Press anunță cu

plăcere că romanele rămase din renumita serie Virtuți, *scrisă de Verity Crawford, vor fi acum*

continuate de coautoarea Laura Chase. Verity este încântată că Laura a acceptat provocarea, iar împreună sunt nerăbdătoare să creeze o încheiere memorabilă a acestei serii.

Verity este încântată? Ha! De acum ştiu că nu trebuie să am încredere în niciun comunicat de presă. Încep să citesc comentariile de sub anunț.

— Cine naiba e Laura Chase?

— DE CE *ÎŞI ÎNCREDINȚEAZĂ* VERITY COPILUL DE SUFLET ALTCUIVA?

— Nu. Nu, nu, nu.

— Aşa funcţionează lucrurile de obicei, nu? Un autor mediocru are succes, apoi angajează unul mult mai prost pentru a termina treaba în locul lui?

Las telefonul din mână, dar nu e de ajuns. Îi opresc soneria, îl pun în geantă şi o închid.

— Oamenii sunt nişte brute, mormăi printre dinţi.

— Niciodată să nu citeşti comentariile, râde Jeremy, Verity m-a învăţat, cu mulţi ani în urmă.

Niciodată nu am fost nevoită să înfrunt comentariile răutăcioase, pentru că nu m-am a şat niciodată în public.

— E bine de ştiut.

Când ajungem la magazin, Jeremy sare din Jeep şi aleargă să îmi deschidă portiera. Mă face să mă simt stânjenită, pentru că nu sunt obişnuită cu purtările de acest gen, dar probabil că Jeremy s-ar simţi şi mai stânjenit dacă m-ar lăsa să îmi deschid singură uşa. Este exact genul de bărbat pe care îl descrie Verity în autobiogra a ei.

Şi este prima dată când un tip îmi deschide o portieră. *La naiba.* Asta chiar e jalnic.

Când îmi ia mâna să mă ajute să cobor din maşină, mă crispez, pentru că nu-mi pot stăpâni reacția la atingerea lui. Vreau mai mult, deşi n-ar trebui să vreau nimic.

Oare el simte acelaşi lucru în prezența mea?

De o bună perioadă de timp, sexul nu mai face parte din viața lui şi mă întreb dacă îi lipseşte.

Asta trebuie să fost o acomodare dificilă. Să ai o căsnicie care, la început, pare să se bazeze exclusiv pe sex, pentru ca apoi sexul să fie eliminat subit.

De ce mă gândesc la viața lui sexuală în timp ce intrăm în Target?

— Îți place să găteşti? mă întreabă Jeremy.

— Nu îmi displace. Însă mereu am locuit singură, aşa că nu o fac foarte des.

El ia un coş de cumpărături, iar eu îl urmez spre raionul cu produse alimentare.

— Care este mâncarea ta preferată?

— Tacos.

— Destul de simplu, râde el.

Cumpără toate legumele de care are nevoie pentru a prepara Tacos. Mă ofer ca într-una din seri să le gătesc spaghete. Este singurul fel de mâncare la care pot a rma că mă pricep.

Jeremy se opreşte la băuturi răcoritoare, iar eu îl anunţ că merg să caut câteva produse din alt raion. Îmi iau tampoane, dar şi alte câteva lucruri, cum ar şampon, şosete şi nişte bluze, de vreme ce nu mi-am adus niciuna.

Habar n-am de ce mi-e ruşine să cumpăr tampoane. Nu e ca şi cum nu a văzut niciodată aşa ceva. Şi, cunoscându-l pe Jeremy, probabil a şi cumpărat de câteva ori pentru Verity. Pare a tipul de soţ care nu s-ar gândi prea mult la asta.

Îl regăsesc pe Jeremy la raionul cu alimente şi, pe măsură ce mă apropii de el, observ că este ancat de două femei care şi-au abandonat coşurile pentru a vorbi cu el. Spatele îi este lipit de frigiderul cu îngheţată, dând impresia că-şi doreşte să se poată topi şi să dispară în el. Nu îi pot vedea decât ceafa în timp ce mă apropii, dar când ochii lui Jeremy îi întâlnesc pe ai mei, o blondă frumoasă se întoarce imediat să vadă la cine se uită. Bruneta pare să reacţioneze mai blând, dar numai până dă cu ochii de mine. Căutătura ei urâtă îmi schimbă imediat părerea.

Mă apropii de coş ca de un animal sălbatic, timid, cu prudenţă. Oare să îmi pun cumpărăturile înăuntru sau asta

ar face ca întreaga scenă să pară şi mai ciudată? Mă hotărăsc să le aşez în partea superioară, trasând astfel o graniță: *Suntem împreună, dar nu împreună.* Ambele femei se uită simultan la mine, iar sprâncenele lor se ridică din ce în ce mai mult cu fiecare articol pe care îl aşez în coş. Cea care stă cel mai aproape de Jeremy, blonda, se holbează la tampoanele mele. Apoi îşi ridică din nou privirea spre fața mea şi îşi înclină capul.

— Şi tu cine eşti?

— Ea este Laura Chase, răspunde Jeremy. Laura, ele sunt Patricia şi Caroline.

Blonda arată ca şi cum tocmai ar aflat o bârfă bună.

— Suntem prietene cu Verity, îmi explică Patricia, oferindu-mi o privire condescendentă greu de ignorat. Ah! Şi apropo de Verity, probabil se simte mai bine, dacă a invitat o prietenă la ea acasă, continuă ea, uitându-se spre Jeremy pentru mai multe explicații. Sau Laura este prietena ta?

— Laura a venit de la New York. Lucrează cu Verity.

Patricia zâmbeşte şi în acelaşi timp mormăie un *îm-hm,* după care îşi întoarce privirea asupra mea.

— Cum, mai exact, se poate lucra cu un scriitor? Am presupus că e mai degrabă o activitate individuală.

— Asta presupun de obicei persoanele care nu au legătură cu cărțile, spune Jeremy, apoi le salută şi dă să încheie conversația. Doamnelor, vă doresc o după-amiază plăcută.

Începe să împingă coşul de cumpărături, dar Patricia îl opreşte cu mâna.

— Salut-o pe Verity din partea noastră şi spune-i că sperăm să se însănătoşească grabnic.

— Îi voi transmite mesajul, o asigură Jeremy, trecând pe lângă ea. Transmite-i lui Sherman salutările mele.

Patricia se schimonoseşte.

— Pe soțul meu îl cheamă William.

— Ah! Corect. Mereu îi confund, zice Jeremy, dând din cap.

Patricia pufneşte, în timp ce noi ne îndepărtăm. Când ajungem pe culoarul următor, îl întreb:

— Ăă... cine e Sherman?

— Tipul cu care şi-o trage pe la spatele soțului.

Mă uit la el, şocată. Zâmbeşte.

— Să fiu a naibii! exclam, râzând.

Când ajungem la casa de marcat, nu pot să îmi ascund zâmbetul. Nu ştiu dacă am mai auzit vreodată o replică atât de usturătoare.

Jeremy începe să pună cumpărăturile pe bandă.

— Probabil că n-ar fi trebuit să mă cobor la nivelul ei, dar nu pot să suport ipocrizii.

— Da, dar fără ipocriți nu ar exista momente karmice memorabile, ca acesta la care tocmai am asistat.

Jeremy adună restul lucrurilor din coş. Încerc să le țin pe ale mele separat, dar el refuză să mă lase să plătesc.

Nu pot să nu mă mai uit la el când apropie cardul. Simt ceva. Nu ştiu ce anume. O pasiune? Asta ar avea sens. Aş putea să fac o pasiune pentru un bărbat care este atât de devotat soției sale bolnave, încât este prea orb pentru a vedea pe oricine altcineva sau altceva. E prea orb pentru a vedea cine este cu adevărat soția lui.

Lowen Ashleigh, îndrăgostită de un bărbat indisponibil, mai multe probleme decât are ea însăşi.

Asta *chiar* că e karma.

9

Am ajuns aici acum cinci zile, dar mi se pare mult mai mult. Aici, timpul pare mai leneş, pe când în New York, ei bine, zboară.

În această dimineaţă, am auzit-o pe Myrna spunându-i lui Jeremy că Verity are febră, de aceea nu a adus-o jos deloc până seara, înainte de a pleca. Asta nu m-a întristat. Însemna că nu trebuia să stau în prezenţa ei sau să mă uit la ea de la fereastra biroului, în timpul pe care îl petrecea în aer liber.

Totuşi mă uit la Jeremy. Stă singur pe veranda din spate şi priveşte spre lac, tolănit într-un balansoar pe care nu l-a mişcat de mai bine de zece minute. Stă complet încremenit. Din când în când, îşi aminteşte să clipească. E acolo de ceva vreme.

Aş vrea să ştiu ce gânduri îi trec prin minte în acest moment. Oare se gândeşte la fete? La Verity? Se gândeşte la cât de mult i s-a schimbat viaţa în ultimul an? Nu s-a ras de

câteva zile şi i-a crescut barba. Îi stă bine, dar nu cred că există ceva cu care ar putea să-i stea *rău.*

Mă aplec pe biroul lui Verity şi îmi sprijin bărbia în palmă. Regret imediat că m-am mişcat, pentru că Jeremy observă, întoarce capul şi se uită la mine prin geam. Vreau să mă uit dincolo de el, să mă străduiesc să par ocupată, dar este evident că pe el l-am urmărit, acum, că m-am aplecat peste birou. Ar mai rău dacă aş încerca să mă ascund, aşa că nu fac decât să îi zâmbesc uşor.

El nu îmi zâmbeşte, dar nici nu îşi fereşte privirea. Ne uităm ochi în ochi preţ de câteva secunde şi simt cum privirea lui mă răscoleşte. Mă face să mă întreb dacă şi el simte ceva când îl privesc eu.

Oftează uşor, apoi se ridică din balansoar şi se îndreaptă spre doc. Când ajunge, îşi ridică ciocanul şi începe să desprindă bucăţile de lemn rămase.

Probabil că îşi dorea un moment de linişte, fără Crew, Verity, o in rmieră sau o străină ca mine care să îi invadeze intimitatea.

Am nevoie de un Xanax. N-am mai luat de mai bine de o săptămână. Mă face să mă simt slăbită şi îmi este greu să mă concentrez asupra scrisului sau a documentării. Dar m-am săturat de toate momentele care îmi ridică tensiunea în această casă, cum ar cel de acum. Când se declanşează adrenalina nu o mai pot stăpâni. Fie că e vorba de Jeremy, de Verity sau de cărţile ei, există întotdeauna ceva care mă

întoarce pe dos şi îmi accentuează stările de anxietate. Reacția mea față de această casă şi de oamenii din ea mă dă mai tare peste cap decât amorțeala de la medicamente.

Mă duc în dormitor şi răscolesc în geantă după medicament. De îndată ce deschid aconul, aud un țipăt de la etaj.

Crew.

Arunc aconul nedeschis pe pat, ies grăbită din cameră şi urc în fugă scara. Îl aud plângând. Se pare că e în camera lui Verity.

Oricât de mult aş vrea să mă întorc şi să pornesc în direcția opusă, mă gândesc că el este doar un copilaş care ar putea avea probleme, aşa că îmi continui drumul.

Când ajung la uşă, o împing fără să bat. Crew este pe podea şi se ține cu mâna de bărbie. Are sânge pe mâini şi pe degete. Un cuțit se află lângă el, pe podea.

— Crew?

Mă aplec şi îl ridic în brațe, apoi mă reped spre baia din hol. Îl aşez pe dulap.

— Dă-mi voie să mă uit.

Îi îndepărtez degetele tremurânde de la bărbie, ca să văd rana. Deşi sângerează abundent, nu pare a o tăietură foarte adâncă. Este exact sub bărbie. Probabil ținea cuțitul în mână şi a căzut cu el.

— Te-ai tăiat cu cuțitul?

Crew face ochii mari şi se uită la mine. Clatină energic din cap, probabil încercând să ascundă faptul că avea în mână un cuțit. Sunt sigură că Jeremy l-ar certa.

— Mami a spus că n-am voie să pun mâna pe cuțitul ei.

Încremenesc.

— Mămica ta ți-a spus?

Crew nu răspunde.

— Crew, continui eu, luând un prosop. Mămica ta vorbeşte cu tine?

Simt că inima îmi rămâne blocată în gât când îl întreb asta, dar încerc să-mi ascund frica şi umezesc prosopul.

Corpul lui Crew este rigid, iar singurul lucru care se mişcă este capul pe care încă îl clatină energic. Îi apăs prosopul pe

bărbie chiar înainte să-l aud pe Jeremy urcând pe scări. Probabil că şi el a auzit țipătul băiețelului.

— Crew! strigă el.

— Suntem aici.

Ochii lui Jeremy sunt plini de îngrijorare când ajunge la uşă. Îi fac loc să intre, dar țin în continuare prosopul apăsat pe bărbia lui Crew.

— Eşti bine, amice?

Crew încuviințează, iar Jeremy îmi ia prosopul din mână. Se apleacă şi examinează rana de sub bărbie, apoi se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că s-a tăiat, îi explic eu. Era în dormitorul lui Verity. Pe podea am văzut un cuțit.

Jeremy se uită la Crew, iar acum ochii îi sunt plini mai mult de dezamăgire decât de teamă.

— Ce făceai cu un cuțit?

Crew clatină din cap şi suspină, străduindu-se să nu mai plângă.

— Nu aveam un cuțit. Doar am căzut din pat.

O parte din mine se simte prost, ca şi cum tocmai l-am pârât pe bietul copil. Încerc să îi iau apărarea.

— Nu îl avea în mână. L-am văzut pe podea şi am presupus că s-a tăiat.

Sunt încă răvăşită de ceea ce a spus Crew despre Verity şi cuțit, dar îmi amintesc că toată lumea vorbeşte despre Verity la timpul prezent. In rmiera, Jeremy, Crew. Sunt sigură că Verity i-a spus cândva, în trecut, să nu se joace cu cuțitele, iar acum imaginația mea transformă a rmația lui în mai mult decât este de fapt.

Jeremy deschide dulapul cu medicamente din spatele lui Crew şi scoate o trusă de prim ajutor. Când închide uşa cu oglindă, îmi priveşte re exia.

— Du-te să veri ci, murmură el, făcând semn spre uşă.

Plec din baie, dar mă opresc în hol. Nu-mi place să intru în acea cameră, indiferent cât de neajutorată este Verity. Dar ştiu, de asemenea, că băiatul nu trebuie să aibă acces la un cuțit, aşa că merg înainte.

Uşa dormitorului este încă larg deschisă şi mă furişez înăuntru. Nu vreau să o trezesc. *Dar nici n-aş putea.* Ocolesc patul şi ajung în locul unde a stat Crew, pe podea.

Nici urmă de cuțit.

Mă întorc brusc şi mă întreb dacă nu cumva l-am lovit cu piciorul, când l-am ridicat pe Crew. Când constat că nu-l văd pe nicăieri, mă las la podea şi verific sub pat. Este complet gol dedesubt, doar un strat subțire de praf. Bag mâna sub noptiera de lângă patul de spital, dar nu găsesc nimic.

Ştiu sigur că am văzut un cuțit. Nu sunt nebună.

Sau sunt?

Mă sprijin cu mâna de saltea pentru a mă ridica de pe podea, dar imediat cad înapoi pe palme, când o văd pe Verity cum mă urmăreşte. Capul ei este acum întors spre dreapta, cu ochii ațintiți spre mine.

Fir-ar să e! Frica mă sugrumă şi mă dau târâş înapoi, cât mai departe de patul ei. Ajung la câțiva metri distanță şi, chiar dacă numai capul ei are o poziție diferită față de cum era când am intrat în cameră, spaima mă îndeamnă să fug cât mă țin picioarele. Mă sprijin de şifonier pentru a mă ridica şi îmi păstrez ochii xați asupra ei când mă retrag spre uşă. Încerc să-mi stăpânesc groaza, dar tot cred că e pe cale să mă atace cu cuțitul pe care l-a luat de pe podea.

Închid uşa în spatele meu şi rămân acolo, cu mâna încleştată pe clanță, până când îmi pot controla panica. Inspir şi expir în mod repetat, de cinci ori, şi sper ca Jeremy să nu observe teroarea din ochii mei când mă voi întoarce să îi spun că nu există niciun cuțit.

Dar *a existat* un cuțit.

Mâinile îmi tremură. Nu am încredere în ea. Nu am încredere în casa asta. Oricât de conştientă aş că trebuie să rămân aici pentru a-mi duce munca la bun sfârşit, aş prefera să dorm în maşina mea închiriată pe străzile din Brooklyn toată săptămâna următoare, decât să mai stau încă o noapte în această casă.

Îmi frec ceafa şi mă întorc în baie. Jeremy îi bandajează bărbia Crew.

— Eşti norocos că nu ai nevoie de copci, îi spune Jeremy, apoi îl ajută să îşi spele sângele de pe mâini şi îl trimite la joacă.

Crew trece pe lângă mine şi se întoarce în camera lui Verity.

Mi se pare ciudat că pentru el e distractiv să stea pe patul ei în timp ce se joacă pe iPad. Dar, din nou, sunt sigură că nu vrea decât să petreacă un timp cu mama lui. *Poți să stai cât vrei, amice. Eu una nu-mi doresc să stau nicio secundă în preajma ei*

— Ai luat cuțitul? mă întreabă Jeremy, ştergându-şi mâinile pe un prosop.

— Nu l-am găsit, îi mărturisesc eu, încercând să nu mai par atât de speriată precum mă simt.

Jeremy mă priveşte preț de o secundă, apoi mă întreabă:

— Dar sigur l-ai văzut?

— Am crezut că l-am văzut. Poate m-am înşelat. Nu era nimic acolo.

— O să mă uit şi eu, mă asigură Jeremy.

Trece pe lângă mine, şi se îndreaptă spre camera lui Verity, dar se opreşte şi se întoarce când ajunge în dreptul uşii.

— Mulțumesc că l-ai ajutat, spune, cu un zâmbet jucăuş. Ştiu cât de ocupată ai fost astăzi.

Îmi face cu ochiul şi apoi dispare în dormitorul lui Verity.

Închid ochii şi mă las cuprinsă de ruşine. Merit asta. Cel mai probabil acum crede că toată ziua nu fac altceva decât să mă zgâiesc pe fereastră.

Poate că ar trebui să iau *două* pastile de Xanax.

Când mă întorc în biroul lui Verity, soarele începe să apună, ceea ce înseamnă că micul Crew va face duş şi se va duce la culcare în curând. Verity va rămâne în camera ei toată noaptea. Iar eu mă voi simți în siguranță, pentru că, din nu ştiu ce motiv, în casa asta nu mă tem decât de ea. Şi, noaptea, nu sunt nevoită să stau în preajma ei. De fapt, noaptea a devenit timpul meu preferat, pentru că atunci o văd cel mai puțin pe Verity şi cel mai mult pe Jeremy.

Nu ştiu cât mai pot încerca să mă conving că nu am făcut o pasiune serioasă pentru acest bărbat. De asemenea, nu ştiu cât mai pot încerca să mă conving că Verity este o persoană mai bună decât pare. După ce i-am citit toate cărțile din serie, încep să înțeleg motivul pentru care romanele ei de suspans se vând atât de bine. Pentru că le scrie veridic din perspectiva personajului negativ.

Criticii o adoră pentru asta. Când i-am ascultat prima carte audio, pe drumul încoace, mi-a plăcut că naratorul părea un psihopat. M-am întrebat cum a reuşit Verity să intre atât de bine în mintea personajelor negative. Dar asta a fost înainte să o cunosc.

Tehnic vorbind încă nu o cunosc, dar o ştiu pe acea Verity care a scris autobiogra a. Este evident că modul în care şi-a scris restul romanelor nu a fost o abordare unică pentru ea. La urma urmei, se spune că trebuie să *scrii ceea ce ştii.* Încep să cred că Verity scrie din punctul de vedere al

personajului negativ pentru că ea însăşi este un personaj negativ. Să e male că e tot ce ştie.

Şi eu mă simt puțin male că în timp ce deschid sertarul şi fac exact ce mi-am jurat că nu voi mai face: citesc încă un capitol.

Aşa s**ă** fie

Capitolul patru

S-au încăpățânat să trăiască şi le admir pentru asta.

Nimic din ceea ce am încercat nu a dat rezultat. Încercarea de avort autoprovocat, pastilele luate la întâmplare, o cădere „accidentală" pe scări. Singurul lucru pe care am reuşit să îl produc cu toate strădaniile mele a fost o cicatrice mică pe obrazul uneia dintre fete. O cicatrice de care sunt sigură că mă fac vinovată. O cicatrice despre care Jeremy nu s-a putut abține să întrebe.

Când m-au adus în salon, la câteva ore după naşterea lor – *prin cezariană, mulțumesc lui Dumnezeu!* —, medicul pediatru a venit să examineze fetele. Am închis ochii şi m-am prefăcut că dorm, dar de fapt m-am temut să

interacționez cu el. M-am temut că îşi va da seama ce fel de persoană sunt şi că nu ştiu cum să mă comport ca o mamă cu acele... creaturi.

Înainte ca medicul să părăsească salonul, Jeremy l-a întrebat despre cicatrice. El i-a explicat că nu este neobişnuit ca gemenii identici să se zgârie accidental unul pe altul în uter. Însă Jeremy nu a fost convins.

— Este prea adâncă să fie o simplă zgârietură.

— Poate o cicatrizare de țesut

bros, i-a mai spus doctorul. Stai fără

griji. Va dispărea cu timpul.

— Nu mă îngrijorează felul în care *arată,* i-a răspuns Jeremy, aproape defensiv. Ci faptul că ar putea ceva mai grav.

— Nu este. Fiica ta este perfect sănătoasă. Amândouă sunt.

Ca să vezi!

Doctorul şi asistenta au plecat şi am rămas doar eu cu Jeremy şi fetele. Una dintre ele adormise în patul ăla de

sticlă – nu ştiu ce denumire are. Jeremy o ținea în brațe pe cealaltă. Zâmbea la ea, când a observat că am ochii deschişi.

— Bună, mămico!

Te rog, nu-mi spune aşa.

I-am zâmbit, totuşi. Îi stătea bine în postura de tată. Era fericit. Nu mai conta că fericirea lui nu avea prea mult de-a face cu mine. Chiar şi în gelozia mea, îl puteam aprecia. Probabil că avea să fie genul de tată care schimba scutecele. Care ajuta cu hrănitul. Ştiam că, în timp, aveam să apreciez mai mult această latură a lui. Trebuia să mă obişnuiesc cu asta. Cu ideea că acum eram mamă.

— Adu-mi-o pe cicatrice, i-am spus.

Jeremy s-a strâmbat, semn că nu era de acord cu alegerea cuvintelor mele. Într-adevăr, era o modalitate ciudată de a o identi ca, dar încă nu le botezaserăm. Cicatricea era singurul ei semn distinctiv.

Mi-a adus-o şi mi-a pus-o în brațe. M-am uitat la ea. Am aşteptat revărsarea emoțiilor, dar nu s-a prelins nimic. I-am atins obrazul, mi-am trecut degetul peste cicatrice. *Bănuiesc că umeraşul de sârmă n-a fost destul de rigid.* Probabil ar fi trebuit să folosesc ceva care să nu cedeze atât de uşor la presiune. O undrea? Nu cred că ar fi fost destul de lungă.

— Medicul a spus că ar putea o zgârietură, a râs Jeremy. S-au lovit încă dinainte să se născut.

I-am zâmbit copilei. Nu pentru că aşa am simţit, ci pentru că probabil asta era ceea ce trebuia să fac. N-am vrut ca Jeremy să creadă că nu sunt complet îndrăgostită de ea, cum era el. I-am luat mânuţa şi i-am înfăşurat-o în jurul degetului meu mic.

— Chastin, am şoptit. Îţi dau ţie numele mai frumos, pentru că sora ta a fost atât de rea cu tine!

— Chastin, a repetat Jeremy. Îmi place.

— Şi Harper, am completat eu. Chastin şi Harper.

Erau două dintre numele pe care el mi le trimisese. Îmi plăceau suficient de mult. Le-am ales pentru că le-a menţionat de mai multe ori, aşadar am presupus că erau în capul listei. Poate că, dacă vedea cât de mult mă străduiam să îl iubesc pe el, nu avea să observe cele două zone în care dragostea mea lipsea cu desăvârşire.

Chastin a început să plângă. Se zvârcolea în braţele mele şi nu ştiam ce să fac. Am început să o legăn, dar mă durea tot corpul, aşa că m-am oprit. Plânsetele ei continuau să crească în intensitate.

— S-ar putea să-i e foame, mi-a sugerat Jeremy.

Am fost atât de sigură că nu aveau să supraviețuiască naşterii după tot ce le făcusem, încât nu mă gândisem prea mult la ce urma să fac după ce veneau pe lume. Ştiam că alăptarea la sân ar fi fost cea mai bună alegere, dar sub nicio formă nu voiam să îmi supun sânii unui asemenea chin. Mai ales că erau două.

— Se pare că le este foame, a zis *o* asistentă, intrând în salon. Alăptezi?

— Nu, am spus imediat şi mi-am dorit să dispară cât mai repede din încăpere.

— Eşti sigură? m-a întrebat Jeremy, cu o privire îngrijorată.

— Sunt *două,* i-am răspuns eu.

Nu mi-a plăcut expresia de pe chipul lui – ca şi cum ar fi fost dezamăgit de mine. Uram ideea că aşa avea să fie tot timpul. El mereu de partea lor. Iar eu nu aveam să mai contez deloc.

— Nu e mai dificil decât hrănitul cu biberonul, mi-a explicat asistenta. De fapt, este mai comod. Vrei să încerci? Numai să vezi cum merge?

Nu puteam să-mi iau ochii de la Jeremy, tot aşteptând să mă scutească de o asemenea tortură. Mă omora faptul că

dorea să le alăptez, când existau atât de multe alternative, la fel de e ciente. Am încuviințat, în cele din urmă, şi mi-am dat cămaşa la o parte, dornică să-i fac pe plac. Voiam să fie fericit că eu eram mama copiilor lui, chiar dacă nu mă bucuram pentru asta.

Mi-am cuprins sânul în palmă şi am adus-o pe Chastin spre mamelon. Jeremy privea totul. A văzut-o cum apuca sfârcul. A observat cum capul i se mişcă înainte şi înapoi, cum mâna ei apasă pe pielea mea. A privit cum începe să sugă.

Simțeam că e ceva greşit.

Acest copil nou-născut se hrănea din ceva ce până atunci aparținuse lui Jeremy. Nu îmi plăcea. Cum avea să-mi găsească el sânii atrăgători după ce avea să vadă în fiecare zi cum copiii sug din ei?

— Te doare? m-a întrebat Jeremy.

— Nu chiar.

Mi-a pus o mână pe cap şi m-a mângâiat.

— Arăți ca şi cum ai avea dureri.

Nu mă doare. Sunt doar dezgustată.

Am privit cum Chastin continuă să se hrănească din sânul meu. Stomacul mi se încleşta din cauza efortului pe care îl depuneam să nu îi arăt toată repulsia pe care o simțeam. Sunt sigură că unora dintre mame li se pare frumos. Mie mi se părea dezgustător.

— Nu pot s-o fac, am şoptit, iar capul mi-a căzut înapoi pe pernă.

Jeremy s-a întins şi mi-a luat-o pe Chastin de la piept. Am oftat uşurată când m-a eliberat de ea.

— E în regulă, m-a liniştit el. Vom folosi lapte praf.

— Sunteți siguri? a insistat asistenta. Copilei părea să-i placă.

— Foarte siguri. Vom folosi lapte praf.

Asistenta a cedat şi ne-a informat că va aduce o cutie de lapte, apoi a părăsit încăperea.

Am zâmbit, pentru că soțul meu încă îmi ținea partea. Era alături de mine. Mă pusese pe primul loc în acel moment şi eram extaziată.

— Mulțumesc, i-am spus.

El i-a sărutat fruntea lui Chastin şi apoi s-a aşezat cu ea pe marginea patului. S-a uitat la ea şi a clătinat uimit din cap.

— Oare cum pot simți deja o nevoie atât de mare să le protejez, când le cunosc doar câteva ore?

Voiam să îi reamintesc că întotdeauna fusese protector cu *mine,* dar intuiam că nu era momentul potrivit. M-am simțit aproape ca un intrus într-un peisaj din care nu făceam parte. În această legătură tată-fiică nu aveam să fiu inclusă niciodată. El le iubea deja mai mult decât mă iubise pe mine vreodată. În cele din urmă, avea să fie de partea lor, chiar dacă nu eu eram cea care greşea. Era mult mai rău decât îmi imaginasem.

Jeremy şi-a ridicat o mână şi şi-a şters o lacrimă.

— Tu chiar *plângi?*

A întors capul în direcția mea, şocat de cuvintele mele. Am intrat în panică. Apoi mi-am revenit.

— M-am exprimat greşit, i-am explicat. Am vrut să o spun în sensul pozitiv. Ador cât de mult le iubeşti.

Tensiunea i-a dispărut brusc la explicația mea. S-a uitat din nou la Chastin şi a spus:

— N-am mai iubit pe nimeni atât de mult. Tu crezi că ai fost vreodată capabilă să iubeşti pe cineva atât de mult?

Mi-am dat ochii peste cap şi i-am răspuns, în minte, că, da, *am iubit pe cineva atât de mult, Jeremy.* Pe tine. *Timp de patru ani. Mulțumesc că ai observat.*

10

Nu ştiu de ce sunt surprinsă când pun manuscrisul în sertar. Conținutul sertarului troncăneşte zgomotos când îl închid, nervoasă. *De ce sunt supărată?* Nu este vorba despre viața mea sau despre familia mea. Am citit recenziile cărților lui Verity înainte de a veni aici şi nouă din zece cititori au menționat dorința de a da cu Kindle-urile sau cu exemplarele

zice de toți pereții.

Şi eu simt nevoia să fac acelaşi lucru cu autobiogra a ei. Sperasem ca mintea să i se luminat după naşterea fetelor, dar n-a fost aşa. S-a adâncit şi mai mult în întuneric.

Pare atât de rece şi dură, însă eu nu sunt mamă. Oare există multe mame care încearcă astfel de sentimente față

de copiii lor? Dacă da, cu siguranță nu discută în public despre asta. Probabil situația este similară cu atunci când o mamă susține că nu are un copil preferat, dar, de fapt, are. Este un adevăr nerostit între mame. Unul pe care presupun că nu îl poți conştientiza până nu devii tu însăți mamă.

Sau poate că Verity pur şi simplu nu merita să fie mamă. Câteodată, mă gândesc cum ar să am copii. În curând voi împlini treizeci şi doi de ani şi aş mințidacă aş spune că nu mă îngrijorează faptul că s-ar putea să nu am niciodată ocazia. Dar, dacă vreodată aş avea o relație cu un bărbat pe care să mi-l doresc ca tată pentru copilul meu, ar cineva ca Jeremy, în loc să aprecieze ce tată minunat era, Verity l-a disprețuit.

Dragostea lui Jeremy pentru fetele lui părea sinceră de la bun început. Încă pare sinceră. Şi nu a trecut foarte mult timp de când le-a pierdut. Mereu îmi scapă din vedere acest aspect. Probabil că oscilează între stadiile durerii, în timp ce se ocupă de Verity şi are grijă de Crew, asigurându-se totodată că nici stilul de viață cu care s-au obişnuit ca familie nu dispare complet. Numai o parte din necazurile prin care a trecut el şi ar fi fost prea mult pentru unii oameni. Dar el reuşeşte să se descurce.

Săptămâna aceasta, în timp ce cotrobăiam prin lucrurile din dulapul biroului am descoperit nişte cutii cu fotogra i. Am scos una dintre ele, dar încă ezit să mă uit la poze. Mi se pare un alt nivel de invadare a vieții lor personale din partea mea. Această familie, cel puțin Jeremy, mi-a încredințat de nitivarea seriei de cărți, dar eu continui să fiu distrasă de obsesia mea față de Verity.

Dar dacă Verity a investit atât de mult din persoana ei în aceste cărți, trebuie să o cunosc cât mai bine cu putință. Şi nu înseamnă că îmi bag nasul în intimitățile lor. Înseamnă că mă documentez. Aşa. Am găsit o justi care.

Duc cutia la masa din bucătărie, deschid capacul şi scot un teanc de poze. Mă întreb cine le-a developat. În ziua de azi grație inventării telefoanelor inteligente, lumea nu prea mai păstrează fotogra i zice. Dar aici găsesc atât de multe imagini ale copiilor! Cineva, cu mult efort, s-a asigurat că fiecare fotogra e pe care a făcut-o rămâne în format zic. Pun pariu că acea persoană a fost Jeremy.

Ridic din teanc o poză cu Chastin. Una realizată în plan apropiat. Pentru o clipă, îi examinez cicatricea. Ieri, nu mi-am putut lua gândul de la ea, aşa că am căutat pe internet informații despre tentativele de avort şi dacă ele pot provoca leziuni în interiorul uterului.

Este ceva ce nu voi mai căuta niciodată pe internet. Din păcate, o mulțime de copii supraviețuiesc acestor încercări şi se nasc mult mai des guraţi decât cu o cicatrice micuță. Chastin a fost cu adevărat norocoasă. Şi ea, şi Harper.

Ei bine... până când n-au mai fost.

Paşii lui Jeremy se apropie de scări. Nu încerc să ascund fotogra ile, deoarece nu cred că s-ar supăra că stau aici şi mă uit la ele.

Când intră în bucătărie, îi zâmbesc şi continui să le frunzăresc. El ezită în drum spre frigider, cu ochii ațintiți la cutia de pe masă.

— Simt că dacă o cunosc mai bine voi reuşi să intru mai uşor în mintea ei, îi explic eu. Mă ajută în procesul de scris.

Îmi întorc privirea de la el şi mă uit la o poză cu Harper, geamăna care zâmbeşte foarte rar.

Jeremy se aşază lângă mine şi ridică una dintre fotogra ile cu Chastin.

— De ce Harper nu zâmbea niciodată?

Jeremy se apleacă şi îmi ia fotogra a lui Harper din mână.

— A fost diagnosticată cu sindromul Asperger la vârsta de trei ani. Nu era foarte expresivă.

Îşi trece un deget peste chipul ei, apoi pune poza deoparte şi scoate alta din cutie. Verity împreună cu fetele. Mi-o întinde şi mie. Toate trei sunt îmbrăcate la fel, în pijamale identice. Dacă într-adevăr Verity nu le iubea pe fete la momentul imortalizat în această fotogra e, fără îndoială se prefăcea foarte bine.

— Ultimul nostru Crăciun înainte să apară pe lume Crew, îmi explică el.

Scoate un alt teanc din cutie şi începe să răscolească prin el, oprindu-se, din când în când, la câte o poză a fetelor, dar trecând rapid peste cele cu Verity.

— Uite, spune, ridicând una. Aceasta este fotogra a mea preferată. Un zâmbet rar de la Harper. Era obsedată de animale, aşa că am adus o grădină zoologică şi am instalat-o în curtea din spate, de ziua lor, când au împlinit cinci ani.

Zâmbesc la poză. Dar mai mult pentru că este şi Jeremy în fotogra e, cu o rară expresie de fericire pe chip.

— Cum erau?

— Chastin era protectoare. Cu un temperament vulcanic. Chiar şi când erau mici, simţea că Harper era diferită de ea. A dădăcit-o. Încerca să ne spună mie şi lui Verity cum să ne facem datoria de părinţi. Şi, Doamne, când s-a născut Crew, am crezut că va trebui să i-l dăm ei. A fost obsedată. Ar devenit o mamă nemaipomenită, într-o zi, continuă el, aşezând o fotogra e a lui Chastin în grămada celor pe care le privise deja şi ridicând una cu Harper. Harper era specială pentru mine. Uneori nu cred că Verity a înţeles-o la fel de bine ca mine, dar era aproape ca şi cum îi puteam simţi dorinţele, ştii? Avea dificultăţi în a-şi exprima emoţiile, dar eu intuiam ce o enerva, ce o făcea fericită, ce o întrista, chiar dacă ea nu ştia cum să arate lucrurile astea. În cea mai mare parte a timpului, a fost fericită. Însă nu a

manifestat un interes deosebit pentru Crew. Nu până când el nu a împlinit vreo trei sau patru ani şi au putut să se joace împreună. Înainte de asta, l-a privit ca pe o simplă piesă de mobilier. Crew nu m-a întrebat nimic despre ele. Nici măcar o dată. Nici măcar nu le-a pomenit numele, completează Jeremy, şi ridică de pe masă o fotogra e cu toți trei.

— Te deranjează asta?

— Nu ştiu dacă ar trebui să fiu uşurat sau îngrijorat, îmi mărturiseşte, privindu-mă în ochi.

— Probabil ambele, recunosc eu.

El ia o poză cu Verity şi Crew, făcută imediat după naşterea băiețelului.

— L-am dus la terapie câteva luni. Dar m-am temut că nu era pentru el decât o reamintire săptămânală a tragediilor, aşa că am renunțat. Dacă, atunci când va mai creşte, va da semne că are nevoie, îl voi duce din nou. Să mă asigur că totul e în regulă cu el.

— Dar tu?

— Ce-i cu mine? mă întreabă, privindu-mă din nou.

— *Tu* cum te simți?

El nu întrerupe contactul vizual. Nu face nicio pauză.

— Lumea mea a fost întoarsă cu susul în jos când a murit Chastin. Iar atunci când s-a stins şi Harper, s-a năruit complet, continuă el, privind spre cutia cu fotogra i. Când am primit vestea despre Verity... singurul lucru pe care am mai putut să-l simt a fost furie.

— Furie față de cine? Față de Dumnezeu?

— Nu, îmi răspunde Jeremy, cu glas stins. Am fost furios pe Verity.

Se uită din nou la mine şi nici măcar nu trebuie să îmi spună de ce a fost furios pe ea. *Crede că a lovit copacul intenționat.*

Este linişte în cameră... în casă. Nici măcar nu respirăm.

În cele din urmă, îndepărtează scaunul de masă şi se ridică în picioare. Mă ridic odată cu el, deoarece simt că este prima oară când a recunoscut asta în fața cuiva. Poate chiar şi a lui însuşi. Îmi dau seama că nu vrea să văd ce gândeşte, pentru că îmi întoarce spatele şi îşi împleteşte degetele la ceafă. Îi pun o mână pe umăr, apoi mă duc în fața lui şi, indiferent dacă vrea sau nu, îl îmbrățişez şi îmi apăs fața la pieptul lui. Mâinile lui îmi cuprind spatele şi oftează

prelung. Mă strânge cu putere şi realizez că este o îmbrăţişare de care a avut nevoie în tot acest răstimp.

Rămânem aşa ceva mai mult decât s-ar cuveni să dureze o îmbrăţişare, până când devine evident că nu ar mai trebui să stăm încă lipiţi. Strânsoarea lui slăbeşte şi, la un moment dat, nu ne mai îmbrăţişăm. Ne ţinem doar în braţe. Simţim greutatea timpului scurs astfel. În casă este linişte, aşa că aud când încearcă să-şi ţină respiraţia. Îi percep toată ezitarea când mâna i se ridică uşor spre ceafa mea.

Ochii mi se închid, dar îi redeschid, pentru că vreau să îl privesc. Ceva din mine mă forţează să îmi las capul pe spate în palma lui.

Acum se uită fix la mine şi nu ştiu dacă vrea să mă sărute sau să se retragă, dar, oricum ar fi, este prea târziu. Simt tot ceea ce a încercat să ascundă în modul în care mă ţine. În felul în care i s-a oprit respiraţia.

Mă apropie uşor de gura lui. În clipa aceea, îşi ridică privirea şi îşi lasă mâinile jos.

— Hei, prietene, spune Jeremy peste umărul meu.

Face un pas înapoi. Mă sprijin de spătarul scaunului, de parc-aş cântări de două ori mai mult acum, că el nu mă mai susţine.

Îmi întorc capul spre uşă şi-l descopăr pe Crew, care se uită la noi. Inexpresiv. În acest moment seamănă foarte mult cu Harper. Ochii i se xează pe cutia cu fotogra i de pe masă şi se repede la ele. *Se năpusteşte.*

Mă retrag în grabă, şocată de atac. Ia pozele şi le îndeasă furios înapoi în cutie.

— Crew, spune Jeremy, cu vocea lui blândă, încercând să îşi prindă ul de încheieturi, dar Crew îl dă la o parte. Hei! încearcă Jeremy din nou să-l cuprindă în brațe.

Aud confuzia din vocea lui Jeremy, ca şi cum aceasta ar fi o manifestare a lui Crew pe care nu a mai văzut-o niciodată.

Crew începe să plângă, în timp ce strânge toate pozele în cutie.

— Crew! îi strigă Jeremy, fără să mai poată să-şi ascundă îngrijorarea. Doar ne uitam la poze.

Încearcă să îl țină pe Crew, dar copilul se desprinde din brațele lui. Jeremy îl prinde din nou şi îl trage la pieptul lui.

— Pune-le la loc! țipă Crew la mine. Nu vreau să le văd!

Iau restul fotogra ilor şi le aşez în cutie. Închid capacul, ridic cutia şi o strâng la piept, în timp ce Crew încearcă să

scape din strânsoarea tatălui său. Jeremy îl ridică şi iese din bucătărie împreună cu el. Se duc la etaj, iar eu rămân neputincioasă pe loc, zguduită, îngrijorată.

Ce-a fost asta?

În câteva minute, la etaj se aşterne liniştea. Nu îl aud pe Crew zbătându-se sau țipând, aşadar cred că e un semn bun. Dar genunchii îmi sunt nesiguri şi capul îmi atârnă greu. Trebuie să mă odihnesc. Poate că nu ar fi trebuit să iau două pastile de Xanax în seara asta. Sau poate că nu ar fi trebuit să scot fotogra ile şi să le expun în fața unei familii care încă nu şi-a revenit după pierderea suferită. Sau poate că nu ar fi trebuit să ajung cât pe ce să mă sărut cu un bărbat căsătorit. Îmi frec fruntea şi mă invadează brusc dorința de a fugi – de a evada – şi de a nu mă mai întoarce niciodată în această casă plină de tristețe.

Ce mai caut eu aici?

11

Chiar şi în miezul zilei, când soarele veghează asupra acestei părți a lumii, casa tot mi se pare în orătoare. Este

patru după-amiaza. Jeremy lucrează din nou la doc, iar Crew se joacă lângă el, în nisip.

O energie tulburătoare se răspândeşte în toată casa. O simt în permanență şi nu pot scăpa de ea. Noaptea, pare să se înrăutățească, mai întunecată şi mai intensă. Sunt sigură că totul se petrece mai mult în mintea mea, dar asta nu mă alină deloc, deoarece lucrurile care se ascund în interiorul minții pot la fel de periculoase ca orice altă amenințare palpabilă.

M-am trezit, peste noapte, ca să merg la toaletă. Mi s-a părut că aud un zgomot pe hol – paşi mai uşori decât ai lui Jeremy, însă mai grei decât ai lui Crew. Apoi, la scurt timp, a sunat ca şi cum treptele scării ar scârțâit, una câte una, de parcă le-ar urcat cineva în vârful picioarelor, străduindu-se din răsputeri să nu facă zgomot. Mi-a trebuit foarte mult timp să adorm la loc, pentru că, într-o casă de dimensiunile astea, zgomotele sunt inevitabile. Şi, cu imaginația unui scriitor, fiecare sunet devine o amenințare.

Întorc capul brusc spre uşa biroului. Chiar şi acum sunt speriată şi mi se pare că aud zgomote ciudate, deşi e doar April în bucătărie, vorbind cu cineva. Femeia foloseşte acelaşi ton calm şi când vorbeşte cu Verity, de parc-ar încerca să o readucă la realitate prin conversație. Nu l-am auzit niciodată pe Jeremy să îi vorbească soției sale. Dar a recunoscut că a fost supărat pe ea. Oare o mai iubeşte? Oare stă în camera ei şi îi spune cât de mult îi lipseşte sunetul vocii ei? Nu m-ar surprinde, din partea lui, să facă asta. Mai bine zis, s-o făcut cândva. *Dar acum?*

Jeremy are grijă de ea, uneori chiar îi dă să mănânce, dar nu l-am văzut niciodată să stea de vorbă direct cu ea. Mă face să mă întreb dacă nu cumva crede că mintea lui Verity i-a părăsit complet trupul. Ca şi cum persoana de care are grijă nu mai este soția lui.

Poate că reuşeşte să-şi separe furia şi dezamăgirea pe care le simte pentru Verity de sentimentele pentru femeia pe care o îngrijeşte, tocmai fiindcă nu crede că mai sunt una şi aceeaşi persoană.

Mă duc la bucătărie pentru că îmi este foame, dar şi pentru că sunt curioasă să o văd pe April în timp ce interacționează cu Verity. Sunt curioasă dacă Verity are vreun fel de răspuns zic la

interacțiunea ei.

April stă la masă, cu prânzul lui Verity. Eu deschid frigiderul şi mă uit cum o hrăneşte. Maxilarul lui Verity se mişcă înainte şi înapoi, aproape robotic, după ce April îi vâră în gură o lingură cu piure de carto . Întotdeauna primeşte numai mâncare uşor digerabilă. Piure de carto , piure de mere, legume pasate. Alimente de spital, fără gust şi uşor de înghițit. Iau din frigider o cupă de budincă pentru Crew, apoi mă aşez la masă cu April şi Verity. April mă salută cu o înclinare a capului şi o privire fugară, dar nimic altceva.

După ce iau câteva linguriţe din budincă, mă hotărăsc să încerc un dialog cu această femeie care refuză să interacţioneze cu mine.

— De cât timp eşti in rmieră?

April scoate lingura din gura lui Verity şi o vâră din nou în piureul de carto .

— De atât de mult, încât mi-au mai rămas mai puţin de zece ani până la pensionare.

— Grozav!

— Cu toate acestea, tu eşti, de departe, pacienta mea preferată, îi spune April lui Verity.

Îşi direcţionează răspunsurile către Verity, chiar dacă eu sunt cea care pune întrebări.

— De cât timp lucrezi cu Verity?

Din nou, îi răspunde pacientei sale.

— De cât timp ne cunoaştem? se întreabă ea, ca şi cum Verity ar urma să îi răspundă. De patru săptămâni?

Se uită apoi la mine.

— Da, am fost angajată o cial acum aproximativ patru săptămâni.

— Cunoşteai deja familia, înainte de accidentul lui Verity?

— Nu, răspunde April şi o şterge la gură pe Verity, apoi pune tava cu mâncare pe masă. Pot să vorbesc ceva cu tine? mă întreabă, făcând semn spre hol.

Stau puțin şi mă întreb de ce trebuie să ieşim din bucătărie pentru a avea o discuție. Mă ridic totuşi şi o urmez. Mă sprijin de perete şi mai iau o linguriță de budincă, în timp ce April îşi îndeasă mâinile în buzunarele uniformei.

— Nu mă aştept să ştii acest lucru, mai ales dacă nu ai stat niciodată în preajma cuiva în starea lui Verity. Dar nu este respectuos să vorbeşti despre oameni ca ei de parcă nu ar de față.

Strâng linguriţa cu putere, înainte să o scot din gură. Mă opresc o clipă, apoi o în g iarăşi în cupa cu budincă.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că asta fac.

— Este uşor să greşeşti, mai ales dacă ai impresia că persoana respectivă nu te poate recunoaşte. În mod evident, creierul lui Verity nu mai funcționează ca înainte, însă nu ştim cât anume percepe şi înțelege. Fii doar atentă cum formulezi şi te exprimi în prezența ei.

Îmi îndrept spatele şi îmi schimb poziția relaxată de lângă perete. Habar n-aveam că am un comportament jignitor.

— Bine, aprob eu, dând din cap.

April zâmbeşte şi, pentru prima dată, pare cu adevărat sinceră.

Din fericire, momentul nostru stingheritor se încheie datorită lui Crew. Copilul intră pe uşa din spate, ținând ceva în căuşul palmelor. Dă buzna printre mine şi April direct în bucătărie. April îl urmăreşte.

— Mami, strigă Crew, încântat. Mami, mami, am găsit o broască-țestoasă!

Se opreşte în fața ei şi ridică țestoasa la nivelul privirii ei. Îşi trece degetele peste carapace.

— Mami, uită-te la ea!

Acum o apropie mai mult şi încearcă să o determine Verity să îşi xeze privirea pe animal. Dar ea nu se mişcă. Crew are doar cinci ani, aşa că probabil nu înțelege motivele pentru care mama lui nu mai poate să îi vorbească, să îl privească sau să reacționeze la entuziasmul lui. Mă doare su etul pentru el şi ştiu că probabil încă aşteaptă ca ea să se recupereze.

— Crew, îi spun, apropiindu-mă de el. Ia să-ți văd şi eu țestoasa.

Crew se întoarce şi mi-o arată.

— Nu este o țestoasă-aligator. Tati a spus că aia are nişte semne pe gât.

— Uau! exclam eu. Este într-adevăr minunată. Hai să mergem afară şi să găsim ceva în care să o punem.

Crew țopăie de încântare, apoi trece pe lângă mine. Îl urmez în curte şi îl ajut să caute în jurul casei până când găseşte o găleată roşie veche, în care să pună broasca. Apoi, se trânteşte pe iarbă şi îşi trage găleata în poală.

Mă aşez lângă el, pentru că începe să îmi pară foarte rău pentru acest băiețel, dar şi pentru că din acest loc îl văd foarte clar pe Jeremy, care lucrează pe doc.

— Tati a spus că nu pot să păstrez o altă țestoasă, pentru că am ucis-o pe ultima pe care am avut-o.

Îmi întorc capul spre Crew.

— Ai ucis-o? Cum aşa?

— Am pierdut-o prin casă, îmi explică el. Mami a găsit-o sub canapeaua ei şi era moartă.

Ah! Bine. Mintea mea s-a îndreptat către scenarii mai sinistre. Preț de o secundă m-am gândit că ea a omorât-o voit.

— Am putea să o eliberăm chiar aici, în iarbă, îi sugerez eu. Ca să poți s-o urmăreşti şi să vezi în ce direcție se duce. S-ar putea să te conducă la familia ei secretă de țestoase.

Crew o scoate din găleată.

— Crezi că are un soț?

— S-ar putea.

— Poate că are şi copilaşi.

— Poate.

Crew o lasă jos în iarbă, dar, reşte, țestoasa este prea speriată ca să se mişte. O privim o vreme şi aşteptăm să iasă din carapace. Cu colțul ochiului îl văd pe Jeremy apropiindu-se de noi. Când ajunge, mă uit la el, punându-mi mâna streaşină la ochi.

— Ce-ați găsit voi acolo?

— O broască-țestoasă, spune Crew. Nu-ți face griji, nu o păstrez.

Jeremy îmi zâmbeşte mândru. Apoi se aşază pe iarbă, lângă Crew. Copilul se apropie mai mult de el, dar când îl apucă de braț, se îndepărtează imediat.

— Bleah! Eşti transpirat.

Într-adevăr, este transpirat, dar mie nu mi se pare dezgustător.

— Mi-e foame, zice Crew, apoi se ridică de pe iarbă. Mi-ai promis că în seara asta mergem să mâncăm în oraş. N-am mai fost la un restaurant de ani de zile!

— De ani de zile? râde Jeremy. A trecut doar o săptămână de când te-am dus la McDonald's.

— Da, dar obişnuiam să mâncăm tot timpul în oraş, înainte ca surorile mele să moară, continuă Crew.

Văd cum umerii lui Jeremy se încordează la acest comentariu. Chiar el a spus că băiatul nu şi-a menționat niciodată surorile de când au murit, aşa că acest moment este semni cativ.

Jeremy inspiră adânc, apoi îl bate pe spate.

— Ai dreptate. Du-te să te speli pe mâini şi pregăteşte-te. Va trebui să ne întoarcem înainte ca April să plece, diseară.

Crew fuge spre casă şi uită cu totul de țestoasă. Preț de câteva momente Jeremy îl urmăreşte îngândurat, după care se ridică şi îmi întinde o mână pentru a mă ajuta.

— Vrei să vii cu noi? mă întreabă el.

Mă invită la o cină prietenească, dar inima mea zbuciumată reacționează ca şi cum tocmai mi-ar propus o întâlnire romantică.

— Mi-ar plăcea, îi zâmbesc eu, scuturându-mi pantalonii.

Nu am avut niciun motiv să depun eforturi pentru a-mi îngriji aspectul zic de când am ajuns acasă la Jeremy. Chiar dacă nu mă străduiesc prea mult nici acum, probabil că a observat rimelul, luciul de buze şi faptul că am părul lăsat liber pentru prima dată. Când ajungem la restaurant, îmi ține uşa deschisă şi îmi şopteşte:

— Arăți foarte bine.

Complimentul lui mi s-a aşezat în stomac şi încă îl pot simți vibrând, chiar dacă deja am terminat de mâncat. Crew stă pe aceeaşi băncuță a separeului cu Jeremy. Ne spune glume de când a terminat desertul.

— Mai ştiu una, zice el. De ce E.T. e aşa scurt?

Jeremy nu încearcă să răspundă la glumele lui Crew, pentru că spune că le-a auzit de un milion de ori. Eu îi zâmbesc şi mă prefac că nu ştiu răspunsul.

— Pentru că are picioare scurte, spune Crew, apoi cade pe bancă şi râde zgomotos.

Reacția lui la propriile glume mă face să râd mai mult decât glumele în sine. Şi apoi:

— De ce nu se joacă poker în junglă?

— Nu ştiu. De ce? îl întreb eu.

— Sunt prea multi gheparzi[5]!

Nu cred că m-am oprit din râs de când a început să ne spună glume.

— E rândul tău, spune Crew.

— Al meu? întreb.

— Da, este rândul tău să spui un banc.

O, Doamne! Mă simt încolțită de un copil de cinci ani.

— Bine, stai să mă gândesc, îi răspund, apoi câteva secunde mai târziu pocnesc din degete. Gata! Ştiu unul. Ce este verde, crud şi, dacă ar cădea dintr-un copac, te-ar putea ucide?

Crew se apleacă în față cu bărbia în palmă.

— Hmm. Nu ştiu.

---

[5] Joc de cuvinte: în engleză, *cheetah* (ghepard) se pronunță la fel ca *cheater* (trişor).

— Un pian verde-crud.

Crew nu râde la gluma mea. Nici Jeremy. *La început.*

Apoi, câteva secunde mai târziu, Jeremy explodează într-un râs care mă face să zâmbesc.

— Nu m-am prins, spune Crew.

Jeremy încă râde şi clatină din cap. Crew se uită în sus la el.

— De ce e amuzant?

— Nu este, îi răspunde tatăl lui, înconjurându-l cu braţul. Este amuzant pentru că nu este amuzant.

Crew se uită uimit la mine.

— Nu aşa funcţionează glumele.

— Bine, mai ştiu una, continui eu. Ce este roşu şi are forma unei găleţi?

Crew ridică din umeri.

— O găleată albastră vopsită în roşu.

Jeremy îşi încleştează maxilarul pentru a-şi stăpâni un hohot de râs. Să îl văd pe el râzând este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când am venit aici.

Crew strâmbă din nas.

— Nu te pricepi deloc la glume.

— Hai, că au fost amuzante!

Crew clatină dezamăgit din cap.

— Sper să nu încerci să faci glume şi în cărțile pe care le scrii.

Jeremy se lasă mai jos pe banchetă şi se ține cu mâinile de burtă, încercând din răsputeri să îşi înăbuşe râsul, în timp ce chelnerița se apropie cu nota de plată. El o ia din mâna femeii.

— Fac eu cinste, reuşeşte să spună.

Când ne întoarcem acasă, Crew intră înaintea noastră.

— Fugi sus şi anunţ-o pe April că ne-am întors, îi strigă tatăl lui.

Jeremy închide uşa dinspre garaj şi amândoi ne oprim în holul mic. Suntem ascunşi într-un colţ întunecat de lângă scări, dar o rază de lumină din bucătărie îi cade pe chip.

— Mulţumesc pentru cină. A fost foarte distractiv.

Jeremy se dezbracă de jachetă.

— A fost, încuviinţează el zâmbind, în timp ce îşi atârnă jacheta în cuierul de lângă uşă. Ar trebui să ies mai des cu Crew, remarcă în continuare, iar eu observ că arată diferit în această seară, de parcă necazurile îl apasă mai puţin decât de obicei.

Eu dau din cap şi îmi strecor mâinile în buzunarele din spate ale pantalonilor. În următoarele secunde, se aşterne o tăcere stânjenitoare. Este aproape la fel ca acel moment de la nalul unei întâlniri romantice adevărate, când nu te poţi hotărî dacă să închei cu un sărut sau cu o îmbrăţişare.

Desigur, niciuna dintre încheieri nu ar

adecvată în acest caz, deoarece nu a

fost o întâlnire romantică.

Dar eu de ce simt că a fost?

Privirile fini se despart când Crew coboară scările. Ochii lui Jeremy se închid pentru o clipă, şi, înainte de a se îndepărta, îl văd cum oftează rapid, ca şi cum Crew ar întrerupt un gest pe care Jeremy urma să îl regrete mai târziu. Un gest pe care *eu* nu cred că l-aş regretat mai târziu.

Suspin, mă duc direct în biroul lui Verity şi închid uşa în urma mea. Trebuie să îmi distrag atenția cu ceva. Simt un gol – o durere în capul pieptului de care nu cred că pot să scap. De parcă aş avea nevoie de mai multe momente cu el. Momente pe care nu le pot avea. Momente pe care *nu ar trebui* să le am.

Răsfoiesc manuscrisul lui Verity, sperând să găsesc o scenă intimă cu Jeremy.

Nu ştiu exact ce fel de persoană mă face asta să par, pentru că este foarte greşit să citesc aşa ceva, dar nu la fel de greşit cum ar dacă aş depăşi zic această graniță cu el.

Nu îl pot avea în viața reală, dar pot afla cum este el în pat. Pentru a-mi hrăni toate fanteziile despre el pe care probabil le voi avea.

Aşa s**ă** e

Capitolul cinci

Eram pe punctul de a face o criză de nervi. Puteam să o simt. Sau cel puțin o ieşire nervoasă. O izbucnire isterică. Un acces de furie. Totuşi ar fi fost nepotrivit.

Pur şi simplu nu mai suportam. Dacă nu plângea una, urla cealaltă. Dacă nu îi era foame uneia, îi era celeilalte. Rareori dormeau în acelaşi timp. Jeremy era de mare ajutor şi făcea jumătate din treburile necesare pentru ele, dar, dacă am avut un singur copil, cel puțin aş fi putut să iau o pauză. Însă erau doi, aşadar parcă am fost fiecare părinți singuri cu normă întreagă la un nou-născut.

Jeremy încă se ocupa de vânzări imobiliare, când s-au născut fetele. Şi-a luat două săptămâni libere pentru a mă ajuta cu ele, însă timpul se scursese şi trebuia să se întoarcă la muncă. Nu ne puteam permite o bonă, deoarece avansul pe care îl primisem recent pentru vânzarea primului meu manuscris fusese mic. Mă îngrozea gândul că aveam să rămân singură cu bebeluşii în timp ce el era plecat de acasă nouă ore pe zi.

Cu toate acestea, după ce Jeremy s-a întors la serviciu, s-a dovedit a cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

El pleca la şapte dimineața. Mă trezeam odată cu el, ca să vadă că am grijă de fete. După ce pleca, le puneam înapoi în pătuțuri, deconectam monitoarele şi mă întorceam în pat.

Din ziua în care a început să lucreze, am putut să dorm mai mult decât cred că am făcut-o vreodată. Locuiam într-un apartament pe colț şi camera lor nu avea perete comun cu nici un alt apartament, aşa că nimeni nu le putea auzi plângând.

Nici eu nu le mai auzeam, după ce îmi puneam dopuri în urechi.

La trei zile de când Jeremy s-a întors la serviciu, am simțit că viața mea revine la normal. Dormeam foarte mult în timpul zilei, dar înainte ca Jeremy să ajungă acasă, hrăneam fetele, le îmbăiam şi începeam să pregătesc cina. În fiecare seară când intra pe uşă, fetele erau liniştite, pentru că în sfârşit se ocupa cineva de ele, din bucătărie venea miros îmbietor de mâncare, iar el era uimit de felul în care reuşeam să gestionez situația.

Nici hrănirea pe timp de noapte nu mă mai deranja, deoarece programul meu de somn se modi case. Îmi recuperam cea mai mare parte a somnului cât era Jeremy la serviciu. Şi fetele dormeau destul de bine noaptea, fiind epuizate după ce plângeau toată

ziua. Probabil, plânsul era bun pentru ele. Reuşeam să scriu aproape în fiecare noapte, în timp ce toată lumea dormea, aşa că nu rămâneam în urmă nici în ceea ce priveşte cariera.

Singurul loc unde nu reuşeam să țin pasul era dormitorul. Medicul încă nu îmi dăduse permisiunea de a întreține

relații sexuale, întrucât trecuseră numai patru săptămâni de la naşterea fetelor. Ştiam însă că, dacă nu menţineam activă această parte a căsniciei mele, monotonia se putea răspândi rapid şi în alte părți. O viață sexuală nesatisfăcătoare este ca un virus. Căsnicia poate solidă în multe privințe, dar, odată ce legătura sexuală moare, începe să infecteze toate celelalte aspecte ale vieții de cuplu.

Eram hotărâtă să nu permit să fini se întâmple asta.

Încercasem cu o seară înainte să fac sex cu el, dar Jeremy se temea ca mă va răni. Chiar dacă fusese o naştere prin cezariană, tot îşi mai făcea griji pentru incizie. Citise online că nu putea să introducă nici măcar un deget în mine până când nu primeam aprobare de la medicul meu şi programarea era abia peste două săptămâni. A refuzat să facă sex până când nu primea OK-ul unui specialist.

Totuşi eu nu voiam să aştept atât de mult. Nu puteam. Îmi era dor de el. Îmi era dor de acea conexiune cu el.

În noaptea aceea, Jeremy s-a trezit la ora două, pentru că limba mea îi aluneca pe penis. Sunt aproape sigură că se făcuse tare ca piatra încă dinainte să se dezmeticească de-a binelea.

Dar ştiam că s-a trezit, pentru că mâna i s-a mutat la ceafa mea şi degetele lui mi s-au strecurat în păr. A fost singura mişcare pe care a făcut-o. Nici măcar nu şi-a ridicat capul de pe pernă pentru a mă privi şi, din nu ştiu ce motiv,

mi-a plăcut asta. Nici nu cred că a deschis ochii. A rămas încremenit şi tăcut, în timp ce l-am excitat cu limba.

L-am lins, l-am tachinat, l-am atins timp de cincisprezece minute, fără să îl introduc deloc în gură. Ştiam cât de mult îşi doreşte, pentru că devenea din ce în ce mai încordat şi avea nevoie de acea eliberare, dar nu voiam să o obțină în gura mea. Voiam să o obțină înăuntrul meu, pentru prima dată după atâtea săptămâni.

Mâna lui era nerăbdătoare şi îmi strângea ceafa, apăsându-mă spre el, în timp ce mă implora mut să îl cuprind cu gura. Am refuzat şi am continuat să mă împotrivesc presiunii mâinii lui, în timp ce îl sărutam uşor şi îl lingeam, când tot ce îşi dorea era să intre printre buzele mele.

Când am fost sigură că l-am excitat atât de tare, încât dorința îi depăşise grija pentru mine, m-am îndepărtat de el. M-a urmat. Am căzut pe spate, mi-am depărtat picioarele, iar el a pătruns în mine fără să se mai gândească dacă este sau nu prea devreme. Nu a fost deloc blând. A fost de parcă limba mea l-ar adus până la granița cu nebunia, pentru că s-a împins în mine atât de tare, încât *chiar* m-a durut.

A durat aproape o oră şi jumătate pentru că, de îndată ce a terminat, l-am excitat cu limba, până când s-a întărit din nou. În timpul celor două partide de sex nu am scos niciun cuvânt. Nici după ce totul s-a terminat şi am rămas imobilizată sub greutatea corpului său epuizat nu am vorbit. S-a dat la o parte de pe mine şi m-a îmbrățişat. Cearşafurile

erau umede de transpirație şi spermă, însă eram prea somnoroşi ca să ne pese

Atunci am ştiut că era în regulă. Totul avea să fie bine. Jeremy încă îmi venera trupul la fel ca întotdeauna.

Fetele ne răpiseră multe până în acel moment, dar ştiam că dorința lui avea să îmi aparțină întotdeauna.

12

De departe, acest capitol a fost cel mai greu de citit. Mă uluieşte cum poate o mamă să doarmă buştean în timp ce copiii ei plâng. Este o ință foarte crudă.

Am avut impresia că Verity e sociopată, dar acum înclin să cred este mai degrabă psihopată.

Las manuscrisul deoparte şi deschid computerul pentru a verifica de niția psihopatului. Compar fiecare trăsătură în parte. *Mincinos patologic, viclean şi manipulator, lipsit de remuşcări sau vină, crud şi lipsit de empatie, cu o reacție emoțională super cială.*

Ea prezintă toate caracteristicile. Singurul lucru din comportamentul ei care mă face să mă îndoiesc de diagnostic este obsesia ei pentru Jeremy. Psihopații se îndrăgostesc foarte greu, iar dacă o fac, le este dificil să-şi păstreze sentimentele. Tind să treacă rapid de la o persoană la alta. Dar Verity nu voia să renunțe la Jeremy. El era singura ei țintă.

Acest bărbat este însurat cu o psihopată şi habar nu are, pentru că ea a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-i ascundă asta.

O bătaie uşoară se aude la uşa biroului şi închid fereastra de căutare de pe ecranul computerului. Când deschid uşa, Jeremy stă pe hol. Are părul umed şi poartă un tricou alb şi o pereche de pantaloni de pijama negri.

Dintre toate înfățişările lui, aceasta este preferata mea. Desculț, în ținută de casă, relaxat. E al naibii de sexy şi urăsc cât de atrasă mă simt de el. Oare această atracție ar avea aceeaşi intensitate fără detaliile intime pe care le-am aflat despre el din manuscris?

— Iartă-mă că te deranjez. Poți să mă ajuți cu ceva?

— Ce s-a întâmplat?

Îmi face semn să îl urmez.

— Am un acvariu vechi, undeva la subsol. Vreau doar să îmi ții uşa deschisă, ca să îl aduc sus şi să îl curăț pentru Crew.

— Îi dai voie să păstreze broasca-țestoasă? zâmbesc eu.

— Da, mi s-a părut foarte emoționat, azi. Acum e puțin mai mare, aşadar sper că pe asta îşi va aminti să o hrănească, îmi explică el.

Ajunge la uşa subsolului şi o deschide.

— Uşa asta a fost xată invers. Dacă urci pe scări cu mâinile pline, nu mai poți s-o deschizi şi să ieşi.

Jeremy aprinde lumina şi începe să coboare scările. Subsolul nu pare o anexă a casei. Pare abandonat şi lăsat de izbelişte, ca un copil neglijat. Treptele trosnesc şi un strat gros de praf acoperă balustrada xată în perete. În mod normal, nu aş vrea în ruptul capului să intru într-un loc atât de neprimitor. Mai ales într-o casă care mă îngrozeşte deja. Dar subsolul este singurul loc din casă pe care încă nu l-am văzut şi sunt curioasă ce se găseşte aici. Ce fel de lucruri ar fi putut Verity să depoziteze aici?

Scările sunt întunecate, deoarece întrerupătorul de lumină aprinde doar un bec de jos, din subsolul propriu-zis. Când ajung la ultima treaptă, mă bucur să văd că încăperea nu este atât de sinistră cum mă aşteptam. În stânga, se află un birou care este nefolosit de mult timp. Stive de dosare şi

hârtii sunt îngrămădite pe el, dar seamănă mai mult cu un loc pentru depozitare decât cu un birou la care o persoană ar putea să stea şi să lucreze.

În dreapta, sunt cutii cu lucruri strânse de-a lungul anilor. Unele cu capace, altele fără. Un monitor pentru bebeluşi se iţeşte dintr-o cutie şi mi se întoarce stomacul pe dos, când mă gândesc la capitolul pe care tocmai l-am citit, în care Verity recunoscut că îl deconecta în timpul zilei, ca să nu audă fetele plângând.

Jeremy caută prin lucrurile din spatele cutiilor şi dintre ele.

— Obişnuiai să lucrezi aici? îl întreb.

— Da. Am avut o agenție imobiliară şi îmi aduceam aproape zilnic de lucru acasă, aşadar ăsta era biroul meu, îmi povesteşte el, apoi ridică un cearşaf şi îl aruncă deoparte, dezvăluind un acvariu plin de praf. Bingo!

Începe să scotocească prin interiorul acvariului, pentru a se asigura că are toate componentele.

Eu încă mă gândesc la cariera la care tocmai a menționat că a renunțat.

— Aveai propria rmă?

El ridică acvariul şi îl duce până la biroul din cealaltă parte a camerei. Dau la o parte documentele şi dosarele ca să-i fac loc să îl poată aşeza pe birou.

— Da. Am început în acelaşi an în care Verity s-a apucat să scrie cărți.

— Ți-a plăcut?

— Mi-a plăcut, încuviințează el. Era mult de lucru, dar mă pricepeam.

Jeremy conectează rul acvariului la o priză şi verifică dacă se mai aprinde lumina.

— Când Verity a scris prima carte, amândoi am crezut că era mai mult un hobby decât o carieră în adevăratul sens al cuvântului. Când a vândut-o, încă nu eram convinşi că este ceva serios. Dar apoi a început să fie cunoscută şi s-au vândut din ce în ce mai multe exemplare ale cărților ei. După vreo doi ani, venitul ei a început să fie mult mai consistent decât al meu, îmi zice el zâmbind, ca şi cum ar fi o amintire frumoasă, nu una care l-ar deranja în vreun fel. Când a rămas însărcinată cu Crew, amândoi eram conştienți că eu lucram doar de dragul de a lucra, nu pentru că venitul meu ar avut vreun impact real asupra stilului nostru de viață. Ca să fiu sincer, n-am avut de ales. A trebuit să renunț, deoarece rma îmi ocupa foarte mult timp.

Jeremy scoate acvariul din priză şi exact atunci în spatele nostru se aude un pocnet, urmat de stingerea singurului bec din subsol.

Acum e beznă totală. Ştiu că el este chiar în faţa mea, dar nu mai pot să îl văd. Pulsul mi se accelerează şi apoi îi simt mâna pe braţul meu.

— Sunt aici, îmi spune, ducându-mi mâna pe umărul lui. Probabil a sărit o siguranţă. Mergi în spatele meu şi când ajungem în capătul scărilor, doar treci pe lângă mine şi deschide uşa.

Îi simt muşchii umărului cum se contractă când ridică acvariul. Îmi ţin mâna pe umărul lui şi îl urmez, în timp ce se îndreaptă spre scări. Urcă încet

ecare treaptă, probabil mai mult pentru

mine. Când se opreşte, se aşază astfel încât spatele să îi e lipit de perete. Trec pe lângă el şi caut clanţa. Deschid uşa şi un val de lumină se revarsă peste noi.

Jeremy iese primul şi imediat ce trec şi eu pragul, trântesc uşa în urmă. El râde când aude că respir gâfâit.

— Nu-ţi prea plac subsolurile, nu-i aşa?

— Nu prea, cu atât mai mult cele cufundate în *beznă,* clatin eu din cap.

Jeremy duce acvariul pe masa din bucătărie şi îl studiază.

— E plin de praf. Te superi dacă îl spăl în baia de la dormitorul principal? Mi-ar mai uşor decât în chiuvetă.

Clatin din cap şi îi răspund:

— Deloc.

Jeremy duce acvariul în baie. Aş vrea să-l urmez şi să-l ajut, dar nu o fac. Mă întorc la birou şi mă străduiesc să mă concentrez asupra seriei la care ar trebui să lucrez. Gândul la Verity continuă să mă distragă, aşa cum pățesc de fiecare dată când mai termin un capitol din autobiogra a ei. Totuşi nu pot să mă opresc din lectură. Este ca o catastrofă, iar Jeremy nici nu realizează că a fost târât în mijlocul ei.

Aleg să lucrez la serie, în loc să mai citesc un capitol din manuscris, dar nu avansez prea mult până când Jeremy termină treaba în baia principală. Hotărăsc să întrerup lucrul şi să mă întorc în dormitor.

După ce mă spăl pe față şi pe dinți, mă uit la cele câteva bluze pe care le-am adus cu mine şi care acum atârnă în şifonier. N-am chef să îmbrac vreuna dintre ele, aşa că încep să scormonesc printre tricourile lui Jeremy. Cămaşa pe care

mi-o împrumutase păstrase parfumul lui toată ziua. Trec cu mâinile peste ele până găsesc unul suficient de moale pentru a putea dormi în el. Pe partea stângă are o emblemă cu „Agenția Imobiliară Crawford”.

Îmbrac tricoul şi mă apropii de pat. Înainte să mă urc, mă uit la urmele de muşcături de pe tăblia patului. Mă apropii şi îmi trec degetul peste ele.

Examinez toată tăblia şi constat că are mai multe amprente de dinți. Sunt cinci sau şase zone în care Verity şi-a în pt dinții, unele nu foarte vizibile de la distanță.

Mă sui în pat şi mă aşez în genunchi, cu fața la tăblie. Încalec o pernă şi îmi imaginez că sunt în această poziție peste fața lui Jeremy, în timp ce apuc cu dinții de tăblia patului. Închid ochii şi strecor o mână pe sub tricoul lui Jeremy, imaginându-mi că mâna lui este cea care îmi urcă pe abdomen şi îmi mângâie sânul.

Buzele mi se întredeschid şi trag aer în piept, când un zgomot venit de deasupra mă trezeşte din visare. Mă uit în sus la tavan şi ascult sunetul patului de spital al lui Verity care începe să scârțâie şi să se mişte.

Scot perna de sub mine şi mă întind pe spate, cu ochii la tavan, întrebându-mă ce gândeşte Verity sau dacă prin mintea ei trece vreun gând. Oare o cufundată într-o beznă totală? Oare aude ce îi spun oamenii? Oare simte soarele pe piele? Oare ştie cine o atinge?

Îmi aşez braţele pe lângă corp şi rămân neclintită, încercând să îmi imaginez cum ar să nu îmi pot controla mişcările. Stau în aceeaşi poziţie, chiar dacă devin din ce în ce mai nelinişţită cu fiecare clipă. Trebuie să mă scarpin la nas, iar asta mă face să mă întreb dacă şi pe Verity o deranjează asta, faptul că nu poate ridica o mână pentru a se scărpina. Sau dacă starea ei îi permite să simtă vreo mâncărime.

Închid ochii şi îmi spun că poate Verity îşi merită întunericul, nemişcarea, tăcerea. Cu toate acestea, pentru un psihopat, cu siguranţă încă învârte multe pe degetul ei imobilizat.

13

Mirosul este diferit când deschid ochii. La fel şi zgomotele.

Ştiu unde sunt. Mă a fiu în casa lui Jeremy. Numai că... nu în camera mea.

Mă uit la un perete. Cel din dormitorul principal este zugrăvit gri-deschis. Acest perete este galben. *Galben, ca pereţii din dormitorul ei de la etaj.*

Patul de sub mine începe să se mişte, dar nu pentru că s-ar mişca cineva din pat. E altfel de mişcare... mai degrabă... de mecanism.

Închid ochii. Te rog, Doamne! Nu. *Nu, nu, nu, te rog să nu-mi spui că sunt în patul lui Verity.*

Acum tremur din toate încheieturile. Deschid ochii încet şi întorc capul cât pot de lent. Când văd uşa, şifonierul şi apoi televizorul montat pe perete, mă rostogolesc din pat şi cad pe podea. Mă târăsc până la perete şi mă ridic cu spatele lipit de el. Îmi ţin ochii strâns închişi. Sunt atât de speriată, încât abia mă ţin pe picioare.

Trupul îmi tremură atât de tare, încât îl aud când respir. La început, scâncesc stins, dar, de îndată ce deschid ochii şi o văd pe Verity în patul ei, ţip.

Apoi îmi acopăr gura cu mâinile.

Afară este întuneric. Toată lumea doarme. Nu trebuie să fac zgomot.

A trecut mult timp de când n-am mai păţit asta. Vreo câţiva ani. Dar acum, iată, s-a întâmplat din nou şi sunt înspăimântată şi habar n-am cum am ajuns aici. Oare pentru că m-am gândit la ea?

Somnambulismul nu are un tipar, Lowen. Nu are sens. Se întâmplă nevoit.

Aud în minte cuvintele terapeutului meu, dar nu vreau să le analizez. Trebuie să plec de aici. *Mişcă-te, Lowen!*

Mă târăsc pe lângă perete, cât mai departe posibil de acel pat, îndreptându-mă spre uşa dormitorului. Sunt lipită de uşă, lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji, apăs pe clanță şi o deschid, apoi fug din încăpere.

Jeremy mă prinde în brațe şi mă opreşte.

— Hei, îmi spune şi mă întoarce cu fața spre el.

Îmi vede lacrimile pe față şi teroarea din ochi. Îmi dă drumul şi imediat o iau la fugă. Alerg pe hol, pe scări şi nu mă opresc decât după ce trântesc uşa camerei mele şi mă întorc în patul meu.

Ce naiba? Ce naiba?

Mă ghemuiesc deasupra păturii, cu fața spre uşă. Încheietura mâinii începe să îmi zvâcnească de durere, aşa că o prind cu cealaltă mână şi o strâng la piept.

Uşa dormitorului se deschide, apoi se închide în urma lui Jeremy. Este fără cămaşă, într-o pereche de pantaloni de

pijama din anel roşu. Atâta văd, o amestecătură de carouri roşii, în timp ce se îndreaptă spre mine. Apoi se lasă pe vine, pune o mână pe braţul meu şi încearcă să îmi prindă privirea.

— Lowen, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, şoptesc, ştergându-mi ochii. Îmi pare rău.

— Pentru ce?

Dau din cap şi mă ridic pe pat. Trebuie să îi explic cumva. Tocmai m-a prins în camera soţiei sale, în mijlocul nopţii, şi e resc să aibă o mulţime de întrebări. Întrebări la care nu pot să-i răspund.

Jeremy se aşază lângă mine pe pat şi ridică un picior, ca să se poată întoarce cu faţa spre mine. Îşi pune mâinile pe umerii mei şi coboară capul, cu o privire foarte serioasă.

— Low, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, îi zic, legănându-mă înainte şi înapoi. Uneori, merg prin somn. Nu am mai făcut asta de mult timp, dar mai devreme am luat două Xanax şi cred că, poate... nu ştiu...

Toată povestea asta sună la fel de isteric precum mă simt şi eu. Probabil că Jeremy înțelege, pentru că mă trage spre el şi mă cuprinde în brațe, încercând să mă calmeze. Preț de câteva minute nu mă întreabă nimic. Îşi duce o mână la ceafa mea şi, oricât de bine m-aş simți pentru că am susținerea lui, în acelaşi timp mă simt şi vinovată. Nu îl merit.

Când se retrage, văd cum întrebările i se revarsă de pe buze.

— Ce făceai în camera lui Verity?

— Nu ştiu. M-am trezit acolo, clatin eu din cap. M-am speriat şi am țipat şi...

Îmi strânge mâinile într-ale lui.

— N-ai pățit nimic.

Vreau să îl aprob, dar nu pot. *Cum aş mai putea să dorm în această casă, după ceea ce s-a întâmplat?*

Am pierdut socoteala dăților când m-am trezit în locuri diferite. În trecut, se întâmpla destul de des. Atât de des, încât o perioadă am avut trei încuietori la interiorul uşii dormitorului meu. Nu e nimic nou pentru mine să mă trezesc în camere străine, dar de ce, dintre toate camerele din casa asta, a trebuit să fie a lui Verity?

— De asta ai vrut încuietoare la uşă? mă întreabă el. Ca să nu poți ieşi din cameră?

Dau din cap, însă, din nu ştiu ce motiv, răspunsul meu îl face să râdă.

— Doamne! exclamă el. Am crezut că îți era frică de *mine.*

Mă bucur că el se poate relaxa în această situație, pentru că eu nu pot.

— Hei! *Hei,* îmi spune el cu blândețe, ridicându-mi bărbia, ca să mă uit la el. Nu s-a întâmplat nimic. Totul e în regulă. Nu s-a întâmplat nimic.

Clatin din cap şi îl dezaprob energic.

— Nu. *Nu,* Jeremy. Nu-i aşa, îi răspund, cu mâinile la piept, încă strângându-mi încheietura. Nu e prima dată când mă trezesc în altă parte. Am deschis aragazuri şi cuptoare în somn. Ba chiar am... oftez adânc. Mi-am rupt mâna în somn şi n-am simțit nimic până nu m-am trezit, a doua zi dimineață.

Un or îmi străbate tot corpul, când mă gândesc la faptul că acum pot adăuga ce s-a întâmplat adineauri pe lista gesturilor de neînțeles pe care le-am făcut în somn. Deşi eram inconştientă când am urcat scările şi m-am suit în

acel pat, dacă sunt în stare să fac ceva atât de deplasat, ce altceva mai sunt în stare?

Oare am descuiat uşa în somn sau am uitat să o încui? Nici măcar asta nu-mi amintesc.

Mă dau jos din pat şi mă îndrept spre dulap. Iau valiza şi cele câteva bluze, pe care le-am adus cu mine, de pe umeraş.

— Ar trebui să plec.

Jeremy nu spune nimic, iar eu continui să îmi strâng lucrurile. Sunt în baie, unde îmi adun articolele de toaletă, când el apare în cadrul uşii.

— Pleci?

Dau din cap că da.

— M-am trezit în *camera* ei, Jeremy! Chiar şi după ce tu ai montat o încuietoare la uşa mea. Dacă se va întâmpla din nou? Dacă îl sperii pe Crew? mă agit eu, apoi deschid uşa cabinei de duş ca să îmi iau aparatul de ras. Ar trebuit să-ți spun toate i astea mai înainte de a petrece vreo noapte aici.

Jeremy îmi ia aparatul de ras din mână. Îmi pune geanta cu articole de toaletă înapoi pe dulap. Apoi mă trage spre el, îmi prinde ceafa cu mâna şi mă lipeşte de pieptul lui.

— Mergi prin somn, Low, îmi zice, sărutându-mă uşor pe păr. Doar mergi prin somn. Nu e aşa de grav.

Nu e aşa de grav?

Râd, cu inima îndoită, la pieptul lui.

— Mi-ar plăcut ca şi mama să fost de părerea asta.

Când Jeremy se retrage, în ochii lui se citeşte îngrijorarea. Dar oare este îngrijorat *pentru* mine sau *din cauza* mea? Mă conduce înapoi în dormitor, unde îmi face semn să mă aşez pe pat, în timp ce îmi pune înapoi pe umeraş bluzele pe care le-am aruncat în valiză.

— Vrei să discutăm despre asta? mă întreabă el.

— Despre ce?

— Despre motivul pentru care mamei tale i s-a părut un lucru grav.

Nu vreau să vorbesc. Probabil vede că expresia feței mi se schimbă, pentru că face o pauză în timp ce se apleacă după o altă bluză. Îi dă drumul în valiză şi ia loc lângă mine.

— Nu vreau să sune dur, îmi spune, xându-mă cu privirea lui fermă. Dar

am un copil. Când te văd aşa de îngrijorată de ceea ce eşti capabilă să faci, încep să îmi fac griji *şi eu.* De ce te temi atât de mult de tine?

Pe de-o parte, aş vrea să mă apăr, dar nu e nimic de apărat aici. Nu-i pot spune că sunt inofensivă, pentru că nu sunt sigură că este adevărat. Nu pot să îi promit că nu voi mai merge niciodată prin somn, pentru că tocmai am făcut-o acum douăzeci de minute. Singurul lucru pe care aş putea să îl spun în favoarea mea ar că nu sunt la fel de înspăimântătoare ca soția lui, dar şi de asta mă îndoiesc.

Încă nu sunt înspăimântătoare, dar nu sunt convinsă că nu voi deveni.

Îmi las ochii în jos şi înghit în sec, pregătită să îi mărturisesc totul. Încheietura mâinii începe să îmi tremure din nou. Mă uit la ea şi îmi plimb degetul pe cicatrice.

— Nu am simțit nimic din ceea ce s-a întâmplat cu încheietura mâinii mele, îi explic eu. M-am trezit într-o dimineață, când aveam zece ani. De cum am deschis ochii, am simțit o durere intensă de la încheietura mâinii până la

umăr. Şi apoi a fost ca şi cum o lumină puternică mi-a explodat în cap. Am ţipat, pentru că mă durea îngrozitor. Mama a venit în camera mea şi îmi amintesc cum mă zvârcoleam în pat, cuprinsă de cea mai intensă durere pe care am simţit-o vreodată, dar în acelaşi timp mi-am dat seama că uşa mea era descuiată. Ştiam sigur că o încuiasem, seara.

Îmi ridic privirea la Jeremy.

— Nu îmi amintesc ce s-a întâmplat, dar era sânge peste tot: pe pătură, pe pernă, pe saltea şi pe mine. Aveam praf pe picioare, ca şi cum aş umblat pe afară în timpul nopţii. Nu îmi aminteam să ieşit din dormitor. Aveam camere de supraveghere care monitorizau partea din faţă a casei şi mai multe încăperi din interior. Înainte ca mama să le veri ce, m-a dus la spital, pentru că tăietura de la mână avea nevoie de copci şi încheietura mea, o radiogra e. Mai târziu, când am ajuns acasă în acea după-amiază, mama a căutat pe camerele de supraveghere imaginile curţii noastre din faţă. Ne-am aşezat pe canapea şi le-am urmărit.

Am gâtul uscat şi mă întind spre noptieră, după sticla cu apă. Jeremy îmi pune o mână pe genunchi şi mă mângâie cu degetul mare, pentru a mă relaxa. Mă uit la el, apoi continui să-i povestesc.

— La ora trei dimineaţa, filmarea mi-a arătat că m-am plimbat pe afară, pe terasa din faţă. M-am suit pe balustrada subţire şi am stat acolo. Asta-i tot ce am făcut, la început.

— Doar... am stat în picioare pe balustradă. O oră, Jeremy! Am urmărit întreaga oră, am aşteptat şi am sperat că

Imare aia fost trucată, pentru că nimeni

nu poate să rămână în echilibru atâta timp. A fost ceva nenatural, dar nu m-am mişcat deloc. Nu am vorbit deloc. Şi apoi... am sărit. Probabil că în cădere mi-am rănit încheietura, dar în filmare nu am avut nicio reacție. M-am ridicat de jos cu ajutorul ambelor mâini şi apoi am urcat treptele verandei. Se vedea cum sângele deja îmi curgea din mână şi picura pe podea, dar pe fața mea nu se citea nimic. Am mers direct în camera mea şi m-am culcat.

Mă uit din nou la el.

— Nu îmi amintesc nimic din toate astea. Cum să-mi provoc o durere atât de mare fără să realizez? Cum să pot sta în echilibru pe o balustradă o oră întreagă, fără să mă clatin nici măcar un pic? Înregistrarea m-a speriat mai mult decât rana.

Jeremy mă îmbrățişează din nou şi sunt atât de recunoscătoare, încât mă agăț strâns de el.

— După această întâmplare, mama m-a internat pentru o evaluare psihiatrică timp de două săptămâni, continui eu, cu capul lipit de pieptul lui. Când m-am întors acasă, s-a mutat mai departe de camera mea, într-un dormitor pentru

oaspeți şi şi-a instalat trei încuietori pe interiorul uşii. Propria mea mamă era îngrozită de mine.

Jeremy îşi lasă capul peste părul meu şi oftează prelung.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta, îmi spune, iar eu strâng din ochi. Şi îmi pare rău că mama ta nu a ştiut să facă față acelei situații. Trebuie să fost foarte greu pentru tine.

Comportamentul lui este exact ceea ce am nevoie în seara asta. Vocea calmă şi grijulie, brațele protectoare şi mângâierile lui. Nu vreau să îmi dea drumul. Nu vreau să îmi amintesc faptul că m-am trezit în patul lui Verity. Nu vreau să mă gândesc la cât de puțină încredere am în mintea mea din timpul somnului şi nici în cea din stare de veghe.

— Putem vorbi mai pe îndelete, mâine, îmi spune el şi se retrage. Mă voi gândi la un plan pentru a te face să te simți mai în siguranță. Dar, deocamdată, încearcă doar să dormi, bine?

Îmi strânge uşor mâinile şi apoi se îndreaptă spre uşă. Mă cuprinde spaima când mă gândesc că va pleca şi mă va lăsa singură aici. Mi-e teamă să adorm din nou.

— Ce să fac tot restul nopții? Doar să încui uşa?

Jeremy se uită la ceasul deşteptător. Mai sunt zece minute până la ora cinci. Se uită lung la ceas şi apoi se întoarce la mine.

— Întinde-te, îmi spune, ridicând pătura.

Mă lungesc în pat, iar el se aşază lângă mine. Îşi înfăşoară braţul în jurul meu şi îmi pune capul sub bărbia lui.

— E aproape cinci dimineaţa, n-o să mai adorm. Dar o să stau aici până adormi tu.

Nu îmi masează spatele, nu încearcă să mă liniştească în vreun fel. Ba chiar braţul cu care mă ţine este rigid, ca şi cum nu ar vrea să interpretez greşit statul nostru în acelaşi pat. Dar chiar şi în această poziţie incomodă, apreciez efortul pe care îl depune să mă facă *pe mine* să mă simt mai bine.

Încerc să închid ochii şi să adorm, dar tot ce văd în spatele pleoapelor este chipul lui Verity. Tot ce aud este sunetul patului ei de sus, în mişcare.

Este trecut de ora şase când Jeremy presupune că am adormit. Braţul i se mişca şi degetele îi ajung în părul meu pentru o clipă. Este un gest rapid, la fel de rapid ca sărutul pe care mi-l depune pe frunte, dar ele rămân în mintea mea mult timp după ce el părăseşte dormitorul şi închide uşa.

14

Nu am reuşit să mai adorm, de aceea mi-am turnat a doua ceaşcă de cafea, deşi e doar ora opt dimineața.

Stau în fața chiuvetei şi privesc pe fereastră. A început să plouă în jurul orei cinci, în timp ce eram în pat cu Jeremy şi mă prefăceam că dorm.

Mă uit pe geam şi o văd pe April cum îşi parchează maşina pe aleea înnoroiată. Mă întreb dacă Jeremy îi va povesti ce s-a întâmplat.

Nu l-am mai văzut. Presupun că e sus, unde rămâne de obicei până când apare April. Nu vreau ca in rmiera să mă găsească la bucătărie, aşa că mă întorc în birou. Pe neaşteptate, mă ciocnesc de Jeremy, dar el amortizează şocul făcând un pas înapoi şi ținându-mă de umeri. Slavă Domnului, pentru că asta mi-a salvat cafeaua prețioasă.

Pare obosit, dar nu-l pot judeca pentru că este vina mea.

— Bună dimineața, îmi spune, ca şi cum n-ar nici pe departe atât de bună.

— ’Neața, şoptesc eu, dar nu ştiu de ce simt nevoia să cobor atât de mult tonul.

Se apropie de mine ca şi cum ar încerca să îmi spună ceva ce nimeni altcineva nu trebuie să audă.

— Ce-ai zice dacă aş pune o încuietoare la uşa dormitorului tău?

Întrebarea lui mă bulversează.

— Dar deja ai pus una.

— La *exterior,* precizează el.

Oh!

— Aş putea s-o încui eu, după ce adormi. Şi s-o descui înainte să te trezeşti. Dacă ai nevoie vreodată să ieşi, poți să îmi trimiți un mesaj sau să mă suni, iar eu o voi deschide în două secunde. Însă cred că vei dormi mai bine, ştiind că nu poți pleca din cameră.

Nu-mi dau seama ce simt în legătură cu asta. Nu ştiu de ce pare o soluție mai drastică decât o încuietoare la interiorul uşii, când ambele au acelaşi scop: să mă împiedice să ies din dormitor. Chiar dacă gândul ăsta mă

face să mă simt incomod, ar *mai rău* să ştiu că există posibilitatea să părăsesc camera din nou.

— E o idee bună. Mulțumesc.

April intră în casă şi se opreşte, când trece prin dreptul bucătăriei. Jeremy încă se uită la mine şi îi ignoră prezența.

— Mi se pare că astăzi ai nevoie de o pauză.

Îmi întorc privirea de la April la Jeremy.

— Aş prefera să mă mențin ocupată.

El mă priveşte tăcut pentru un moment, după care dă din cap, în semn că a înțeles.

— Bună *dimineața,* spune April, ştergându-şi panto i de noroi la uşă.

— 'Neața, April, îi răspunde calm Jeremy, de parcă n-ar avea nimic de ascuns.

El trece pe lângă ea, spre uşa din spate. Ea nu se clinteşte din loc. Se uită la mine prin ochelarii de pe vârful nasului.

— ’Neața, April, o salut și eu, dar nu par la fel de nevinovată ca Jeremy.

Mă întorc la biroul lui Verity și îmi încep lucrul, în ciuda faptului că nu am reușit să uit nimic din ceea ce s-a întâmplat aseară.

Îmi petrec dimineața pe internet, încercând să ajung la zi cu e-mailurile. Corey mi-a transmis câteva formulare de interviuri, ceva ce nu mi s-a mai solicitat niciodată. Multe dintre întrebări sunt asemănătoare, oamenii dorind să știe de ce m-a angajat Verity – am de gând să răspund că experiența mea anterioară m-a adus în poziția de a scrie pentru ea. Copiez și lipesc răspunsurile.

După masa de prânz, mă străduiesc să concep un plan pentru a șaptea carte din serie. Deja nu mai sper că voi găsi unul printre documentele lui Verity, așa că mă apuc să construiesc romanul de la zero. Este dificil, pentru că mă simt epuizată, după noaptea trecută. Sunt întoarsă pe dos. Dar încerc să nu mă gândesc la noaptea trecută.

E după-amiază când simt miros de tacos. Zâmbesc, știind că Jeremy le prepară pentru că eu i-am cerut. Sunt sigură că îmi va opri o porție, așa cum face întotdeauna. Nu mă simt în largul meu sa iau cina cu ei, când April o aduce pe Verity la masă.

Petrec următoarele minute cu gândul la Verity și mă întreb oare de ce mă tem de ea. Mă uit la sertarul în care se află autobiogra a ei. *Încă un capitol și mă opresc. Atât.*

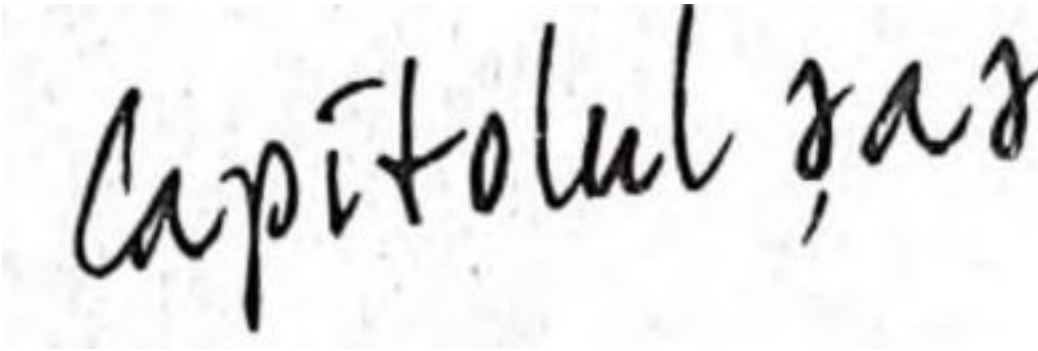

Aşa să fie

Trecuseră şase luni de când se născuseră şi eu încă îmi doream să nu existat.

Dar ele existau şi Jeremy le iubea. Aşa că făceam eforturi. Uneori, mă întrebam dacă merită. Câteodată, îmi venea să-mi fac bagajul, să plec şi să nu mă mai uit înapoi. Jeremy era singurul motiv care mă împiedica să îmi duc planul

până la capăt. Ştiam că nu voiam să trăiesc o viaţă fără el. Aveam două opţiuni:

Să trăiesc cu el şi cu cele două fete pe care le iubea mai mult decât mine.

Să trăiesc fără el.

În acel moment, veneau la pachet toţi trei. Mă uram pentru că n-am folosit anticoncepţionale. Pentru că am crezut că pot face faţă şi totul va fi bine. Însă nimic nu era bine. Oricum nu în ceea ce mă privea pe mine. Era de parcă familia mea exista într-un glob de cristal. Înăuntru, totul era comod şi perfect, dar eu nu făceam parte din acel peisaj, eram doar o străină care privea din afară.

Ningea în acea noapte, dar în apartament era cald. Cu toate acestea, m-am trezit tremurând. Sau erau *frisoane*? Nu mă puteam opri din tremurat. Coşmarul pe care îl avusesem fusese atât de realist, încât i-am simţit efectele câteva ore după ce m-am trezit. Ca o mahmureală.

Visasem viitorul, fetele, pe mine şi pe Jeremy. Aveau opt sau nouă ani. Nu eram sigură, pentru că nu ştiam prea multe despre copii şi despre cum arătau la o anumită vârstă. În amintesc doar că m-am trezit şi am *simţit* de parcă aveau opt sau nouă ani.

În vis treceam prin faţa dormitorului lor. M-am uitat înăuntru şi n-am înţeles ce vedeam. Harper stătea deasupra

lui Chastin şi îi acoperea capul cu o pernă. Îngrozită să nu e prea târziu, m-am repezit la ele. Am împins-o pe Harper de pe sora ei şi am dat perna la o parte. Când m-am uitat în jos la Chastin, mi-am dus mâna la gură, uluită.

Nu era nimic acolo. Faţa lui Chastin era netedă, o ţeastă cheală. Nicio cicatrice. Nici ochi, nici gură. Nimic de as xiat.

Am aruncat o privire spre Harper şi i-am studiat expresia sinistră.

— Ce ai *făcut*?

Apoi m-am trezit.

Şocul meu n-a fost din cauza visului în sine. Ci pentru că l-am simţit atât de real, ca pe o premoniţie. Şi pentru cât de tare m-am speriat.

Mi-am strâns genunchii la piept, legănându-mă înainte şi înapoi, întrebându-mă ce anume am simţit. Durere. A fost durere. Şi... *inimă frântă*.

Oare chiar am simţit că am inima frântă în vis? Când am crezut că a murit Chastin, am vrut să cad în genunchi şi să plâng. Exact aşa cum m-am simţit atunci când m-am gândit la posibilitatea ca Jeremy să moară – m-aş pierde cu totul.

Am stat acolo şi am plâns, pentru că senzația era copleşitoare! Să reuşit, în cele din urmă, să creez o conexiune cu ele? Sau măcar cu Chastin? Oare asta ar trebui să simți ca mamă? Să-ți iubeşti atât de mult copilul, încât gândul că-ți este răpit de lângă tine să-ți provoace o durere zică?

Era cea mai intensă trăire a mea de când fuseseră concepute fetele. Chiar dacă o simțisem doar pentru una dintre ele, tot însemna ceva.

Jeremy s-a răsucit în pat. A deschis ochii şi m-a văzut stând cu genunchii la piept.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Nu voiam să mă întrebe, pentru că Jeremy se pricepe să îmi citească gândurile. Majoritatea, oricum. Nu voiam să ştie şi asta. Cum puteam să recunosc că m-am îndrăgostit în sfârşit de una dintre icele noastre, fără să mărturisesc mai întâi că nu am iubit pe niciuna dintre ele?

Trebuia să fac ceva. Să îi ofer o distracție pentru a nu mai pune întrebări. Ştiam din experiență că Jeremy nu putea să scoată adevărul de la mine, dacă aveam gura ocupată cu penisul lui.

M-am lăsat în jos şi, în clipa în care m-am aşezat peste el, penisul lui era deja în erecție. L-am introdus în gură cât de adânc am putut.

Mi-a plăcut când a gemut. Făcea sex în linişte, dar, uneori, când îl luam pe nepregătite, se manifesta mai zgomotos. În acel moment, a fost euforic. Şi m-am întrebat câte femei l-au făcut să scoată asemenea gemete înaintea mea. Câte alte perechi de buze se mai strânseseră în jurul penisului său?

L-am lăsat să-mi iasă din gură.

— Câte femei ți-au făcut sex oral până acum?

S-a ridicat în coate şi s-a uitat nedumerit la mine.

— Tu vorbeşti serios?

— Întreb din curiozitate.

A râs şi şi-a lăsat capul înapoi pe pernă.

— Nu ştiu. N-am numărat niciodată.

— Atât de multe?

M-am ridicat mai sus pe el şi l-am încălecat. Îmi plăcea când zvâcnea sub mine şi mă prindea de coapse.

— Dacă nu răspunzi imediat, înseamnă că au fost mai mult de cinci.

— Cu siguranță mai mult de cinci, a răspuns el.

— Mai mult de zece?

— Poate. Posibil. *Da.*

Este foarte ciudat faptul că *asta* nu m-a făcut geloasă, în schimb două nou-născute m-au făcut să clocotesc de gelozie. Poate pentru că fetele erau în viața lui în momentul acela, pe când toate târfele din trecut erau... din trecut.

— Mai mult de *douăzeci*?

El şi-a ridicat mâinile şi a început să îmi frământe sânii, începuse să capete acea expresie care îmi dădea de înțeles că urma să facem sex. Dur.

— Probabil asta este o estimare corectă, mi-a şoptit, trăgându-mă spre el.

Şi-a apropiat buzele de ale mele, a strecurat o mână între noi şi a început să mă mângâie, jos.

— Ție câți tipi ți-au lins-o?

— Doi. Nu sunt o depravată ca tine.

A râs şi m-a răsturnat pe spate.

— Dar eşti îndrăgostită de un depravat.

— De un *fost* depravat, am precizat eu.

Mă înşelasem în privinţa expresiei lui. Nu am făcut sex în seara aceea. Am făcut dragoste. Mi-a sărutat fiecare centimetru din corp. M-a obligat să stau nemişcată, în timp ce mă tachina şi mă tortura amânând, când eu nu voiam decât să îl satisfac pe el. De fiecare dată când încercam să mă mişc, să preiau controlul, mă oprea.

Nu ştiu de ce îmi plăcea atât de mult să îl fac să se simtă bine, mai mult decât să fiu eu satisfăcută. Probabil că asta înseamnă ceva în limbajul iubirii. Limbajul iubirii mele era să ofer plăcere. Limbajul iubirii lui Jeremy era să i se facă sex oral.

Ne potriveam perfect.

Aproape de punctul culminant, una dintre fete a început să plângă. El a gemut, eu mi-am dat ochii peste cap şi amândoi ne-am repezit spre monitor. El să le vadă. Eu să îl opresc.

L-am simțit cum se înmoaie uşor înăuntrul meu, aşa că am smuls rul din spatele monitorului. Încă auzeam scâncetele care veneau de pe hol, dar eram sigură că le puteam acoperi, dacă el ar vrut sa reia de unde ne opriserăm.

— Mă duc să veri c, m-a anunțat el şi a încercat să se dea jos.

L-am tras înapoi şi m-am urcat deasupra lui.

— Mă duc eu, după ce termini. Las-o să plângă câteva minute. Este bine pentru ele.

Nu părea de acord cu asta, dar după ce gura mea a coborât din nou pe el, a acceptat.

M-am perfecționat în arta înghițitului, comparativ cu prima dată când am încercat. Am simțit că este gata să ejaculeze, aşa că m-am prefăcut că icnesc. Nu ştiu de ce, dar ideea că mă înecam cu penisul lui îl făcea mereu să-şi dea drumul. *Bărbații.* A gemut, iar eu l-am împins mai adânc în gât. Şi gata. Am înghițit, m-am şters la gură şi m-am ridicat.

— Du-te la culcare. Mă descurc eu.

De fapt *am vrut* să mă ocup eu, de data asta. A fost prima oară când am simțit altceva decât iritare la gândul că

trebuie să le hrănesc. Dar am vrut să o hrănesc pe Chastin. Să o țin în brațe, să simt cum se cuibăreşte lângă mine, să o iubesc. Eram emoționată când m-am apropiat de dormitorul lor.

Dar emoția s-a transformat în enervare de îndată ce am văzut ca Harper era cea care plângea.

Ce dezamăgitor!

Paturile lor erau aşezate cap la cap şi m-am mirat că Chastin dormea, în po da țipetelor lui Harper. Am trecut pe lângă Harper şi m-am uitat în jos, la Chastin.

În acel moment, o iubeam atât de mult încât mă durea. Mă durea şi cât de mult îmi doream să o fac pe Harper să tacă.

Am ridicat-o pe Chastin din pătuț şi am dus-o la balansoar. Când m-am aşezat cu ea, s-a foit în brațele mele. M-am gândit la visul meu şi la cât de îngrozită am fost s-o văd pe Harper încercând să o sufoce. Am crezut că o să plâng doar la gândul că aş putea să o pierd într-o bună zi. Doar la gândul că visul s-ar putea adeveri cândva.

Poate că acel sentiment a fost de fapt intuiția mamei. Poate, în adâncul meu, ştiam că un lucru groaznic avea să se întâmple cu Chastin şi tocmai de aceea mi se declanşase acea imensă şi subită iubire pentru ea. Dacă visul fusese modul universului de a-mi spune să iubesc acea fetiță cât

de mult şi de tare pot, pentru că nu e scris să o am lângă mine tot atât timp cât pe Harper?

Poate tocmai de aceea încă nu simțeam nimic pentru Harper. Întrucât Chastin era cea a cărei viață urma să fie scurtată, avea să moară şi atunci Harper avea să fie singura rămasă.

Ştiam că, îngropată undeva în su etul meu, trebuia să exite şi dragostea pentru Harper. Păstrată pentru a ieşi la iveală mai târziu, după timpul pe care aveam să îl petrec cu Chastin.

Mi-am strâns ochii, pentru că orăcăielile lui Harper îmi dădeau dureri de cap. *Taci naibii din gura! Țipi, țipi, țipi! Încerc să formez o legătură cu copilul meu!*

Am încercat să o ignor încă vreo câteva minute, dar mă temeam că gălăgia avea să îl îngrijoreze pe Jeremy. Până la urmă, am pus-o pe Chastin înapoi în patul ei, surprinsă că încă dormea. *Chiar este un copil bun.* M-am mutat la pătuțul lui Harper şi am privit-o, plină de furie. Cumva simțeam că acel coşmar îngrozitor fusese din vina ei.

Poate că îmi interpretam greşit visul. Poate că nu era o premoniție. Poate era un *avertisment.* Dacă nu făceam ceva în legătură cu Harper înainte să fie prea târziu, Chastin putea muri.

Brusc am avut acest impuls copleşitor de a corecta ceea ce ştiam că urma să se întâmple. Niciodată în viaţa mea nu mai avusesem un vis atât de realist. Am simţit că, dacă nu fac ceva în acest moment, într-o zi avea să se îndeplinească. Pentru prima oară nu puteam să suport gândul că aş putea să o pierd pe Chastin. Mă durea aproape la fel de tare ca gândul că aş putea să îl pierd pe Jeremy.

Nu ştiam nimic despre cum se poate curma o viaţă, cu atât mai puţin aceea a unui sugar. Când încercasem, în uter, nu reuşisem să produc decât o zgârietură. Dar auzisem de SMSS, Sindromul Morţii Subite la Sugari. Jeremy mă obligase să citesc. Nu era neobişnuit, dar nu ştiam suficient despre asta ca să îmi dau seama dacă vor capabili să facă deosebirea între sufocare şi SMSS.

Totuşi auzisem despre oameni care se sufocau în somn doar cu propria vomă. Probabil că ar fi fost mai greu să-l declare un act intenţionat.

Mi-am pus degetul pe buzele lui Harper. Capul ei s-a mişcat repede înainte şi înapoi, crezând că e un biberon. A prins degetul cu gura şi a început să mi-l sugă, dar nu a fost mulţumită. Mi-a dat drumul şi a început să urle din nou. Să dea din picioare. Mi-am introdus degetul mai adânc în gura ei.

Ea tot plângea, aşa că am continuat sa i-l întind. A scos un gâfâit, dar cumva tot plângea. *Poate că un deget nu este su cient.*

Am împins două degete în gura şi pe gâtul ei, până când i-am atins gingiile cu nodurile degetelor şi atunci n-a mai plâns. Am privit-o o clipă şi, în scurt timp, braţele au început să i se încordeze între două contracţii violente ale corpului ei mic. Picioarele i-au înţepenit.

Exact asta i-ar făcut ea surorii ei, dacă nu i-aş făcut-o eu mai întâi. Îi salvez viaţa lui Chastin.

— E totul în regulă? a întrebat Jeremy.

Fir-ar! Fir-ar, r-ar, r-ar!

Mi-am scos degetele din gura lui Harper, am ridicat-o şi i-am apăsat faţa la pieptul meu, astfel încât Jeremy să nu audă cum respiră.

— Nu ştiu, i-am spus, cu voce înnebunită, întorcându-mă către el, în timp ce se apropia. Nu reuşesc să o calmez. Am încercat totul.

O mângâiam pe cap, încercând să-i arăt cât de îngrijorată eram.

Atunci a vomitat pe mine. Imediat ce a vărsat, a ţipat. A urlat. Vocea ei suna răguşită şi gâfâia printre ţipete. A fost un soi de plânset pe care niciunul dintre noi nu îl mai auzise până atunci. Jeremy a luat-o repede din braţele mele, încercând s-o calmeze el.

Nici măcar nu i-a păsat că fetița vomitase pe mine. Nici măcar nu s-a uitat la mine. Era îngrijorat şi o inspecta cu sprâncenele încruntate şi fruntea încreţită. Şi din toată grija pe care o manifesta, niciun strop nu era pentru mine. Toată era îndreptată doar spre Harper.

Mi-am ţinut respiraţia, de teamă să nu simt mirosul, ş m-am dus direct la baie. Era lucrul pe care îl uram cel mai mult din arsenalul de mamă. Voma aia *nenorocită.*

În timp ce eram în baie, Jeremy i-a pregătit lui Harper un biberon cu lapte. Când am ieşit de la duş, deja o culcase la loc. El era în patul nostru şi reconecta monitorul fetiţelor.

Am îngheţat când m-am urcat în pat. M-am holbat la monitorul care oferea o vedere perfectă a spaţiului dintre paturile lui Harper şi Chastin.

Cum am putut să uit de nenorocitul de monitor?

Dacă Jeremy ar văzut ce-i făcusem lui Harper, ar rupt-o cu mine.

Cum am putut să fiu atât de neglijentă?

Am dormit foarte puţin în acea noapte, întrebându-mă continuu ce mi-ar făcut Jeremy dacă m-ar fi prins încercând s-o salvez pe Chastin de sora ei.

15

Oh, Doamne! Mă chircesc în scaun şi mă ţin cu mâinile de burtă.

— Te rog... te rog..., spun cu voce tare, deşi nu ştiu de ce sau cui.

Trebuie să ies din această casă. Simt că nu pot respira. Trebuie să ajung afară, să încerc să-mi limpezesc mintea şi să uit tot ce am citit.

De fiecare dată când îi citesc

manuscrisul, mi se face greaţă. Am citit la repezeală mai multe capitole, dar niciunul nu a fost la fel de cumplit ca acela în care a detaliat cum a încercat să o sufoce pe fiica ei.

În capitolele următoare, Verity se concentra mai ales pe Jeremy şi Chastin, menţionând rareori de Harper, ceea ce a devenit mai tulburător cu ecare

paragraf. A vorbit despre ziua în care Chastin a împlinit un an şi despre cea în care Chastin a rămas pentru prima oară peste noapte acasă la mama lui Jeremy, la vârsta de doi ani. Tot ceea ce fusese iniţial „gemenele” în manuscrisul ei s-a redus treptat la „Chastin”. Dacă nu aş şti mai bine, aş crede că Harper a păţit ceva mult timp înainte să i se întâmple de fapt.

Abia când fetele au împlinit trei ani, a scris din nou despre amândouă. Dar, de îndată ce încep capitolul, aud o bătaie rapidă în uşa biroului.

Deschid sertarul şi îndes rapid manuscrisul în el.

— Intră.

Când Jeremy deschide uşa, am o mână pe mouse, iar cealaltă, relaxată, în poală.

— Am făcut tacos.

Îi zâmbesc.

— Deja e ora mesei?

— E trecut de ora zece, râde el. Ora cinei a fost acum trei ore.

Mă uit la ceasul de pe computer. Oare cum am putut să pierd noțiunea timpului? *Cred că asta se întâmplă când citeşti despre o psihopată care îşi abuzează copiii.*

— Am crezut că e abia opt.

— Eşti aici de douăsprezece ore, îmi spune el. Ia o pauză. În noaptea asta este o ploaie de meteoriți. Trebuie să mănânci şi ți-am făcut un cocteil Margarita.

Margarita şi tacos. *Nu-mi trebuie nimic altceva.*

Am mâncat pe veranda din spate, stând în balansoare şi privind ploaia de meteoriți. La început, nu au fost foarte mulți, dar acum cade cel puțin unul pe minut.

La un moment dat, m-am mutat de pe verandă în curte. Stau culcată pe spate în iarbă şi privesc cerul. Jeremy cedează, în sfârşit, şi se aşază lângă mine.

— Am uitat cum arăta cerul, îi spun în şoaptă. Locuiesc de prea mult timp în Manhattan.

— De aceea am plecat din New York, îmi explică Jeremy, apoi îmi arată în stânga, unde se vede coada unui meteorit pe care îl urmărim până dispare.

— Când ați cumpărat această casă, tu şi Verity?

— Când fetele aveau trei ani. Primele două cărți ale lui Verity se lansaseră deja şi s-au vândut foarte bine, aşa că am pro tat.

— De ce în Vermont? Familia vreunuia dintre voi locuieşte aici?

— Nu. Tatăl meu a murit când eram adolescent. Mama a murit acum trei ani. Dar am crescut în New York, la o fermă de alpaca, dacă poți să crezi asta.

Râd şi mă întorc să îl privesc.

— Serios? La o fermă de alpaca?

Dă din cap.

— Cum poate obține cineva bani dintr-o crescătorie de alpaca?

Jeremy râde la această întrebare.

— De fapt, nu obține. De aceea eu am optat pentru o diplomă în afaceri şi am intrat în domeniul imobiliarelor. Nu aveam niciun chef să preiau o fermă plină de datorii.

— Crezi că te vei întoarce la lucru în curând?

Întrebarea mea îl face să cugete puțin.

— Mi-ar plăcea. Am aşteptat momentul potrivit, cât să nu-l afecteze prea mult pe Crew, dar parcă niciodată nu e momentul potrivit.

Dacă am prieteni, aş face ceva pentru a-l încuraja, l-aş mângâia. L-aş ține măcar de mână. Dar prea mult din mine îşi doreşte mai mult decât o simplă prietenie, ceea ce înseamnă că nu putem

prieteni deloc. Dacă între două

persoane există atracție, ele nu au decât două soluții. Să se cupleze sau să nu se cupleze. Nu există cale de mijloc.

Şi de vreme ce el este căsătorit... îmi țin mâna pe piept şi nu-l ating deloc.

— Dar părinții lui Verity? îl întreb, pentru că am nevoie să continuăm conversația, astfel încât să nu audă cât de precipitată îmi este respirația.

El ridică din umeri.

— Abia dacă îi cunosc. N-au fost prin preajmă nici înainte de a o scoate pe Verity din viața lor.

— Au scos-o din viața lor? De ce?

— E greu să-i înțelegi, spune el. Sunt ciudați. Victor şi Marjorie sunt doi fanatici religioşi. Când au aflat că Verity scria romane de suspans au reacționat ca şi cum ea şi-ar abandonat brusc religia pentru a se alătura unui cult satanist. I-au spus că, dacă nu se opreşte, n-o să mai vorbească niciodată cu ea.

Incredibil! Atât de... *reci.* Preț de o secundă, empatizez cu Verity şi mă întreb dacă lipsa instinctului ei matern nu i se trage din familie. Dar empatia mea se evaporează când îmi amintesc ce i-a făcut lui Harper în pătuțul ei.

— De când nu mai comunică între ei?

— Păi, să vedem, spune Jeremy. A scris prima ei carte în urmă cu treisprezece ani. Deci... mai bine de zece ani.

— Şi acum sunt în acelaşi stadiu? Ştiu măcar ce s-a întâmplat cu fata lor?

Jeremy dă din cap.

— I-am sunat, după ce a murit Chastin. Le-am lăsat un mesaj vocal. Nu au sunat niciodată înapoi. Apoi, când Verity a ajuns o legumă, tatăl ei a răspuns, în sfârşit, la telefon. Când i-am spus ce li s-a întâmplat fetelor şi lui Verity, a amuţit. Apoi a spus: „Dumnezeu îi pedepseşte pe cei păcătoşi, Jeremy.” I-am închis. De atunci n-am mai auzit nimic de ei.

Duc o mână la piept şi mă uit uluită la cer.

— Uau!

— Aşa-i, şopteşte el.

Nu ne mai vorbim, un timp. Vedem doi meteoriţi, unul la sud şi unul la est. Jeremy arată spre ei, dar nu spune nimic. Iar când intervine o pauză, atât de conversaţie cât şi de meteoriţi, Jeremy se ridică într-un cot şi se uită la mine.

— Crezi că ar trebui să-l duc pe Crew din nou la terapie?

Întorc capul şi îl privesc mirată. Din această poziţie ne despart doar câţiva centimetri. Poate un centimetru şi jumătate. Este atât de aproape, încât îi pot simţi căldura trupului.

— Da.

Pare să aprecieze onestitatea mea.

— Bine, îmi răspunde, dar nu se lungeşte la loc pe iarbă, ci continuă să mă privească de parc-ar vrea să mă întrebe altceva.

— Tu ai fost la terapie?

— Da. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, îi spun.

Apoi mă uit înapoi la cer, deoarece nu vreau să îi văd expresia feței când voi rosti următoarea frază.

— După ce am urmărit imaginile cu mine cocoțată pe balustradă, mi-a fost teamă că, în adâncul meu, îmi doream să mor. Săptămâni întregi m-am luptat cu somnul. Mi-a fost teamă să nu mă rănesc intenționat. Dar terapeutul m-a ajutat să înțeleg că somnambulismul nu are legătură cu intenția. Şi, după câțiva ani în care mi s-a tot spus asta, în sfârşit am ajuns şi eu să cred.

— Mama ta a mers cu tine la terapie?

— Nu, râd eu. Nici n-a vrut să stea de vorbă cu mine despre terapia mea. Ceva din ce s-a întâmplat în noaptea în care mi-am rupt încheietura a schimbat-o complet. Sau cel puțin a schimbat relația dintre noi. De atunci ne-am simțit întotdeauna deconectate. Mama îmi aminteşte foarte mult

de... mă opresc, pentru că îmi dau seama că sunt pe cale să spun Verity.

— De cine îți aminteşte?

— De personajul principal din seria lui Verity.

— Şi e un lucru rău? mă întreabă el.

— Chiar n-ai citit volumele? chicotesc eu.

Jeremy se întinde pe iarbă şi întrerupe contactul vizual.

— Doar pe primul.

— De ce te-ai oprit?

— Pentru că... mi-a fost greu să admit că totul era doar imaginația ei.

Vreau să-i spun că a avut dreptate să

e îngrijorat, deoarece gândurile soției

sale sunt extrem de asemănătoare cu gândurile personajului ei. Dar nu vreau ca el să aibă această revelație, să-şi

schimbe impresia despre ea în acest moment. După toate prin câte a trecut, merită cel puțin să poată păstra o amintire pozitivă despre căsnicia lui.

— Obişnuia să se supere foarte tare pe mine pentru că nu-i citeam manuscrisele. Avea nevoie de aprecierea mea, chiar dacă o primea din toate celelalte părți – de la cititori, de la editor, de la critici. Din nu ştiu ce motiv, aprecierea mea părea să fie singura pe care şi-o dorea.

Pentru că era obsedată de tine.

— Tu de la cine-ți obții aprecierile? mă întreabă.

Întorc din nou capul spre el.

— Chiar nu ştiu. Cărțile mele nu sunt populare. Când primesc o recenzie pozitivă sau primesc un e-mail de la un fan, nu simt niciodată că vorbeşte cu mine. Probabil pentru că sunt retrasă şi nu dau niciodată autografe. Nu mi-am pus imaginea pe tavă, aşa că, deşi există cititori care iubesc ceea ce fac, încă nu am avut experiența să mi se spună drept în față că munca mea contează pentru cineva, oftez eu. Dar îmi imaginez că ar

plăcut să îmi spună cineva, *Munca ta*

contează pentru mine, Lowen.

Imediat ce termin fraza, un meteorit brăzdează cerul. Amândoi îl urmărim şi privim cum trece pe deasupra apei, reflectându-se în lac. Privesc luciul apei care încadrează capul lui Jeremy.

— Când ai de gând să construieşti noul doc? îl întreb.

Astăzi, în sfârşit, a terminat cu demolatul celui vechi.

— De fapt, nu voi construi unul nou, mă informează el. Pur şi simplu m-am plictisit să mă uit la cel vechi.

Mi-aş dori să îl descos mai mult, dar nu pare să vrea.

Mă urmăreşte cu privirea. Chiar dacă eu şi Jeremy ne-am uitat cam mult unul la altul în aceasta seară, acum pare diferit. Împovărat. Observ cum i se opresc ochii pe buzele mele. Vreau să mă sărute. Dacă ar încerca, nu l-aş opri. Nici nu cred că m-aş simți vinovată.

Oftează adânc şi se lungeşte înapoi în iarbă, ca să privească din nou stelele.

— La ce te gândeşti? îi şoptesc.

— Cred că este târziu. Şi probabil că ar trebui să te încui camera ta, acum.

Râd de alegerea cuvintelor lui. Sau poate că râd pentru că am băut două pahare de Margarita. Oricum, râsul meu îl face şi pe el să râdă. Şi momentul încărcat, pe care el cu siguranţă l-ar regretat mai târziu, se transformă într-un moment de relaxare.

Mă duc la birou să-mi iau laptopul, ca să pot lucra în dormitor după ce se culcă el. Când stinge luminile din bucătărie, deschid sertarul biroului şi iau o mână de foi din autobiogra e, ca să le duc cu mine în cameră. Îndoi paginile între piept şi laptop.

O încuietoare nouă este montată la exteriorul uşii dormitorului. Nu vreau să o examinez sau să-mi dau seama dacă ar putea cumva deblocată din interior, pentru că sunt sigură că subconştientul meu şi-ar aminti asta şi ar face-o.

Jeremy este în spatele meu, în timp ce intru în cameră şi îmi aşez lucrurile pe pat.

— Ai tot ce-ți trebuie? întreabă el din prag.

— Da.

Mă întorc spre uşă ca să o pot încuia pe dinăuntru, după ce o închid.

— În regulă, atunci. Noapte bună!

— În regulă, repet eu şi zâmbesc. Noapte bună!

Dau să închid uşa, dar el pune mâna pe toc şi mă opreşte. O deschid încă o dată şi observ că, în fracțiunea de secundă în care aproape am închis-o, expresia feței lui s-a modi cat.

— Low, spune el, cu voce liniştită, sprijinindu-şi capul de tocul uşii şi privindu-mă de sus în jos. Te-am minţit.

Încerc să nu par prea îngrijorată, dar sunt. Cuvintele lui mă pătrund şi trec rapid în revistă conversația din această seară, apoi pe cele purtate înainte.

— În legătură cu ce?

— Verity nu a citit niciodată cartea ta.

Vreau să fac un pas înapoi, în întuneric, pentru a-mi masca dezamăgirea. Dar rămân nemişcată, strângând clanța în mâna stângă.

— De ce ai spus asta dacă nu e adevărat?

Închide ochii pentru o clipă, în timp ce trage aer în piept. Când îi deschide, îşi îndreaptă spatele şi răsu ă lung. Ridică brațele şi se apucă de pragul de sus al uşii.

— Eu sunt cel care a citit-o. Şi a fost foarte bună. *Fenomenală.* Iată de ce i-am sugerat numele tău editorului ei.

Îşi coboară puțin capul, privindu-mă ferm în ochi.

— Munca ta contează pentru mine, Lowen.

Lasă brațele jos, apucă de clanță pe din-afară şi închide uşa. Îl aud trăgând zăvorul în încuietoarea nou montată, înainte ca sunetul paşilor lui să dispară în drum spre etaj.

Mă prăbuşesc pe uşă şi îmi apăs fruntea de lemn.

Zâmbesc, deoarece pentru prima dată în toată cariera mea, altcineva în afară de agentul meu mi-a apreciat opera.

Mă urc în pat şi mă aşez comod, cu capitolul pe care l-am adus cu mine. Jeremy m-a făcut să mă simt atât de bine, încât nu mă mai deranjează dacă soția lui mă tulbură puțin înainte de culcare.

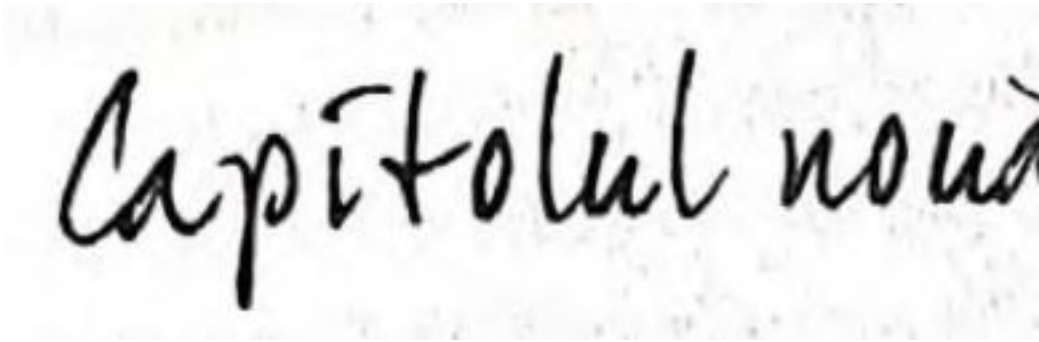

Aşa să fie

Pui şi ravioli.

A fost al cincilea fel de mâncare pe care l-am gătit după ce ne-am mutat în noua noastră casă, în urmă cu două săptămâni.

Este felul de mâncare pe care Jeremy l-a zvârlit cu tot cu farfurie în peretele din sufragerie.

De câteva zile ştiam că e supărat pe mine. Însă pur şi simplu nu înțelegeam de ce. Făceam sex aproape în fiecare zi, dar până şi sexul se simțea diferit. De parcă s-ar detaşat

de mine. De parcă o făcea pentru că era parte din rutina noastră şi nu pentru că m-ar dorit.

Acesta este motivul pentru care am decis să gătesc naiba să le ia de ravioli. Încercam să fiu drăguță şi să prepar una dintre mâncărurile lui preferate. El avea dificultăți de adaptare la noul loc de muncă. Colac peste pupăză, s-a enervat că am dus fetele la creşă, fără să mă consult mai întâi cu el.

În New York, angajaserăm o bonă imediat ce cărțile mele începuseră să se vândă. Venea în fiecare dimineață când Jeremy pleca la serviciu, aşa că eu puteam să mă retrag în birou şi să scriu în fiecare zi. Apoi, ea pleca când Jeremy venea acasă, iar eu ieşeam din birou şi pregăteam împreună cina.

Trebuie să recunosc că fusese un program minunat. Nu mă ocupasem niciodată de fete când Jeremy nu era în preajmă, pentru că avuseserăm bonă. Dar aici, în mijlocul pustietății, bonele erau greu de găsit. Am încercat să am grijă singură de ele, în primele două zile, dar mi s-a părut peste puterile mele şi nici n-am mai apucat sa scriu ceva. Aşa că, săptămâna trecută, într-o dimineață, sătulă până peste cap, le-am dus în oraş şi le-am înscris la prima creşă care mi-a ieşit în cale.

Ştiam că lui Jeremy nu avea să îi placă, dar a înțeles că trebuia să luăm măsuri, dacă amândoi doream să mai lucrăm. Eu câştigam mai bine decât el, aşa că, dacă trebuia

să stea careva acasă şi să le îngrijească în timpul zilei, cu siguranță nu eu aveam să fiu aceea.

Dar nu faptul că am dus fetele la creşă îl supărase, de fapt. Păruse încântat de interacțiunea pe care o aveau cu ceilalți copii, pentru că vorbea mereu despre asta. Dar descoperiserăm în urmă cu câteva luni că Chastin avea o alergie severă la alune, aşa că Jeremy era foarte prudent. Nu voia ca să aibă altcineva grijă de ea în afară de noi. Se temea că angajații de la creşă vor neglijenți. Chastin era copilul pe care chiar îl *plăceam.* Nu eram proastă. Mă asigurasem că toți de la creşă sunt la curent cu alergia ei.

Oricare ar fi fost motivul supărării lui, eram sigură că un castron cu ravioli şi o partidă bună de sex aveau să îl facă imediat să uite.

Am început intenționat cina târziu, în seara respectivă, astfel încât fetele să fie în pat atunci când mâncam. Nu aveau decât trei ani, aşa că, din fericire, la ora şapte deja dormeau. Era aproape opt când am pus masa şi l-am chemat pe Jeremy.

Am încercat să creez o atmosferă cât mai romantică, dar este greu să încropeşti ceva sexy din pui şi ravioli. Am aprins lumânări pe masă şi am dat drumul la muzică în difuzoarele wireless. Aveam haine, dar pe sub ele purtam lenjerie sexy. Ceva ce nu purtam prea des.

Am încercat să vorbesc cu el, în timp ce mâncam.

— Cred că Chastin ştie să folosească oliţa, i-am spus eu. Au învăţat-o la creşă.

— Asta e bine, a răspuns Jeremy, butonând telefonul cu o mână şi mâncând cu cealaltă.

Am aşteptat un moment, sperând că orice treabă ar avut cu telefonul să se termine şi să fie atent la mine. Când am constatat că nu are de gând să abandoneze butonatul, mi-am schimbat poziţia pe scaun şi am încercat din nou să îi captez atenţia. Ştiam că subiectul lui preferat erau fetele.

— Când le-am luat, astăzi, educatoarea a spus că a învăţat şapte culori săptămâna aceasta.

— Cine? m-a întrebat el, privindu-mă în sfârşit în ochi.

— Chastin.

Jeremy s-a uitat urât la mine, şi-a lăsat telefonul pe masă şi a mai luat o îmbucătură din farfurie.

Care naiba e problema lui?

Observam furia pe care încerca să şi-o înăbuşe, iar asta m-a enervat. Jeremy nu se supăra aproape niciodată, iar când o făcea, întotdeauna ştiam de ce. Dar acum nu înţelegeam. Mă luase prin surprindere.

N-am mai suportat. M-am lăsat pe speteaza scaunului şi mi-am trântit şervețelul pe masă.

— De ce eşti supărat pe mine?

— Nu sunt supărat, a răspuns el, mult prea repede.

— Eşti penibil, am râs eu.

El şi-a îngustat ochii şi a înclinat capul.

— *Poftim?*

M-am aplecat spre el.

— *Spune-mi* şi gata, Jeremy. Încetează cu comportamentul ăsta. Fii bărbat şi spune-mi care e problema ta.

Pumnii i se încleştau şi se descleştau. Apoi s-a ridicat de pe scaun şi a aruncat castronul drept în peretele sufrageriei. Nu-l mai văzusem niciodată pierzându-şi cumpătul. Am înlemnit, cu ochii mari, în timp ce el a părăsit încăperea.

L-am auzit trântind uşa dormitorului. M-am uitat la mizeria pe care o făcuse şi mi-am spus că va trebui să o curăț după ce ne împăcăm, ca să ştie cât de mult îl apreciez. *Chiar dacă se purta ca un mare dobitoc.*

Mi-am băgat scaunul sub masă şi am pornit spre dormitor. Jeremy se plimba în sus şi în jos. Când am închis uşa după mine, şi-a întors capul şi s-a oprit. Încerca din răsputeri să-şi pună cuvintele în ordine – tot ceea ce trebuia să-mi spună. Oricât de frustrată eram ca aruncase mâncarea făcută special pentru el, la care muncisem din greu, îmi părea mai rău că era supărat.

— În permanență vorbeşti numai despre ea, Verity, a început el. Nu spui niciodată nimic despre Harper. Nu-mi spui niciodată ce a învățat Harper la creşă sau cum se descurcă Harper cu olița sau toate lucrurile drăguțe pe care le-a spus Harper. Este mereu vorba numai despre Chastin, tot timpul, în

ecare zi.

Rahat! Oricât de mult m-aş străduisă ascund asta, el tot o vede.

— Nu este adevărat!

— Ba *este* adevărat. Şi am încercat să mă abțin, dar fetele cresc. Harper va observa că te porți diferit. Nu este corect față de ea.

Nu ştiam cum să ies din această situație dificilă. Aş putut să adopt o atitudine defensivă, să-l acuz de ceva ce nu mi-a plăcut din atitudinea lui. Dar ştiam că are dreptate, aşa că trebuia să găsesc o cale să-l fac să creadă că greşeşte. Din

fericire, mi-a întors spatele, aşa că mi-a oferit un răgaz să mă gândesc. M-am uitat în sus, de parcă mă adresam lui Dumnezeu pentru sfaturi. *Proasto! Dumnezeu nu te va ajuta să ieşi din asta.*

Am făcut un pas, cu precauție.

— Iubitule. Nu o plac mai mult pe Chastin. Dar ea este... mai inteligentă decât Harper. Îi reuşesc toate de la prima încercare.

S-a întors către mine, chiar mai înfuriat decât înainte.

— Chastin nu este mai inteligentă decât Harper. Sunt diferite. Şi Harper este foarte inteligentă.

— Ştiu asta, am spus pe un ton dulce, nejignitor, făcând un alt pas spre el. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că... pentru mine este mai uşor să reacționez la ceea ce face Chastin, pentru că lui Chastin îi place asta. Este plină de viață, ca mine. Harper nu e aşa. Pe ea o susțin din umbră. Nu mă dau în spectacol. Ea este ca tine, în privința asta.

Privirea lui era neclintită, dar eram aproape sigură că mă crede, aşa că am continuat.

— Nu fac presiuni asupra lui Harper când are dificultăți de comportament, aşadar, da, vorbesc mai mult despre

Chastin. Uneori, mă concentrez mai mult la ea. Dar numai pentru că îmi dau seama că sunt doi copii diferiți, cu două seturi de nevoi diferite. Trebuie să fiu două mame diferite, altfel pentru fiecare dintre ele.

Eram artistă la însăilat minciuni. De aceea aveam meseria de scriitoare.

Furia lui Jeremy s-a topit, încet. Maxilarul lui nu mai era la fel de încordat, şi-a trecut o mână prin păr şi a încercat să asimileze toate argumentele pe care i le dădusem.

— Îmi fac griji pentru Harper, mi-a spus el. Mai mult decât ar trebui, desigur. Nu cred că un tratament diferit este o soluție potrivită. Harper poate observa diferența.

Cu o lună în urmă, una dintre angajatele de la creşă şi-a exprimat îngrijorarea cu privire la Harper. Până în acel moment – când Jeremy s-a arătat îngrijorat pentru ea –, nu-mi amintisem de asta. Angajata credea că ar trebui să o testăm pentru sindromul Asperger. Uitasem cu totul de problemă în timpul disputei mele cu Jeremy. Şi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-am amintit în clipa aceea, pentru că a fost modalitatea perfectă de a-mi susține apărarea.

— Nu voiam să menționez acest lucru pentru că nu voiam să-ți faci griji, i-am spus. Dar una dintre educatoarele lor de la creşă mi-a spus că ne recomandă să o testăm pe Harper pentru sindromul Asperger.

Îngrijorarea lui Jeremy a crescut de zece ori în acel moment. Am încercat să i-o temperez cât mai repede posibil.

— Am apelat deja la un specialist. *Adică voi da un telefon mâine-dimineață.* Ne va contacta el, când are un loc disponibil.

Jeremy şi-a scos telefonul, încă alarmat de potențialul diagnostic.

— Ei cred că Harper are o formă de autism?

I-am luat telefonul din mâini.

— Nu te uita pe internet. N-o să mai ai somn până la programare. Aşteaptă să vorbim mai întâi cu specialistul, căci nu internetul este cel mai potrivit loc unde să cauți răspunsuri pentru fiica noastră.

El a încuviințat şi apoi m-a îmbrățişat.

— Îmi pare rău, mi-a şoptit la ureche. Am avut o săptămână grea. Am pierdut un client important.

— Nu mai e nevoie să lucrezi, Jeremy. Eu câştig suficient ca tu să poți petrece mai mult timp acasă, cu fetele, dacă aşa ți-ar mai uşor.

— Aş înnebuni dacă nu aş lucra.

— Poate că da, dar va foarte scump să trimitem trei copii la creşă.

— Ne putem permite...

S-a oprit brusc.

— Ai spus... *trei*?

Am dat din cap. Mințeam, desigur, dar voiam ca proasta dispoziție a serii să dispară. Îmi doream să fie fericit. Şi a fost atât de fericit, după ce i-am spus că sunt din nou însărcinată!

— Eşti sigură? Credeam că nu mai vrei copii.

— Nu mi-am luat pilula la timp, acum câteva săptămâni. E încă devreme. Foarte devreme. Am aflat azi-dimineață.

Am zâmbit. Apoi zâmbetul mi s-a lărgit.

— Te bucuri?

— Bineînțeles că mă bucur. Tu, nu?

A râs puțin, apoi m-a sărutat şi *totul a revenit la normal. Slavă Domnului!*

I-am strâns cămaşa în pumn şi l-am sărutat pasional, dorindu-mi să şterg cu buretele toată cearta dinainte. Jeremy s-a prins că prin acel sărut îi ceream mai mult. Mi-a scos bluza apoi şi-a scos-o pe a lui. M-a sărutat, în timp ce ne-am îndreptat de-a-ndăratelea spre pat. Când mi-a scos pantalonii, a dat cu ochii de sutienul şi chiloții pe care mi-i pusesem pentru el.

— Porți lenjerie sexy? m-a întrebat şi m-a sărutat pe gât. Şi mi-ai pregătit şi felul de mâncare preferat, a continuat, cu dezamăgire în voce.

Nu mi-am dat seama de ce era dezamăgit, până când s-a îndepărtat de mine şi mi-a dat la o parte părul de pe față:

— Îmi pare atât de rău, Verity! Ai încercat să faci această seară specială, iar eu am stricat-o.

Ceea ce nu pricepe el este că nu ar putea niciodată să-mi strice o seară care se încheie cu el iubindu-*mă*. O seară în care el se concentrează asupra *mea*.

— Nu ai distrus-o, am clătinat eu din cap.

— Ba da. Am azvârlit mâncarea, am țipat la tine, dar mă voi revanşa, m-a asigurat, apropiindu-şi buzele de ale mele.

Şi s-a revanşat. M-a penetrat încet, sărutându-mă tot timpul, luând pe rând în gură fiecare sfârc. Dacă aş alăptat, oare s-ar mai bucurat atât de sânii mei?

Mă îndoiam. Chiar şi după naşterea gemenelor, corpul meu rămăsese aproape perfect. În afară de cicatricea de pe abdomen, cele mai importante părţi ale mele erau încă intacte. Încă destul de ferme. Iar templul lui Jeremy dintre picioarele mele era încă destul de strâmt.

Când m-a adus aproape de orgasm, a ieşit din mine.

— Vreau să te gust, mi-a spus, lunecând în jos pe corpul meu.

Bineînţeles că vrei să mă guşti, mi-am zis în sinea mea. *Am păstrat totul intact pentru tine acolo. Cu plăcere!*

A rămas între picioarele mele până am atins orgasmul. De două ori. Când a început să se urce înapoi peste mine, s-a oprit în dreptul pântecului şi mi l-a sărutat. Apoi m-a penetrat din nou, cu buzele lipite de ale mele.

— Te iubesc, mi-a şoptit, printre săruturi. Mulţumesc.

Îmi mulţumea că sunt însărcinată!

A făcut dragoste cu mine cu atâta grijă, cu atâta delicatețe! Aproape că a meritat să mă prefac însărcinată, doar ca să-l fac să mă iubească din nou aşa. Pentru a ne restabili conexiunea.

Dacă a existat un lucru bun pe care fetele l-au adus în viața noastră a fost faptul că Jeremy a părut să mă iubească mai mult când am fost însărcinată. Acum, când credea că sunt pe cale să-i dăruiesc al treilea copil, puteam deja să simt că iubirea lui se în ăcăra din nou.

Îmi făceam doar vagi probleme pentru sarcina falsă, dar ştiam că am destule opțiuni, dacă nu rămâneam însărcinată în săptămâna aceea. Avorturile sunt la fel de uşor de falsi cat ca şi sarcinile.

16

A mai trecut o săptămână de când citesc manuscrisul lui Verity şi încep să mă plictisesc. Mi se pare repetitiv. Capitol după capitol despre partidele de sex explicite cu Jeremy. Foarte puține informații despre copii. A scris două paragrafe despre naşterea lui Crew, dar apoi s-a lansat să povestească despre prima dată când şi-au tras-o după ce a născut.

Am ajuns într-un punct în care am început să mă simt geloasă. Nu îmi face plăcere să citesc despre viața sexuală a lui Jeremy. Am frunzărit un capitol în această dimineață, dar, până la urmă, l-am abandonat pentru a mă reapuca de lucru. Astăzi am terminat proiectul primei cărți şi i l-am trimis lui Corey pentru evaluare. El a spus că îl dă mai departe editorului de la Pantem, pentru că nu a citit niciuna dintre cărțile lui Verity şi nu ar putea spune dacă schița este su cientă. Până nu primesc un răspuns de la ei, nu prea îmi vine să încep cel de-al doilea plan. Dacă vor dori să fac modi cări majore, toată munca asta va irosită.

Sunt aici de aproape două săptămâni. Corey spune că mi-au procesat avansul şi că din zi în zi ar trebui să intre bani în cont. După ce voi primi un răspuns de la Pantem, va probabil timpul să plec. Am făcut tot ce am putut în biroul lui Verity. Dacă aş avut unde să locuiesc până când banii mi-ar intrat în cont, aş fost deja plecată.

Astăzi, am ajuns la limită. Sunt epuizată, pentru că am lucrat foarte mult în ultimele două săptămâni. Şi aş putea să mai citesc din autobiogra a lui Verity, dar nu mai am dispoziția necesară pentru afla a toate modalitățile în care Verity poate face sex oral cu soțul ei.

Mi-e dor să mă uit la televizor. Nu am pus piciorul în livingul lor de când am ajuns aici, acum aproape două săptămâni. Părăsesc biroul lui Verity şi îmi pregătesc o pungă cu oricele, mă aşez pe canapeaua din living şi pornesc televizorul. Merit să lenevesc puțin, pentru că mâine este ziua mea, dar nu intenționez să-i spun asta lui Jeremy.

Continui să arunc câte o privire spre scări, pentru că le pot vedea în întregime de pe canapea, dar Jeremy nu se zăreşte nicăieri. Nu l-am mai văzut în ultimele două zile. Cred că amândoi ştim că, în acea noapte, am fost la un pas de a ne săruta şi că ar fi fost extrem de nepotrivit, aşa că am încercat să ne evităm.

Schimb canalul şi mă cuibăresc pe canapea. Am urmărit aproximativ cincisprezece minute dintr-o emisiune despre renovarea unei case, când în sfârşit îl aud pe Jeremy coborând. Se opreşte puțin pe la jumătatea scărilor, când mă vede în living. Apoi vine şi se aşază lângă mine. Stă la mijlocul canapelei, suficient de aproape pentru a se servi cu oricele, dar destul de departe încât să nu fim în pericol de a ne atinge.

— Te documentezi? mă întreabă el şi îşi întinde picioarele pe măsuța de cafea din fața lui.

— Bineînțeles, râd eu. Eu lucrez tot timpul.

Jeremy mai ia oricele, de data asta păstrându-şi câteva în căuşul palmei.

— Verity se uita ore întregi la televizor când intra în pană de idei. Spunea că, uneori, aşa îi revenea inspirația.

Nu vreau să vorbesc despre Verity. Schimb subiectul.

— Azi am terminat ce aveam de predat. Dacă mâine va aprobat, probabil că peste câteva zile mă voi muta de aici.

Jeremy se opreşte din ronțăit şi se uită la mine.

— Serios?

Nu pare încântat de gândul că urmează să plec, iar asta îmi place.

— Da. Şi îți mulțumesc că mi-ai permis să locuiesc aici mai mult decât ar

trebuit.

El îmi susține privirea.

— Mai mult decât ar trebuit?

Începe să ronțăie din nou şi se uită la televizor.

— Eu consider că nu ai stat *su cient.*

Nu ştiu ce vrea spună cu asta. Dacă sugerează că nu am muncit suficient cât timp am stat aici sau dacă o spune la modul egoist, în sensul că nu a petrecut suficient timp în compania mea.

Uneori, mai ales în acest moment, simt cât de mult este atras de mine, însă alteori mi se pare că depune eforturi pentru a tăgădui pur şi simplu orice urmă de atracție care ar putea exista între noi. Şi înțeleg asta. Chiar înțeleg. Dar oare aşa are de gând să îşi petreacă tot restul vieții? Să renunțe la foarte mult din el însuşi, pentru a avea grijă de o femeie din care a mai rămas doar o cochilie goală din cea cu care s-a căsătorit?

Înțeleg că şi-au jurat credință veşnică, dar cu ce preț? Al întregii lui vieți? Când se căsătoresc, oamenii presupun că vor trăi fericiți o viață împreună, până la adânci bătrâneți. Dar ce se întâmplă când una dintre aceste vieți este curmată subit – celălalt trebuie să trăiască în umbra jurămintelor inițiale pentru tot restul zilelor sale?

Nu mi se pare corect. Ştiu că, dacă aş

căsătorită şi soțul meu ar în situația

lui Jeremy, mi-aş dori să o poată lua de la capăt. Însă nu cred că voi vreodată atât de obsedată de un bărbat cum a fost Verity de Jeremy.

Emisiunea se termină şi începe alta. Niciunul dintre noi nu vorbeşte preț de câteva minute. Nu că n-aş avea nimic de spus – am *o grămadă.* Dar nu sunt convinsă că e treaba mea.

— Nu ştiu prea multe despre tine, începe Jeremy, cu capul rezemat de spateaza canapelei, privindu-mă degajat. Ai fost vreodată căsătorită?

— Nu, îi mărturisesc eu. A fost cât pe ce, de vreo două ori, dar nu s-a nalizat.

— Câți ani ai?

Bineînțeles că mă întreabă asta când exact peste o oră vârsta mea urmează să expire.

— Nu m-ai crede dacă ți-aş spune.

— De ce să nu te cred? râde Jeremy.

— Pentru că o să am treizeci şi doi de ani. *Mâine.*

— Eşti o mincinoasă.

— Nu mint. Îți arăt buletinul.

— Perfect, pentru că nu te cred.

Îmi dau ochii peste cap şi mă duc în dormitorul principal să-mi iau poşeta. Scot buletinul şi i-l întind. Se uită la el, clătinând din cap.

— Ce aniversare tristă! remarcă el. Să-ți petreci timpul cu oameni pe care abia îi cunoşti şi să lucrezi toată ziua.

Ridic din umeri.

— Dacă n-aş fost aici, aş fost singură în apartamentul meu.

Jeremy îmi priveşte buletinul încă un moment. Când îşi plimbă degetul mare peste poza mea, mă trec ori de-adevăratelea. Nici măcar nu m-a atins, a atins doar nenorocitul de *buletin,* şi deja sunt excitată.

De toată jena.

Mi-l dă înapoi şi se ridică.

— Unde te duci?

— Să-ți fac un tort, spune şi iese din camera de zi.

Zâmbesc şi îl urmez în bucătărie. Nu vreau să ratez momentul în care Jeremy Crawford face un tort.

Stau pe insula din mijlocul bucătăriei şi îl urmăresc cum ornează tortul. De când sunt aici, este a doua oară când mă distrez cu adevărat. De o oră nu am mai vorbit despre Verity, despre tragediile din viețile noastre sau despre contract. În timp ce tortul era la cuptor, m-am cocoțat pe blatul insulei, legănându-mi picioarele la margine. Jeremy s-a rezemat de bufet, în fața mea, şi am discutat despre filme, muzică, ce ne place şi ce nu.

De fapt, am început să ne cunoaştem cu adevărat, în afară de ceea ce ne ține forțat unul în preajma celuilalt. A fost relaxat în seara în care am cinat în oraş cu Crew, dar, între zidurile acestei case, nu l-am văzut aşa destins niciodată de când am ajuns aici.

Aproape că încep să înțeleg obsesia lui Verity față de el. *Aproape.*

— Du-te înapoi în living, îmi spune el, în timp ce scoate lumânările dintr-un sertar.

— De ce?

— Aşa. Pentru că trebuie să intru în cameră cu tortul şi să-ți cânt „La mulți ani”. Să e totul ca la carte.

Îmi dezmorțesc gâtul, mă dau jos de pe blat şi mă întorc pe canapeaua din living. Opresc sonorul televizorului, pentru că vreau să îl aud pe Jeremy cum îmi cântă la mulți ani fără bruiaj. Apăs mereu butonul de informații al

telecomenzii, ca să verific ora. Jeremy aşteaptă miezul nopții, pentru a o cial.

Exact când se face douăsprezece, văd pâlpâitul lumânărilor, în timp ce el apare de după colț. Râd când începe să cânte în şoaptă, ca să nu-l trezească pe Crew.

— Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască... murmură Jeremy, după care taie o singură felie de tort şi în ge o lumânare în ea.

Încă râd când ajunge la canapea, îngenunchează încet pe ea, astfel încât să nu răstoarne tortul şi nici lumânarea să nu se stingă.

— ...la mulți ani! Lowen să trăiască, la mulți ani!

Stăm față în față pe canapea, ca să-mi pun o dorință şi să su fiu în lumânare, dar nu m-am hotărât ce dorință să îmi pun. Am avut norocul să găsesc un job extraordinar. Sunt pe cale să obțin mai mulți bani decât am avut vreodată în cont. Singurul lucru din viața mea pe care simt că îl vreau în acest moment şi nu îl am este *el.* Îl privesc în ochi, apoi su fiu în lumânare.

— Ce dorință ți-ai pus?

— Dacă îți spun, nu se mai îndeplineşte.

Modul în care îmi zâmbeşte mi se pare irt pe față.

— Poate îmi spui după ce se va îndeplini.

Nu îmi dă felia de tort. O taie teatral cu furculița.

— Ştii care este ingredientul secret pentru a face un tort atât de fraged?

Îmi întinde furculița, iar eu o iau din mâna lui.

— Care?

— Budinca.

Iau o îmbucătură de tort şi zâmbesc.

— E foarte bun, îi spun cu gura plină.

— *Budincă,* spune el din nou, iar eu râd.

El ține farfuria, eu mai iau o îmbucătură, apoi îi ofer furculița. El clatină din cap.

— Am gustat în bucătărie.

Nu ştiu de ce, dar aş vrut să-l văd făcând asta. De asemenea, aş vrea să ştiu dacă acum are gust de ciocolată.

Jeremy ridică o mână.

— Ai frişcă pe... arată spre gura mea.

Mă şterg rapid, însă el clatină din cap.

— Aici, îmi zice şi îşi trece degetul mare peste buza mea de jos.

Înghit tortul din gură.

Degetul lui nu se desprinde de pe buza mea. Mai zăboveşte acolo.

La naiba. Nu pot să respir.

Simt o dorință arzătoare în tot corpul pentru că el este atât de aproape, dar nu ştiu ce am voie să fac în privința asta. Vreau să scap furculița din mână, vreau ca el să scape farfuria cu tort, vreau să mă sărute. Însă nu eu sunt cea căsătorită aici. Nu vreau să fac primul pas, iar el *nu ar trebui* să facă primul pas, dar sunt disperată după el.

Nu scapă tortul. În schimb, se apleacă peste mine şi îl aşază pe marginea mesei. În continuarea aceleiaşi mişcări,

fără pauză, duce o mână la ceafa mea şi îşi lipeşte buzele de ale mele. Chiar dacă am anticipat fremătând acest moment, mi se pare complet neaşteptat.

Închid ochii, dau drumul furculiței pe podea şi mă las pe spate, pe brațul canapelei. El mă urmează şi se urcă deasupra mea, iar buzele ne rămân împreunate în tot acest timp. Îmi deschid gura şi limba lui se strecoară înăuntru. Sărutul e lent, dar nu pentru mult timp. De îndată ce ne simțim gustul unul altuia, devine sălbatic. Este tot ceea ce mi-am imaginat că voi simți când îl voi săruta. Radiație, explozii, dinamită. Ce e mai periculos pe lume.

Avem gust de ciocolată în timp ce facem schimb de săruturi, înainte şi înapoi. Mâna lui îmi răvăşeşte părul şi, cu fiecare secundă ce trece, devenim una cu canapeaua de sub noi, el invadându-mă de deasupra, iar eu topindu-mă în perne.

Gura lui se desprinde de a mea şi porneşte spre alte părți din mine pe care pare dornic să le guste. Bărbia, gâtul, sânii. Se poartă de parcă ar ămând de mine. Mă sărută şi mă atinge cu foamea unui bărbat care a răbdat toată viața.

Mâna lui îmi urcă pe sub bluză, iar degetele îi sunt calde şi îmi alunecă pe piele ca nişte picături de apă erbinte.

S-a întors la gura mea, dar numai pentru un moment. Doar cât să-mi regăsească limba, înainte să se retragă şi să-şi scoată tricoul. Mâinile mele se lipesc pe pieptul lui, de parcă acolo ar locul lor dintotdeauna, apăsând pe valurile de

muşchi de pe abdomen. Vreau să-i mărturisesc că exact aceasta a fost dorința pe care mi-am pus-o când am su at în lumânare, dar mă tem că orice cuvânt ar putea să îl facă să se gândească la ceea ce facem şi nu ar trebui să facem, aşa că tac.

Las din nou capul pe spate, pe brațul canapelei, abandonându-mă explorărilor lui.

Într-adevăr, asta face. Îmi scoate bluza şi descoperă că nu port sutien pe sub pijama. Geme şi, cu siguranță, este cel mai plăcut sunet pe care l-am auzit vreodată, apoi îmi ia sfârcul în gură şi mie îmi scapă un suspin.

Ridic capul să îl privesc, dar sângele îmi îngheață în vene când ochii îmi poposesc pe silueta din capul scărilor. Stă nemişcată, privind cum soțul ei îşi plimbă gura peste sânul meu. Înlemnesc sub Jeremy.

Verity îşi încleştează pumnii pe lângă corp, apoi se repede în direcția camerei ei.

Tresar, îl împing, îl dau la o parte.

— Verity, spun, cu răsu area tăiată.

El încetează să mă sărute şi ridică fruntea, dar nu se mişcă.

— Verity, spun din nou, dorindu-mi ca el să înțeleagă că trebuie să se ridice naibii de pe mine.

Se sprijină confuz pe brațe.

— Verity! repet, mai insistent.

E tot ce pot spune. Frica a pus stăpânire pe mine şi mă chinui să respir.

Ce naiba?

Jeremy este în genunchi acum şi se apucă de spătarul canapelei ca să se dea la o parte.

— Îmi pare rău.

Îmi trag genunchii la piept şi mă retrag până în capătul celălalt al canapelei, departe de el. Îmi acopăr gura.

— 0, Doamne!

Cuvintele se lovesc de degetele mele tremurânde. El încearcă să-mi atingă brațul pentru a mă calma, însă eu tresar din nou.

— Îmi pare rău, repetă el. N-ar fi trebuit să te sărut.

Clatin din cap, pentru că Jeremy nu înțelege. Crede că sunt supărată şi mă simt vinovată din cauză că este căsătorit, dar eu chiar *am văzut-o.* În picioare. Era *în picioare.* Arăt cu degetul spre scări.

— Am văzut-o, şoptesc, pentru că mă îngrozeşte ideea de a o rosti cu voce tare. Stătea în picioare, în capul scărilor.

Îi văd nedumerirea pe față, când se întoarce să privească spre scări. Apoi se uită din nou la mine.

— Dar nu poate să *meargă,* Lowen.

Nu sunt nebună. Mă ridic şi mă îndepărtez de canapea, acoperindu-mi cu brațul pieptul gol. Arăt din nou spre scări, însă de data asta îmi revine şi vocea.

— Nenorocita de nevastă-ta stătea în capul *scărilor* Jeremy! Ştiu ce am văzut!

El citeşte în ochii mei faptul că spun adevărul. Nu trec nici două secunde şi se ridică de pe canapea, urcând în goană scările spre dormitorul ei.

Nu vreau să rămân singură aici.

Îmi iau bluza, o trag peste cap şi alerg după el. Refuz să mai stau singură în această casă chiar şi o secundă.

Când ajung în capul scărilor, îl văd în pragul uşii, uitându-se în dormitorul ei. Aude că mă apropii. Şi apoi pur şi simplu... pleacă. Trece pe lângă mine fără sa mă privească şi coboară apăsat treptele.

Fac câțiva paşi până când sunt suficient de aproape cât să arunc o privire în camera ei. Mă uit cu un ochi, doar o secundă. Atât îmi trebuie să văd că ea este în pat. Sub pătură. *Adormită.*

Clatin din cap şi simt cum genunchii mi se înmoaie. *Nu se poate.* Cumva, reuşesc să mă împleticesc până la scări, dar nu cobor nici jumătate, după care trebuie să mă aşez. Nu pot să mă mai mişc. Abia pot să respir. Inima nu mi-a bătut niciodată atât de repede.

Jeremy mă priveşte de la parter. Probabil nu ştie ce să creadă despre ceea ce s-a întâmplat. Nici *eu* nu ştiu ce să cred. Se plimbă dintr-o parte în alta, la baza scărilor, şi se uită din când în când spre mine, cel mai probabil pentru că se aşteaptă să încep să râd de gluma mea nesărată. *Însă nu a fost o glumă.*

— Am văzut-o, şoptesc.

El mă aude. Se uită la mine, nu cu furie, ci cu regret. Vine la mine şi mă ajută să mă ridic, apoi îşi ține brațul în jurul meu, ajutându-mă să cobor. Mă conduce în dormitor şi închide uşa, apoi mă îmbrățişează strâns. Îmi ascund fața la gâtul lui şi vreau ca imaginea ei să-mi dispară din minte.

— Îmi pare rău, spun. Doar că... poate nu m-am odihnit su cient... poate am...

— E vina mea, mă întrerupe Jeremy. Lucrezi de două săptămâni fără pauză. Eşti epuizată. Iar eu... *noi...* este paranoia. Sentimentul de vinovăție. Nu ştiu. Cred că amândoi avem nevoie de vreo douăsprezece ore de somn profund.

Se dă puțin înapoi, ținându-mi obrajii în palme.

Nu am nicio îndoială pentru ceea ce am văzut. Putem să dăm vina pe epuizare sau pe vinovăție, dar eu am văzut-o. Am văzut totul. Pumnii ei încleştați pe lângă corp. Furia de pe chipul ei, înainte de a dispărea.

— Vrei nişte apă?

Fac semn că nu. Nu vreau să plece. Nu vreau să rămân singură.

— Te rog să nu mă laşi singură în seara asta, îl implor.

Expresia lui nu lasă la vedere nimic din ceea ce gândeşte. Dă uşor din cap, apoi spune:

— Nu te las. Dar trebuie să sting televizorul şi să încui uşile. Să pun tortul în frigider. Mă întorc în câteva minute, mă asigură el şi se îndreaptă către uşă.

Mă duc la baie şi mă spăl pe faţă, sperând că apa rece o să mă ajute să mă calmez. Dar nu reuşeşte. Când mă întorc în dormitor, Jeremy închide zăvorul din partea de sus a uşii.

— Nu pot să stau toată noaptea, îmi spune. Crew o să se sperie dacă se trezeşte şi nu mă găseşte.

Mă urc în pat, cu faţa la fereastră. Jeremy se aşază în spatele meu şi mă cuprinde în braţe. Îi pot simţi bătăile inimii şi sunt aproape la fel de rapide ca ale mele. Împărţim aceeaşi pernă, îmi ia mâna şi îşi împleteşte degetele cu ale mele.

Încerc să îmi reglez respiraţia după a lui, să mă pot calma, dar sunt mult prea încordată. Jeremy mă sărută apăsat pe tâmplă.

— Linişteşte-te, îmi şopteşte. Eşti bine.

Încerc să mă relaxez. Şi poate că reuşesc, dar numai pentru că amândoi stăm nemişcaţi atât de mult timp, încât muşchii îmi amorţesc.

— Jeremy? îi şoptesc, iar el îmi răspunde plimbând un deget de-a lungul braţului meu. Există vreo şansă... Ar putea cumva să-şi simuleze dizabilitatea?

El nu răspunde imediat. Aproape ca şi cum ar trebui să analizeze întrebarea.

— Nu, răspunde, în cele din urmă. Am văzut radiogra ile.

— Dar oamenii se însănătoşesc. Rănile se vindecă.

— Ştiu, spune el. Însă Verity nu ar simula aşa ceva. Nimeni nu ar face-o. Ar

imposibil.

Închid ochii, pentru că încearcă să mă asigure că o cunoaşte pe Verity îndeajuns de bine, încât să ştie că nu ar

în stare de aşa ceva. Cu toate astea, dacă există un singur lucru pe care eu îl ştiu şi Jeremy nu... este acela că el nu o cunoaşte *deloc* pe Verity.

17

Am adormit convinsă că am văzut-o pe Verity în capul scărilor.

M-am trezit plină de îndoieli.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții fără să am încredere în somnul meu. Acum încep să nu mai am încredere în mine nici când sunt trează. *Oare chiar am văzut-o? Oare a fost o halucinație din cauza stresului? Oare m-am simțit vinovată pentru că eram cu soțul ei?*

Mi-am petrecut aproape toată dimineața în pat. Nu voiam să ies cameră. Jeremy a plecat de lângă mine pe la patru dimineața. L-am auzit cum a încuiat uşa, iar mai târziu mi-a trimis un mesaj în care mi-a spus să îi scriu, dacă am nevoie din nou de el.

Cândva, după ora prânzului, Jeremy a bătut la uşă. Când a intrat, arăta de parcă n-ar închis un ochi toată noaptea. De fapt, toată săptămâna nu prea dormise din cauza mea. Din punctul lui de vedere, nu eram decât o femeie isterică, una care se trezea în toiul nopții în patul soției lui şi apoi, când în sfârşit o săruta, a rma că o vedea stând în picioare.

Am crezut că a venit în birou pentru a-mi cere să plec şi, sincer, eram mai mult decât dornică de plecare, dar banii încă nu-mi intraseră în cont. Până atunci, eram blocată aici.

A venit în birou să mă anunțe că a mai montat o încuietoare. La uşa lui *Verity.*

— M-am gândit că asta te va ajuta să dormi. Aşa vei şti că nu poate ieşi din cameră, chiar dacă asta ar posibil.

Dacă asta ar posibil.

— O s-o încui numai noaptea, când ne culcăm, continuă el. Lui April i-am spus că am montat-o fiindcă uşa se deschide noaptea, din cauza curentului din casă. Nu vreau să creadă că dintr-un alt motiv.

I-am mulțumit, dar, după ce a plecat, nu m-am simțit deloc mai liniştită. Faptul că luase această măsură, de a o zăvorî, nu dovedea că *el* însuşi era îngrijorat? Bineînțeles că îmi doream să mă creadă, dar, dacă mă credea, asta însemna că putea adevărat.

În acest caz, preferam să greşesc decât să am dreptate.

Acum mă gândesc ce să fac cu manuscrisul lui Verity. Vreau ca Jeremy să îşi înțeleagă soția în felul în care o înțeleg eu. Mi se pare că merită să ştie ce a făcut ea cu icele lui, mai ales pentru că micul Crew petrece atât de mult timp acolo, sus, în cameră cu mama lui. Şi sunt încă plină de suspiciuni de când băiatul mi-a spus că Verity îi vorbeşte. Ştiu că are doar cinci ani, aşadar se poate ca totul să fie o confuzie, însă, dacă există e şi o vagă posibilitate ca Verity să-şi revenit, Jeremy merită să ştie.

Nu am găsit curajul de a-i arăta manuscrisul, deoarece nu există *decât* o vagă posibilitate ca ea să se prefacă. E mult mai uşor să cred că mi s-a părut, din cauza epuizării şi a lipsei de odihnă, decât să cred că o femeie ar putea simula un asemenea handicap timp de luni de zile. *Aparent fără niciun motiv.*

În plus, încă n-am terminat de citit. Nu ştiu cum se încheie. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Harper şi Chastin sau dacă ajunge să descrie şi acele evenimente.

Nu mai am mult. Probabil că nu voi putea parcurge decât un capitol, înainte să fiu nevoită să iau o pauză de la ororile acestei confesiuni. Mă asigur că uşa biroului este încuiată, încep următorul capitol, dar mă hotărăsc să sar peste el şi peste alte câteva. Nu vreau să mai citesc nici măcar despre un simplu sărut, cu atât mai puțin despre sex. Nu vreau să stric efectul sărutului meu cu Jeremy citind despre el sărutând o altă femeie.

După ce mai sar peste o scenă intimă şi ajung la capitolul care cred că ar putea conține o explicație pentru moartea lui Chastin, verific din nou uşa biroului, înainte de a începe să citesc.

Aşa s**ă** e

Capitolul treisprezece

Am rămas însărcinată cu Crew la mai puțin de două săptămâni după ce l-am minţit pe Jeremy despre sarcina mea. A fost de parcă soarta mi-ar ţinut partea. I-am mulţumit lui Dumnezeu cu o rugăciune, chiar dacă mă îndoiesc că El a avut vreun amestec în asta.

Crew a fost un nou-născut cuminte, deloc problematic. Presupun. În acel moment, câştigam deja atât de mulţi bani, încât îmi puteam permite o bonă cu normă întreagă la noua noastră casă. Jeremy stătea cu copiii, după ce renunţase la slujbă, şi nu credea că mai aveam nevoie de o bonă, aşa că o numeam menajeră, *dar ea era de fapt bonă.*

Angajarea ei i-a permis lui Jeremy să lucreze pe lângă casă în fiecare zi. Mi-am pus ferestre noi la birou pentru a-l putea urmări aproape din toate unghiurile.

O perioadă, viaţa a fost frumoasă. Am îndeplinit tot ce era mai uşor din rolul de mamă, iar Jeremy şi bona s-au ocupat de părţile grele. Şi am călătorit foarte mult. Am avut turnee de carte şi interviuri, pentru care trebuia să îl las acasă pe Jeremy, deşi nu prea îmi plăcea, însă el prefera să rămână cu copiii. Cu toate acestea, mă bucuram de acele pauze. Am observat că,atunci când lipseam o săptămână, atenţia pe care Jeremy mi-o acorda când mă întorceam semăna cu atenţia pe care mi-o acordase înainte de a avea copii.

Uneori mințeam şi spuneam că sunt chemată la New York, dar mă ascundeam într-un apartament din Chelsea, închiriat prin Airbnb, şi mă uitam la televizor o săptămână întreagă. Apoi veneam acasă şi Jeremy mi-o trăgea ca şi cum aş fost virgina lui. Viața era minunată.

Până când n-a mai fost.

S-a întâmplat într-o clipită. A fost ca şi cum soarele a înghețat şi în viața noastră s-a aşternut întunericul, iar după aceea, oricât de mult am încercat, razele nu au mai putut ajunge la noi.

Stăteam la chiuvetă şi spălam un pui. *Un amărât de pui crud.* Aş putut să fac orice altceva... să ud gazonul, să scriu, să tricotez, *orice* altceva. Dar acum mă voi gândi pentru totdeauna la acel pui crud dezgustător, ori de câte ori îmi voi aminti momentul în care fini s-a spus că am pierdut-o pe Chastin.

Telefonul a sunat. *Eu spălam puiul.*

Jeremy a răspuns. *Eu spălam puiul.*

El a ridicat vocea. *Eu tot mai spălam nenorocitul de pui.*

Şi apoi sunetul... acel sunet gutural, îndurerat. L-am auzit spunând *nu* şi *cum* şi *unde este ea* şi *venim imediat.* Când a închis telefonul, i-am putut vedea chipul reflectat în

fereastră. Era pe hol şi se ţinea de tocul uşii, de parcă altminteri s-ar prăbuşit. Eu încă mai spălam puiul. Lacrimile îmi curgeau pe obraji, genunchii mi se înmuiaseră. Stomacul a început să mi se strângă.

Am vomitat pe pui.

Aşa îmi voi aminti întotdeauna unul dintre cele mai grele momente din viaţa mea.

Pe tot drumul spre spital, m-am întrebat cum o făcuse Harper. Oare o sufocase ca în visul meu? Sau găsise o modalitate mai ingenioasă de a-şi ucide sora?

Fuseseră la o petrecere în pijamale, la casa prietenei lor, Maria. Mai fuseseră acolo de câteva ori înainte. Iar mama Mariei, Kitty – *ce nume prostesc!* — era la curent cu toate alergiile lui Chastin. Chastin nu călătorea niciodată fără EpiPen[6], dar, în acea dimineaţă, Kitty a găsit-o inconştientă. A sunat la salvare, apoi l-a contactat pe Jeremy imediat ce ambulanţa a ridicat-o.

Când am ajuns la spital, Jeremy încă avea pe chip acea pâlpâire de speranţă că se înşelaseră şi Chastin era în regulă. Kitty ne-a întâmpinat pe hol şi ne-a spus:

---

[6] Epipen este un stilou autoinjector, preumplut cu adrenalină, conceput pentru a fi utilizat cu uşurinţă de către persoane fără pregătire medicală, în tratamentul de urgenţă al reacţiilor alergice severe (ana laxie).

— Îmi pare rău. Nu a mai vrut să se trezească.

Asta ne-a spus. *Nu a mai vrut să se trezească.* Nu a spus *e moartă.* Ci *nu a mai vrut să se trezească,* de parcă Chastin era un fel de copil răsfățat care voise să doarmă mai mult.

Jeremy a alergat pe coridor până la secția de terapie intensivă. De acolo l-au escortat afară şi ne-au cerut să rămânem în sala de aşteptare a familiei. Toată lumea ştie că aceasta este încăperea în care îi trimit pe membrii supraviețuitori după ce moare cineva într-o familie. Atunci Jeremy a ştiut sigur că ea s-a dus.

Nu l-am auzit niciodată urlând aşa. Un bărbat matur, în genunchi, plângând ca un copil. Mi-ar fost jenă pentru el, dacă nu aş fost şi eu în aceeaşi situație.

Când am putut în sfârşit să o vedem, era moartă de mai puțin de o zi, dar nu mai mirosea a Chastin. Mirosea deja a moarte.

Jeremy a pus o grămadă de întrebări. Toate întrebările. *Cum s-a întâmplat? Aveau arahide în casă? La ce oră s-au dus la culcare? EpiPenul a fost scos din geanta ei măcar?*

La toate întrebările potrivite, a primit toate răspunsurile devastator de corecte. A trecut mai mult de o săptămână până când cauza decesului a fost con rmată. Şoc ana lactic.

Întotdeauna eram foarte vigilenți în legătură cu alergia ei la arahide. Indiferent unde ar mers fetele sau cu cine rămâneau, Jeremy petrecea şi o jumătate de oră descriind rutina lor, explicând cum trebuia folosit Epipenul. Întotdeauna am crezut că exagerează, deoarece literalmente nu am avut decât o singură ocazie de a-l folosi în întreaga ei viață.

Kitty era bine informată despre alergia lui Chastin şi ținea toate arahidele la distanță de fete când erau acolo. Ceea ce nu a ştiut a fost faptul că fetele s-au strecurat în cămară şi au luat în cameră câteva gustări, în timpul nopții. Chastin avea doar opt ani; era târziu când fetele au hotărât că vor să mănânce. Harper a spus că nu şi-au dat seama că gustările conțineau arahide. Dar când s-au trezit, a doua zi dimineață, *Chastin nu a mai vrut să se trezească.*

Jeremy a trecut printr-o perioadă de negare, dar nu a pus niciodată la îndoială faptul că Chastin a mâncat arahidele fără să ştie. Însă eu m-am îndoit. Eu ştiam. *Ştiam.*

De fiecare dată când mă uitam la Harper, îi vedeam vinovăția. Aşteptam să se întâmple asta de ani de zile. *Ani*. Ştiam, de când aveau şase luni, că Harper va găsi o modalitate de a o ucide. Şi ce crimă perfectă a comis! Nici măcar propriul ei tată nu ar suspectat-o vreodată.

Însă mama ei, da. *Eu* eram un pic mai greu de convins.

Mi-a fost dor de Chastin, evident, iar moartea ei m-a întristat. Dar cel mai neplăcut a fost cât de greu a suportat

Jeremy pierderea. A fost devastat. Amorțit. După ce au trecut trei luni, am devenit nerăbdătoare. Făcuserăm sex doar de două ori de la moartea ei şi nici măcar nu mă sărutase propriu-zis în vreuna din dăți. Parcă s-ar deconectat de mine şi mă folosea numai pentru a-şi elibera tensiunea, pentru a se relaxa puțin, pentru a obține rapid şi altceva decât agonie. Eu voiam mai mult decât atât. Îl doream pe vechiul Jeremy înapoi.

Am încercat, într-o noapte. M-am întors în aşternuturi şi am pus mâna pe penisul lui, în timp ce dormea. Mi-am plimbat palma în sus şi în jos, aşteptând să se întărească. Nu s-a întâmplat. În schimb, Jeremy mi-a dat mâna la o parte şi mi-a spus:

— Este în regulă, Verity. Nu e nevoie.

A spus-o ca şi cum el mi-ar făcut mie o favoare. De parcă mă refuza pentru liniştea *mea.*

Nu îmi trebuia, linişte.

Nu îmi trebuia.

Avusesem la dispoziție peste opt ani să accept moartea ei. Ştiam că vine – o visasem. Îi oferisem lui Chastin toată dragostea disponibilă, în fiecare minut în care fusese în viață, pentru că ştiam că se va întâmpla. Ştiam că Harper avea să o omoare cumva. Nu că s-ar putut dovedi vreodată că Harper a avut vreun amestec. Chiar dacă aş încercat să-i

dovedesc, Jeremy nu m-ar crezut. El o iubea prea mult. Nu ar crezut niciodată o asemenea atrocitate – că o geamănă i-a putut face asta surorii sale.

Pe de-o parte, mă simțeam responsabilă. Dacă măcar aş încercat din nou să o sufoc când era sugar, sau dacă aş lăsat o sticlă de înălbitor deschisă lângă ea după ce a început să meargă, sau să mă în pt cu partea dreaptă a maşinii într-un copac, fără să îi prind centura de siguranță şi cu airbagul blocat, toate necazurile de acum ar fi putut evitate. Atât de multe variante de accidente aş fi putut înscena! *Ar trebuit* să înscenez.

Dacă aş oprit-o pe Harper înainte să acționeze, încă am avut-o pe Chastin.

Şi atunci, poate că Jeremy nu ar fi fost atât de trist tot timpul.

18

Verity este în living. April a adus-o la parter cu liftul chiar înainte să plece, în seara asta. O schimbare neobişnuită în rutina lor, pe care nu sunt sigură că o agreez.

April a spus:

— Este trează de-a binelea acum. M-am gândit să îl las pe Jeremy să o ducă la culcare, în noaptea asta.

A parcat-o în fața televizorului, cu scaunul cu rotile lângă canapea.

Verity se uită la emisiunea *Roata norocului.*

Sau... ține ochii xați în acea direcție.

Stau în pragul livingului şi o studiez. Jeremy este la etaj cu Crew. Afară este întuneric, iar lumina din încăpere nu este aprinsă, dar este su cientă cea de la televizor, încât să îi pot vedea fața lipsită de expresie.

Nu îmi imaginez cum să depună cineva acest imens efect pentru a mima un traumatism atât de mult timp. Nici nu înțeleg cum ar posibil să reuşească. Oare n-ar tresări la un zgomot puternic?

Lângă mine, la intrarea în living, se află un bol cu bile decorative, unele de sticlă, altele de lemn. Mă uit în jur, apoi iau o bilă de lemn din vas. O arunc în direcția lui Verity. Când loveşte podeaua în fața sa, nici nu clipeşte.

Ştiu că nu e paralizată, deci cum poate să stea neclintită? Chiar dacă leziunile creierului sunt prea severe pentru a înțelege ce se vorbeşte în jurul ei, tot ar trebui să se sperie de zgomot, nu-i aşa? Să aibă o reacție oarecare?

Doar dacă nu s-a antrenat să nu reacționeze.

O privesc un pic mai mult, înainte să încep să mă sperii cu propriile gânduri.

Mă întorc în bucătărie şi o las singură

cu Pat Sajak şi Vanna White[7].

Mi-au mai rămas doar două capitole de citit din manuscrisul ei. Mă rog să nu găsesc vreun al doilea volum ascuns pe undeva cât timp mai stau pe aici, deoarece nu mă simt în stare să mai suport emoțiile pe care mi le produce lectura lui. Neliniştea după fiecare capitol este mai gravă decât anxietatea de care sufăr după o criză de somnambulism.

Mă simt uşurată că nu a avut nicio legătură cu moartea lui Chastin, dar modul ei de gândire din timpul tuturor acestor întâmplări a fost tulburător. Părea atât de detaşată! Şi-a pierdut ica, însă tot ce gândea era că ar fi trebuit să o

---

[7] Prezentatori de televiziune americani.

ucidă pe Harper mai demult şi era sătulă până peste cap să aştepte ca Jeremy să-şi depăşească durerea.

Tulburător e puțin spus. Din fericire, se va termina curând. În cea mai mare parte, descrie lucruri care s-au întâmplat cu mulți ani în urmă, dar acest ultim capitol este mai recent. Datează de mai puțin de un an. Cu câteva luni înainte de moartea lui Harper.

Moartea lui Harper.

Despre asta vreau să citesc în continuare. Poate diseară. Nu ştiu. Nu am dormit bine în ultimele zile şi sunt îngrijorată că, după ce termin manuscrisul, nu voi mai putea dormi *deloc.*

În această seară, gătesc spaghete pentru Jeremy şi Crew, încerc să mă concentrez numai la cină şi deloc pe lipsa de su et a lui Verity. Am programat intenționat cina atât de târziu, pentru ca April să plece înainte să

e gata. Şi sper că Jeremy o va duce mai

întâi pe Verity la culcare şi apoi o să începem să mâncăm. Ziua mea aproape s-a sfârşit şi să fiu a naibii dacă vreau s-o închei mâncând lângă Verity Crawford!

Amestec sosul de paste, când realizez că nu am mai auzit televizorul de câteva minute. Las uşor lingura pe aragaz, lângă tigaie.

— Jeremy? strig eu, sperând că se află în living, sperând că el este motivul pentru care nu se mai aude niciun sunet de la televizor.

— Cobor într-o secundă! îmi răspunde vocea lui de la etaj, închid ochii şi simt deja cum pulsul mi se accelerează. *Dacă nemernica asta a oprit televizorul, ies pe uşa din față desculță şi nu mă mai întorc.*

Îmi strâng pumnii de o parte şi de alta a corpului, constatând că sunt din ce în ce mai sătulă de toată mizeria asta. De casa asta. Şi de femeia asta psihopată şi sinistră.

Nu mă furişez în living, ci intru în forță.

Televizorul este aprins, dar e pe mut. Verity stă mai departe în aceeaşi poziție. Mă apropii de masa de lângă scaunul cu rotile şi iau telecomanda. Televizorul este acum cu sonorul închis, iar eu m-am săturat. *M-am săturat. Televizoarele nu-şi închid singure sonorul!*

— Eşti o târfă nenorocită, îi şoptesc la ureche.

Sunt şocată şi eu de cuvintele mele, dar nu într-atât încât să dau înapoi. Este ca şi cum fiecare cuvânt pe care l-am

citit în manuscrisul ei aţâţă focul dinăuntrul meu. Deschid sonorul televizorului şi arunc telecomanda pe canapea, departe de ea. Îngenunchez în faţa ei, aşezându-mă drept în raza ei vizuală. Tremur, dar nu de frică, de data asta. Tremur pentru că sunt atât de furioasă pe ea. Furioasă pe genul de soţie care a fost pentru Jeremy. Genul de mamă care a fost pentru Harper. Şi sunt furioasă că toate aceste bizarerii idioate continuă să se întâmple şi eu sunt singura lor martoră. Am obosit să mă cred nebună!

— Nici măcar nu meriţi trupul în care eşti captivă, îi şoptesc, privind-o direct în ochi. Sper să mori sufocată de propria-ţi vomă, la fel cum ai încercat să-ţi omori fetiţa pe când era doar o nou-născută.

Şi aştept. Dacă este conştientă... dacă m-a auzit... dacă a înţeles... cuvintele mele ar trebui să ajungă la ea. Ar trebui să o facă să tresară sau să mă atace sau *orice altceva.*

Nu se mişcă. Încerc să mă gândesc ce aş putea să-i spun ca s-o determin să reacţioneze. Ceva ce, dacă ar auzi, n-ar mai în stare să se stăpânească. Mă ridic şi mă aplec, apropiindu-mi gura de urechea ei.

— În seara asta o să fac sex cu Jeremy în patul tău.

Aştept din nou... un sunet... o mişcare.

Singurul lucru pe care îl percep este mirosul de urină. Umple aerul. Îmi invadează nările.

Mă uit în jos la pantalonii ei, exact când Jeremy apare pe scări.

— M-ai chemat?

Mă îndepărtez de ea şi lovesc accidental bila de lemn pe care am aruncat-o mai devreme. Fac semn spre Verity, în timp ce mă aplec după bilă.

— Păi... Probabil trebuie schimbată.

Jeremy apucă mânerele scaunului cu rotile şi o scoate din living, conducând-o spre lift. Îmi pun o mână pe faţă, acoperindu-mi gura şi nasul.

Nu ştiu de ce nu m-a interesat niciodată cine o îmbăiază şi o schimbă. Am presupus că in rmiera are grijă de ea, în general, dar se pare că nu este aşa. Faptul că Verity suferă de incontinenţă şi trebuie să poarte scutece şi să fie spălată mă face să îmi pară şi mai rău pentru el. Jeremy o duce acum la etaj să se ocupe de toaleta ei şi asta mă enervează.

Sunt furioasă pe Verity.

Cu siguranţă, starea ei actuală este rezultatul modului înspăimântător în care s-a comportat cu copiii ei şi cu Jeremy. Acum, pentru tot restul vieţii lui, Jeremy va trebui să sufere consecinţele karmei lui Verity.

Nu este drept.

Şi chiar dacă nu a tresărit la nimic din ceea ce i-am spus, faptul că aparent am speriat-o m-a convins că este prezentă. *Pe undeva.* Şi acum ştie că nu mă mai tem de ea.

•

La cină, am stat la masă cu Crew, care s-a jucat pe iPad tot timpul. Am vrut să-l aştept pe Jeremy, dar ştiam că nu şi-ar dorit ca băiatul să mănânce singur şi deja ora lui de culcare fusese depăşită. În timp ce Jeremy o îngrijea pe Verity, l-am dus eu pe Crew la culcare. Până când Jeremy a spălat-o, a schimbat-o şi a culcat-o, spaghetele s-au răcit.

Într-un târziu, Jeremy coboară de la etaj. Eu spăl vasele. Nu prea ne-am mai vorbit după acel sărut. Nu ştiu care va atmosfera dintre noi după ce va mânca, dacă va incomodă sau ne vom despărți imediat. Îl aud în spatele meu, ronțăind nişte bruschețe cu usturoi, în timp ce continui să spăl vasele.

— Îmi cer scuze, îmi spune el.

— Pentru ce?

— Pentru că am lipsit de la cină.

Ridic din umeri.

— Nu ai lipsit. Mănâncă.

El scoate un bol din dulap şi îl umple cu spaghete. Îl pune în cuptorul cu microunde şi apoi vine lângă mine, sprijinindu-se de blat.

— Lowen?

Mă uit la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Jeremy. Nu e treaba mea.

— Acum că ai spus-o este.

Nu vreau să port această conversație. Chiar nu e treaba mea. Aceasta este viața lui. Soția lui. Casa lui. Iar eu o să mai rămân aici cel mult două zile. Îmi şterg mâinile cu un prosop, în timp ce se aude alarma cuptorului cu microunde. Jeremy nu se grăbeşte să-l deschidă, pentru că este mai ocupat să mă privească şi să încerce să scoată mai mult de la mine.

Mă sprijin şi eu de blat şi îmi las capul pe spate, cu un suspin.

— Mie, de fapt, îmi pare rău pentru tine.

— Nu trebuie.

— Nu pot să mă abțin.

— Ba poți.

— Nu. Nu pot.

El deschide cuptorul şi îşi scoate bolul. Îl pune pe blat să se răcorească şi se uită din nou la mine.

— Asta este viața mea, Low. Şi nu pot face nimic în privința asta. Faptul că-ți pare rău pentru mine nu mă ajută cu nimic.

— Dar greşeşti. *Poți* face ceva. Nu trebuie să trăieşti zi şi noapte aşa. Există instituții, locuri în care cineva poate avea grijă de ea mult mai bine. Ea va avea mai multe facilități. Iar tu şi Crew nu veți legați de casa asta, zi de zi, tot restul vieții.

Expresia i se înăspreşte. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să vorbesc.

— Apreciez că eşti de părere că aş merita mai mult. Dar pune-te în locul lui Verity.

Habar nu are el cât de mult m-am pus în locul lui Verity în ultimele două săptămâni.

— Crede-mă, am făcut-o, îi răspund.

Apoi îmi strâng pumnul frustrată şi bat cu el în blat, încercând să găsesc o modalitate mai bună de a-i explica totul.

— Nici ea nu şi-ar dori ca tu să ai viața asta, Jeremy. Prizonier în propria ta casă. *Crew* este prizonier în această casă. Băiatul trebuie să evadeze. Ia-l cu tine în vacanțe. Întoarce-te la serviciu şi pe ea interneaz-o undeva unde poate primi ajutor specializat.

Jeremy clatină din cap înainte ca eu să pot termina fraza.

— Nu-i pot face asta lui Crew. Şi-a pierdut ambele surori şi nu mai poate să treacă printr-o altă pierdere. Dacă Verity este aici, Crew măcar îşi mai poate petrece timpul cu ea.

Nu şi-a exprimat propria dorință de a o avea aici. A vorbit doar în numele lui Crew.

— Atunci încearcă. Temporar, îi spun. Poți să o internezi doar o parte din timp, ca să nu te mai solicite atât de mult. Adu-o acasă la sfârşit de săptămână, când Crew iese de la şcoală.

Mă apropii de el şi îi iau faţa în mâini. Vreau să vadă cât de mult îmi fac griji pentru el. Poate dacă observă că există o persoană căreia îi pasă de binele lui, va lua această sugestie mai în serios.

— Fă-ţi timp şi pentru tine, Jeremy, îi spun eu, în şoaptă. Ai nevoie de momente de egoism. Meriţi să trăieşti o viaţă cu momente care nu au nicio legătură cu ea, ci sunt pline numai de ceea ce are legătură cu tine şi ceea ce îţi doreşti *tu.*

Simt cum strânge din dinţi sub palmele mele. Se îndepărtează de mine şi îşi sprijină mâinile de blatul de granit, lăsându-şi capul să atârne.

— Ce îmi doresc *eu*? întreabă el, liniştit.

— Da. Ce îţi doreşti *tu*?

Îşi dă capul pe spate şi râde scurt, de parcă ar fi o întrebare stupidă. Apoi dă un singur răspuns, scurt, de parcă ar fi fost cea mai simplă întrebare la care a răspuns vreodată.

— Pe tine.

Se îndepărtează de dulap şi vine la mine. Îmi strânge talia cu ambele mâini şi îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Pe tine te doresc, Low.

Mă simt nespus de uşurată. El mă sărută. Este diferit de primul nostru sărut. De data asta este răbdător, iar buzele i se mişcă lent peste ale mele, în timp ce mă cuprinde cu mâna de ceafă. Îmi savurează gustul şi îmi aprinde dorința cu fiecare mişcare a limbii. Se apleacă puțin, mă ridică de la podea şi îmi înfăşoară picioarele pe după mijlocul lui.

Iese cu mine din bucătărie, dar nu vreau să deschid ochii până nu vom singuri, în spatele unei uşi încuiate. De data asta, Verity nu îmi va mai strica momentul.

După ce ajungem în dormitorul principal, îmi dă drumul din brațe. Buzele fini se dezlipesc. Mă lasă în picioare lângă pat şi se întoarce la uşă.

— Dezbracă-te, îmi spune, fără să mă privească, în timp ce încuie uşa.

Este un ordin. Un ordin pe care sunt gata să îl îndeplinesc, acum, odată ce uşa este încuiată. Ne privim unul pe altul. El se dezbracă de pantaloni, eu îmi scot tricoul, apoi cămaşa lui dispare în acelaşi timp cu blugii mei. Îmi desfac sutienul şi ochii lui îmi urmăresc fiecare mişcare. Nu mă atinge, nu mă sărută, doar mă priveşte.

O multitudine de sentimente mă străbat în timp ce îmi scot chiloții: frică, emoție, iritare, dorință, nerăbdare. Ultima

piesă vestimentară îmi coboară de pe şolduri pe picioare şi rămâne la podea. Stau dreaptă, complet goală.

El mă soarbe din ochi, în timp ce-şi dă boxerii jos. Ceva din mine se preface în lavă topită, căci, oricât de precise ar fi fost descrierile zice făcute de Verity, nu eram pregătită pentru imaginea trupului său în întreaga splendoare.

Amândoi stăm astfel, goi, respirând adânc.

El face un pas mai aproape, cu ochii în ochii mei şi nicăieri altundeva. Mâinile lui calde îmi mângâie obrajii şi părul, apoi îşi uneşte din nou gura cu a mea. Mă sărută, blând şi dulce, cu doar o tachinare a limbii.

Degetele lui mă gâdilă pe şira spinării şi mă în or.

— Nu am prezervativ, îmi spune el, în timp ce-mi cuprinde fundul şi mă lipeşte de el.

— Nici eu nu iau pastile.

Cuvintele mele nu îl împiedică să mă ridice în braţe şi să mă aşeze pe pat. Pentru un scurt moment buzele lui îmi înconjoară sfârcul stâng, apoi îmi ating buzele în timp ce se lasă peste mine.

— Mă voi retrage la timp.

— În regulă.

Cuvintele îl fac să zâmbească, apoi repetă şi el „în regulă” pe buzele mele, când începe să mă pătrundă. Amândoi suntem atât de concentraţi pe împreunare, încât nici măcar nu ne sărutăm. Doar ne respirăm pe buze unul altuia. Strâng din ochi în timp ce încearcă să-şi facă loc cu întreaga lungime înăuntrul meu. Mă doare câteva secunde, dar când începe să se mişte, durerea este înlocuită de o plăcută senzaţie de umplere care mă face să suspin.

Buzele lui Jeremy îmi ating obrazul, apoi gura, înainte de a se retrage. Când deschid ochii, văd un bărbat care, pentru prima dată, nu se gândeşte la altceva decât la ceea ce se află în faţa lui. Nu are o privire abătută. Suntem doar eu şi el în acest moment.

— Ai idee de câte ori m-am gândit cum ar să te am?

Este o întrebare retorică, presupun, pentru că sărutul care urmează mă împiedică să-i răspund. Îmi cuprinde sânul în palmă şi mă sărută din nou. După aproximativ un minut în această poziţie iese din mine şi mă întoarce cu faţa în jos. Apoi mă pătrunde pe la spate, coborându-şi gura la urechea mea şi spunându-mi:

— O să te am în fiecare poziţie pe care mi-am imaginat-o cu tine.

Cuvintele parcă mi se aşază în pântec şi iau foc.

— Te rog, este tot ce spun.

Cu acestea, îşi lipeşte o palmă pe abdomenul meu şi mă ridică în genunchi, apăsându-mi spatele de pieptul lui, fără să iasă din mine.

Respirația lui este erbinte pe ceafa mea. Îmi ridic o mână şi îi aduc capul spre pielea mea. Mă ține în această poziție cam treizeci de secunde, înainte ca mâinile să îi coboare pe talia mea. Mă roteşte astfel încât să ne privim în ochi, apoi mă apropie din nou de el.

Mă simt neputincioasă în fața forței lui, brațele lui răsucindu-mă fără efort pe pat la fiecare câteva minute. Îmi dau seama că, de fiecare dată când am citit despre viața lui intimă cu soția sa, ea a trebuit să aibă întotdeauna o formă de control asupra lui.

Eu îi cedez lui tot controlul.

Îl las să mă posede oricum doreşte.

Şi o face, mai bine de jumătate de oră. De fiecare dată când pare aproape de extaz, se retrage din mine şi mă sărută, apoi mă posedă din nou, mă sărută, îmi schimbă poziția, mă posedă, mă sărută, îmi schimbă poziția. Este un ciclu pe care nu vreau să îl închei niciodată.

În cele din urmă, suntem în ceea ce presupun că este una dintre poziţiile lui preferate, el pe spate, cu capul pe pernă, eu cu coapsele de o parte şi de alta a capului său. Dar nu sunt sigură dacă am ajuns în această poziţie datorită lui sau datorită mie. Încă n-am coborât spre gura lui, pentru că mă uit la urmele de dinţi de pe tăblia patului.

Închid ochii, pentru că nu vreau să le văd.

Mâinile lui îmi trec peste pe abdomen, spre sâni. Îmi cuprinde sânii în palme, apoi începe să-şi facă loc în mine, cu limba. Las capul pe spate şi gem atât de tare, încât trebuie să-mi acopăr gura.

Pare să-i placă zgomotul, pentru că face din nou acelaşi lucru cu limba, iar extazul care se revarsă prin mine mă propulsează înainte până când mă sprijin de tăblia patului. Deschid ochii şi gura mea e la câţiva centimetri distanţă de bucata de lemn. La câţiva centimetri de urmele de dinţi lăsate de Verity de

ecare dată când ajungeau în aceeaşi

poziţie.

Când degetele lui Jeremy coboară sub pântecul meu şi îi însoţesc gura, nu am unde să-mi eliberez strigătul. În poziţia în care mă ţine, sunt obligată să mă aplec şi să-mi înăbuş sunetele orgasmului.

Muşc lemnul din faţa mea.

Pot să simt urmele de dinţi lăsate de Verity sub ale mele. Diferite. Nealiniate cu ale mele. Muşc lemnul atât de tare când ajung la orgasm, încât sunt hotărâtă să las urme mai adânci decât a făcut-o ea vreodată. Decid să mă gândesc doar la mine şi la Jeremy, ori de câte ori mă voi uita la tăblia acestui pat, pe viitor.

Verity este mai tot timpul închisă într-o singură cameră, dar prezenţa ei bântuie aproape fiecare colţ din această casă. Nu mai vreau să mă gândesc la ea când mă a fiu în acest dormitor.

După ce termin, mă îndepărtez de tăblia patului şi deschid ochii să văd semnele proaspete pe care le-am lăsat. În timp ce trec cu degetul mare peste ele pentru a-mi şterge saliva, Jeremy mă împinge pe spate şi sunt din nou sub el. Nici nu are nevoie să mă pătrundă pentru a atinge orgasmul. Doar se apasă pe pântecul meu şi simt cum căldura lui mi se împrăştie pe piele, în timp ce mă sărută.

După sărutul lui frenetic, îmi dau seama că va fi o noapte lungă.

19

Al doilea act s-a petrecut la duş, jumătate de oră mai târziu. Mâinile noastre umblau peste trupul celuilalt, gurile noastre erau una, iar el era din nou în interiorul meu, cu palmele lipite de peretele cabinei de duş, împingând în mine sub jetul de apă.

S-a retras şi a ejaculat pe spatele meu, apoi m-a spălat.

Suntem din nou în pat, dar e aproape trei dimineața şi ştiu că în curând se va întoarce în camera lui. Nu vreau să facă asta. Să fiu cu el astfel este întocmai cum mi-am imaginat c-ar şi, într-un fel, mă simt bine să mă a fiu în această casă când sunt, de asemenea, în brațele lui. Mă face să mă simt protejată de lucrurile despre care nici nu îşi dă seama că sunt periculoase.

Mă ține strâns lipită de el, cu un braț încolăcit în jurul meu şi cu capul pe pieptul lui. Degetele lui mi se plimbă în sus şi în jos pe braț. Ne-am luptat cu somnul, punându-ne reciproc întrebări. Acestea au început să devină personale, pentru că tocmai m-a întrebat cum a fost ultima mea relație.

— Super cială.

— De ce?

— Nu sunt sigură că a fost chiar o relație, îi explic eu. I-am spus noi aşa, dar s-a bazat numai pe sex. Nu ne-am dat scama cum să ne găsim locul unul în viața celuilalt în afara dormitorului.

— Cât a durat?

— O vreme...

Ridic capul şi mă uit la el.

— A fost cu Corey. Agentul meu.

Degetele lui Jeremy se opresc pe brațul meu.

— Agentul pe care l-am întâlnit?

— Da.

— Şi mai este încă agentul tău?

— Este un agent grozav.

Îmi aşez capul la loc, iar degetele lui Jeremy îşi reiau mângâierea.

— Tocmai sunt puțin gelos, îmi spune el.

Râd, pentru că îl simt şi pe el râzând. După o pauză, îi pun şi eu întrebarea care mă interesează.

— Cum a fost relația ta cu Verity?

Jeremy oftează şi capul meu se ridică odată cu pieptul lui. Apoi mă aşază pe pernă şi el se sprijină într-un cot, astfel încât să ne putem privi în ochi.

— O să-ți răspund, dar nu vreau să-ți faci o părere proastă despre mine.

— Nu-mi fac, îi promit eu, clătinând din cap.

— Am iubit-o. A fost soția mea. Dar uneori nu eram sigur că ne cunoaştem cu adevărat. Am trăit împreună, dar era de parcă lumile noastre nu s-ar întrepătruns.

Îşi ridică o mână şi îmi atinge buzele, urmărindu-le conturul cu vârful degetelor.

— Am fost atras nebuneşte de ea, lucru pe care sunt sigur că nu doreşti să-l auzi, dar este adevărat. Viața noastră sexuală a fost minunată. Dar restul... nu ştiu. Parcă a lipsit ceva de la bun început, dar am rămas împreună, m-am căsătorit cu ea şi ne-am întemeiat familia, pentru că am

crezut întotdeauna că eram foarte aproape de o conexiune mai profundă. Am crezut că într-o zi mă voi trezi, o voi privi în ochi şi se va produce acel declic, când acea magică piesă de puzzle în sfârşit îşi va găsit locul.

Nu-mi scapă faptul că a menționat că a iubit-o, la timpul trecut.

— Şi, până la urmă, ați găsit acea conexiune?

— Nu, n-a fost cum am sperat. Dar eu am simțit ceva apropiat – o intensitate care mi-a dovedit că poate exista o conexiune mai profundă între două

ințe.

— Când a fost asta?

— Cu câteva săptămâni în urmă, spune el calm. În toaleta unei cafenele, cu o femeie care nu era soția mea.

Mă sărută de îndată ce această frază îi iese de pe buze, ca şi cum nu ar vrea să reacționez la ea. Poate se simte vinovat. Vinovat că a simțit instantaneu o legătură cu mine, după ce ani de-a rândul a încercat să o simtă cu soția sa.

Chiar dacă nu vrea ca eu să reacționez la această mărturisire, simt cum în oreşte ceva în mine, de parcă

vorbele pătrund în pieptul meu şi îşi desfac petalele. Mă trage lângă el, închid ochii şi îmi aşază capul pe pieptul lui. Nu mai vorbim şi adormim astfel.

Două ore mai târziu, mă trezesc cu glasul lui la ureche.

— La naiba!

Se ridică din pat şi trage tot aşternutul după el.

— *La naiba!*

Mă frec la ochi şi mă întorc pe spate.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am vrut să adorm.

Se apleacă şi începe să îşi adune hainele de pe podea.

— Nu pot să fiu aici când se trezeşte Crew.

Mă sărută, de două ori, apoi se îndreaptă spre uşă. O descuie, apoi trage de ea să o deschidă.

Uşa nu se clinteşte.

Scutură mânerul, iar eu mă ridic în capul oaselor şi îmi trag aşternutul peste sânii dezgoliți.

— La naiba, spune el din nou. Uşa e înțepenită.

Ceva dinăuntrul meu se prăbuşeşte şi sunt smulsă brusc din plăcerea de peste noapte. Sunt din nou în prezent, într-un alt scenariu în care mă simt dezolată în interiorul acestei case în orătoare. Clatin din cap, dar Jeremy e cu fața spre uşă aşa că nu mă poate vedea.

— Nu e înțepenită, spun eu, încet. E încuiată. Pe dinafară.

Jeremy întoarce capul şi se uită la mine, iar fața lui trădează îngrijorarea. Apoi încearcă să tragă de uşă cu ambele mâini. Când îşi dă seama că am dreptate şi că uşa este încuiată, începe să bată în ea. Eu rămân unde sunt, speriată de ceea ce ar putea găsi când o va deschide, în sfârşit.

Încearcă din răsputeri să o deschidă, dar până la urmă începe să îl strige pe Crew.

— Crew! strigă Jeremy şi loveşte în uşa dormitorului.

Şi dacă l-a luat ea?

Nu sunt sigură că ar face asta. Nici măcar nu-şi iubeşte copiii. Dar îl iubeşte pe Jeremy. Îl *adoră* pe Jeremy. Dacă afla at că el şi-a petrecut noaptea în camera asta, cu mine, probabil că l-a luat pe Crew din răzbunare.

Jeremy încă nu gândeşte astfel. În mintea lui, Crew ne joacă o festă. Sau încuietoarea s-a blocat cumva accidental, când a închis el uşa, azi-noapte. Acestea sunt singurele explicații plauzibile pentru el. În clipa asta, pare mai degrabă enervat. Nu e deloc îngrijorat.

Aruncă o privire spre ceasul cu alarmă de pe noptieră şi apoi bate din nou în uşă.

— Crew, deschide uşa!

Îşi lipeşte fruntea de lemn.

— April va aici în curând, spune el, încetişor. Nu ne poate găsi aici împreună.

La asta îi stă lui gândul?

Eu mă gândesc că soția lui i-a răpit

ul în toiul nopții şi el este îngrijorat că

va prins făcând sex cu musa ra.

— Jeremy?

— Ce-i?

— Ştiu că tu nu crezi că este plauzibil. Dar... ai încuiat uşa lui Verity, aseară?

Pumnul lui Jeremy se opreşte pe uşă.

— Nu-mi amintesc, spune el.

— Dacă, prin absurd, Verity a fost cea care ne-a închis... probabil Crew nu mai este aici.

Când mă priveşte, ochii lui sunt înspăimântaţi. Apoi, se repede şi traversează dormitorul, până la fereastră. O ridică, dar sunt două geamuri de sticlă. Cel de-al doilea nu se lasă urnit. Fără să ezite, vine până la pat şi scoate o faţă de pernă, îşi înfăşoară mâna în ea, sparge geamul cu pumnul, îndepărtează cioburile şi iese pe fereastră.

Câteva secunde mai târziu, îl aud descuind uşa dormitorului meu, după care o ia la fugă spre scări. Ajunge în camera lui Crew înainte ca eu să ies din dormitor. Îl aud alergând pe hol până la camera lui Verity. Când se întoarce în capul scărilor, am inima cât un purice.

Clatină din cap. Se apleacă şi îşi sprijină palmele pe genunchi, gâfâind.

— Dorm amândoi.

Se ghemuieşte, de parcă nu l-ar mai ţine genunchii şi îşi trece mâinile prin păr.

— *Dorm,* spune el din nou, cu uşurare.

Şi eu mă simt uşurată. Dar...

Paranoia mea începe să-l cuprindă şi pe Jeremy.

Nu-i fac niciun bine dând glas îngrijorărilor mele. Câteva momente mai târziu, April intră pe uşa din faţă. Se uită la mine, apoi la Jeremy, care stă ghemuit în capul scărilor. El îşi înalţă capul şi vede cum April se uită fix la el.

Se ridică în picioare şi coboară scara, fără să se uite nici la mine, nici la April, se duce la uşă, o deschide şi iese din casă.

April îşi mută privirea de la mine la uşa din faţă.

— A avut o noapte grea cu Crew, ridic eu din umeri.

Nu ştiu dacă mă crede, dar urcă scara ca şi cum nu i-ar păsa dacă spun adevărul sau nu.

Mă întorc în birou şi închid uşa. Iau restul manuscrisului şi încep să citesc. Astăzi trebuie să-l termin. Vreau să ştiu cum se încheie, dacă într-adevăr *are* un

nal. Pentru că acum sunt în momentul

în care simt că trebuie să îi arăt acest manuscris lui Jeremy. Este nevoie să ştie şi el că a avut dreptate când a simţit că nu s-au conectat cu adevărat. Pentru că nu o cunoştea cu adevărat.

Lucrurile nu sunt normale în această casă şi până când el va ajunge să se îndoiască de femeia de la etaj la fel cum mă îndoiesc eu, am senzaţia că în orice moment se poate întâmpla ceva grav.

La urma urmei, după câte tragedii s-au petrecut în această familie, de mult putea să se mai producă încă una.

Aşa să fie

Capitolul paisprezece

Este uşor să îmi amintesc tot ce s-a întâmplat în dimineaţa în care a murit Harper, pentru că a fost acum câteva zile. Îmi amintesc cum mirosea ea*. A seu. Nu-şi spălase părul de două zile.* Ce purta. *Jambiere violet, o cămaşă neagră şi un pulover tricotat.* Ce făcea. *Stătea la masă cu Crew şi colorau.* Ultimul lucru pe care i l-a spus Jeremy. *Te iubesc, Harper.*

În acea zi se împlineau şase luni de la moartea lui Chastin. *Exact* în acea zi. Ceea ce însemna că petrecusem o sută optzeci şi două de zile şi jumătate acumulând resentimente faţă de copilul responsabil de tragedie.

Jeremy dormise la etaj, în noaptea dinainte. Crew plânge după el aproape în fiecare noapte, aşa că în ultimele două luni s-a culcat în dormitorul de oaspeţi, la etaj. Am încercat să-i spun că nu e bine pentru Crew. Îl răsfaţă. Dar Jeremy nu mă mai ascultă deloc. Întreaga sa preocupare e dedicată celor doi copii care i-au rămas.

Este ciudat cum, deşi avem un copil mai puţin asupra căruia să îşi concentreze atenţia, ei cumva necesită din ce în ce *mai multă* concentrare din partea lui.

Am făcut sex de patru ori de când a murit Chastin. Nu pare să se mai excite deloc. Nici măcar când îi fac sex oral. Partea cea mai rea este că nici măcar nu pare să-l deranjeze.

Ar putea lua Viagra, dar refuză. Spune că are nevoie doar de mai mult timp pentru a se adapta la viața fără Chastin.

Timp.

Ştii cine *nu avea* nevoie de timp? Harper.

Ea nici măcar nu a trecut printr-o perioadă dificilă după moartea lui Chastin. Nu a plâns deloc. Nu a vărsat nici măcar o singură lacrimă. Este ciudat. Nu este normal. Până şi *eu* am plâns.

Faptul că Harper nu plânge cred că are totuşi o explicație. Oamenii nu bocesc atunci când se simt vinovați.

Poate că vinovăția este motivul pentru care aştern totul pe hârtie.

Pentru că Jeremy trebuie să ştie adevărul. Într-o zi, într-un fel, va găsi caietul ăsta. Şi atunci îşi va da seama cât de mult l-am iubit.

Dar să revenim la ziua în care Harper a primit exact ceea ce a meritat.

Stăteam în bucătărie şi o urmăream cum colorează. Îi arăta lui Crew cum să dea cu o culoare peste a doua culoare pentru a obține o a treia. Râdeau. Râsul lui Crew era de

înțeles, dar al lui Harper? De neiertat. M-am săturat să țin în mine toată furia.

— Eşti măcar puțin supărată că Chastin a murit?

Harper şi-a ridicat capul pentru a-mi înfrunta privirea insistentă. Se prefăcea că îi este teamă de mine.

— Da.

— Nu ai plâns deloc. Nici măcar o dată. Sora ta geamănă a murit, iar tu te porți de parcă nici măcar nu-ți *pasă*.

Am văzut cum lacrimile i se adunau în ochi. E ciudat cum copilul despre care Jeremy crede că nu îşi poate exprima emoțiile este în stare să îşi arate lacrimile, atunci când este tras la răspundere.

— *Ba da,* îmi pasă, mi-a răspuns Harper. Îmi lipseşte.

I-am râs în nas. Râsul meu i-a smuls *adevăratele* lacrimi. Şi-a tras scaunul de la masă şi a fugit în dormitorul ei.

M-am uitat la Crew şi am arătat cu mâna în direcția lui Harper.

— *Acum* plânge.

Evident.

Jeremy trebuie să trecut pe la etaj, pentru că l-am auzit bătând la uşa ei.

— Harper? Draga mea, ce s-a întâmplat?

L-am imitat, folosind o voce stridentă, asemănătoare cu a unui copil. *Draga mea, ce s-a întâmplat?*

Crew a chicotit. Cel puțin sunt în stare să amuz un copil de patru ani.

Un minut mai târziu, Jeremy a intrat în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat cu Harper?

— E nervoasă, l-am minţit eu. Nu am lăsat-o să se joace lângă lac.

Jeremy m-a sărutat pe frunte. Părea un gest natural şi m-a făcut să zâmbesc.

— Este o zi frumoasă, mi-a spus el. Ar trebui să îi duci pe malul lacului.

Era în spatele meu, aşa că nu a observat că mi-am dat ochii peste cap. Ar trebuit să mă gândesc la o minciună mai bună pentru a justi ca lacrimile lui Harper, indcă, poftim, acum voia ca eu să îi duc afară şi să mă joc cu ei.

— Vreau să merg la apă, a spus Crew.

Jeremy şi-a luat portofelul şi cheile.

— Du-te şi spune-i lui Harper să se încalțe. O să vă ducă mama. Mă întorc înainte de prânz.

M-am întors cu fața la el.

— Unde pleci?

— La cumpărături, mi-a explicat el. Ți-am spus şi dimineață.

Într-adevăr, îmi spusese.

Crew a zbughit-o la etaj, iar eu am oftat.

— Mai bine aş face eu cumpărăturile. Rămâi tu să te joci cu ei.

Jeremy s-a apropiat de mine şi şi-a înfăşurat un braţ în jurul meu. Şi-a lipit fruntea de a mea şi am simţit că acel gest îmi pătrunde direct în su et.

— Nu ai mai scris de şase luni. Nu ieşi din casă. Nu te joci cu ei, a argumentat el, apoi m-a îmbrăţişat. Îmi fac griji pentru tine, iubita mea. Mergi cu ei afară o jumătate de oră. Să absoarbă nişte vitamina D.

— Crezi că sunt deprimată? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

Asta-i bună! *El* era cel deprimat.

Jeremy şi-a aşezat cheile pe dulap pentru a-mi putea cuprinde faţa cu ambele mâini.

— Cred că amândoi suntem deprimaţi. Şi vom mai , o vreme. Trebuie să fim atenţi unii cu alţii.

I-am zâmbit. Mi-a plăcut că îşi închipuia că amândoi am în această situaţie. Poate că eram. Apoi m-a sărutat şi, pentru prima dată după foarte mult timp, şi-a folosit limba şi nu am mai simţit atât de multă durere. Parcă ne întorseserăm în vremurile noastre bune. L-am tras spre mine şi m-am ridicat pe vârfuri, adâncind sărutul. L-am simţit excitându-se, fără să îl constrâng, de data asta.

— Vreau să dormi în camera noastră diseară, i-am şoptit.

— Bine, mi-a zâmbit el. Dar nu vom dormi prea mult.

Tonul vocii sale, ochii în ăcărați şi acel zâmbet cu subînțeles. *Bine ai revenit, Jeremy Crawford! Mi-a fost dor de tine.*

După ce Jeremy a plecat, i-am dus afurisiții de copii să se joace la malul lacului. Am luat şi ultima carte din seria pe care am scris-o. Jeremy avea dreptate, trecuseră şase luni de când nu mai scrisesem nimic. Trebuia să îmi intru din nou în mână. Ratasem deja un termen, dar cei de la Pantem erau îngăduitori, datorită tragicei pierderi „accidentale" a lui Chastin.

Probabil că ar şi mai îngăduitori, dacă ar afla ce i s-a întâmplat cu adevărat.

Crew a înaintat pe doc spre canoe. M-am crispat, pentru că docul este vechi şi lui Jeremy nu îi place să urce copiii pe el. Dar Crew nu cântăreşte mult, aşa că m-am mai relaxat. Mă îndoiam că ar putea cădea prin scândurile lui şubrede.

S-a aşezat la marginea docului şi şi-a lăsat picioarele în canoe. Am fost surprinsă că barca nu plutise departe de mal. Frânghia care o ținea legată era foarte roasă.

Crew nu ştie, însă poate va afla într-o zi, că a fost conceput în acea canoe. Săptămâna în care am mințit şi i-am spus lui Jeremy că sunt însărcinată a fost cea mai proli

că săptămână de sex pe care o avuseserăm până atunci. Dar sunt sigură că în canoe s-a întâmplat. De

aceea am vrut să îi pun numele Crew[8]. Am ales un nume cu tematică nautică.

Îmi lipseau acele zile.

De fapt, îmi lipseau mai multe lucruri. Cel mai mult îmi lipsea viața noastră de dinainte să avem copii. Dinainte de gemene, mai exact.

În acea zi, în timp ce stăteam pe mal şi îl priveam pe Crew, m-am întrebat cum ar dacă l-aş mai avea doar pe el. Ar urma o altă perioadă dificilă, dacă Harper avea să se ducă, dar m-am gândit că am depăşi-o şi pe asta. Nu putusem face mai nimic după ce a murit Chastin, pentru că, o vreme, şi eu fusesem copleşită de durere. Dar dacă ar muri Harper, i-aş putea de mai mult ajutor lui Jeremy în timpul recuperării lui.

Din partea mea, durerea ar fi fost puțină, pentru că i-o rezervasem pe toată lui Chastin.

Poate că şi cea mai mare parte a durerii lui Jeremy îi fusese dedicată tot lui Chastin.

---

[8] Echipaj (de navă).

Era o posibilitate.

În trecut, obişnuiam să cred că moartea individuală a copiilor ar la fel de dificilă pentru părinți. Pierderea unui al doilea sau chiar al treilea copil ar durea la fel ca prima experiență.

Dar asta a fost înainte ca eu şi Jeremy să o pierdem pe Chastin. Moartea ei ne îndurerase profund. Ne împovărase, umplând fiecare sură din noi, fiecare membru.

Dacă barca s-ar răsturna cu copiii în ea – dacă Harper s-ar îneca —Jeremy nu ar mai avea loc în su et pentru mai multă durere. Poate că deja era plin până la refuz.

Când ți-ai pierdut deja un copil este ca şi cum i-ai pierdut pe toți.

Fără prea mult loc pentru durere şi fără ca Harper să mai e prin preajmă, noi trei am putea deveni familia perfectă.

— Harper!

Era la câțiva metri de mine, se juca în nisip. M-am ridicat în picioare şi mi-am şters palmele pe spatele blugilor.

— Vino, scumpa mea. Hai să mergem la o plimbare în canoe cu fratele tău.

Harper a sărit în sus, fără să ştie, atunci când a păşit pe doc, că nu avea să mai simtă niciodată pământul sub picioare.

— Eu stau în față! a strigat ea.

Am urmat-o până la marginea docului. Întâi l-am ajutat să urce pe Crew, apoi pe Harper. După care am coborât şi eu, cu grijă, în barcă. Am folosit vâsla pentru a mă îndepărta de doc.

Eram în partea din spate a bărcii, iar Crew era la mijloc. Am vâslit spre mijlocul lacului, iar copiii se aplecau peste margine, ca să atingă apa cu degetele.

Lacul era pustiu, când m-am uitat în jur. Locuim într-un golfuleț cu şase sute de metri de plajă, aşadar în zona noastră de lac nu prea e tra c. Era o zi liniştită.

Harper s-a ridicat în picioare în canoe şi şi-a şters mâinile pe colanți. S-a întors cu spatele la mine şi la Crew.

M-am aplecat aproape de urechea lui Crew. I-am acoperit gura cu mâna.

— Crew, scumpule, ține-ți respirația.

Am prins marginea bărcii şi mi-am lăsat toată greutatea pe partea dreaptă.

Am auzit un mic țipăt. Nu eram sigură dacă de la Crew sau Harper, dar după acest sunet şi după zgomotul inițial produs de căderea în apă, nu am mai auzit nimic. Doar presiunea. Liniştea îmi apăsa pe urechi în timp ce dădeam din mâini şi din picioare ca să ies la suprafață.

Am auzit plescăiturile apei lovite cu disperare în spatele meu. Țipetele lui Harper. Țipetele lui Crew. Am înotat spre Crew şi mi-am înfăşurat brațele în jurul lui. M-am uitat spre casă, în speranța că pot ajunge la mal cu el. Eram mai departe decât credeam.

Am început să înot. Harper țipa.

Plescăitul apei.

Am continuat să înot.

Ea a continuat să țipe.

Nimic.

Am mai auzit un plescăit.

Şi apoi iarăşi nimic.

Am continuat să înot şi am refuzat să mă uit înapoi până când am simțit noroiul printre degetele de la picioare. Mă agățam de fiecare gură de aer de parcă ar fi fost o vestă de salvare. Crew gâfâia, tuşea violent, şi sălta pe apă, agățat de mine. Era mult mai greu decât îmi imaginasem.

Jeremy avea să îmi mulțumească pentru asta. Avea să îmi mulțumească pentru că l-am salvat pe Crew.

Avea să fie devastat, desigur, dar şi recunoscător.

M-am întrebat dacă va veni să doarmă în acelaşi pat cu mine, în noaptea aceea. Avea să fie epuizat, dar fără îndoială că va dori să doarmă în acelaşi pat cu mine, să mă țină în brațe, să se asigure că sunt bine.

— Harper! a strigat Crew, imediat ce şi-a golit plămânii de apă.

I-am acoperit gura şi l-am cărat pe mal, trântindu-mă cu el pe nisip. Avea ochii măriți de spaimă.

— Mami! a strigat el, arătând în spatele meu. Harper nu ştie să înoate!

Aveam nisip peste tot, lipit de mâini, de brațe, de coapse. Plămânii parcă îmi luaseră foc. Crew a încercat să se târască înapoi spre apă, dar eu l-am tras de mână şi l-am făcut să stea jos. Valurile produse de agitația din apă încă

îmi atingeau picioarele. M-am uitat spre lac, dar nu am văzut nimic. Nu am auzit niciun țipăt. Niciun pleoscăit.

Crew a devenit din ce în ce mai isteric.

— Am încercat să o salvez, i-am şoptit. Mami a încercat să o salveze.

— Du-te după ea! a zbierat el, arătând spre lac.

Atunci m-am întrebat ce avea să creadă lumea, dacă el avea să spună cuiva că eu nu mă întorsesem după ea. Majoritatea mamelor n-ar ieşit din apă până nu şi-ar găsit copilul. Trebuia să mă întorc.

— Crew! Trebuie să o salvăm pe Harper. Mai ştii cum să foloseşti telefonul lui mami ca să îl suni pe tati?

El a dat din cap şi şi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Du-te! Du-te acasă şi sună-l pe tati. Spune-i că mami încearcă să o salveze pe Harper şi că trebuie să cheme poliția.

— Bine! a spus el, alergând spre casă.

Era un frate atât de bun.

Îmi era frig şi aveam respirația tăiată, dar am înotat iarăşi în lac.

— Harper?

I-am rostit numele încet, de teamă că, dacă strigam prea tare, avea să capete puteri şi să iasă brusc din apă.

Nu m-am grăbit. Nu voiam să merg prea departe şi să risc să o ating, să mă lovesc de ea. Dacă încă mai exista viață în ea şi se agăța de tricoul meu? Dacă ar

încercat să mă tragă la fund?

Eram conştientă că trebuia să fiu aici la sosirea lui Jeremy. Trebuia să plâng. Să mor de frig. Să fiu în pragul hipotermiei. Cu atât mai bine dacă aveam să fiu transportată cu o

ambulanță.

Barca era cu susul în jos, mai aproape de mal decât atunci când se răsturnase. Eu şi Jeremy ne mai răsturnaserăm cu ea de câteva ori, de aceea ştiam că are un gol de aer dedesubt când plutea aşa. Dacă Harper înotase până la ea? Dacă se agățase de barcă şi se ascunsese dedesubt? Dacă îl aştepta pe tatăl ei ca să-i spună ce făcusem?

Am înotat până la canoe. M-am mişcat cu fereală, nu cumva să o ating pe Harper. Când am ajuns la barcă, mi-am ținut respirația şi am intrat sub apă. Am ieşit la suprafață în interiorul canoei.

Oh, slavă Domnului! am gândit.

Nu era acolo.

Slavă Domnului.

L-am auzit pe Crew strigându-mă de departe. M-am scufundat din nou şi am ieşit în afara canoei. I-am strigat numele lui Harper, plină de panică, aşa cum ar făcut o mamă devastată.

— Harper!

— Vine tati! a strigat Crew de pe țărm.

Am început să o strig şi mai tare pe Harper. Poliția avea să sosească în curând, înaintea lui Jeremy.

— Harper!

M-am scufundat de mai multe ori, ca să respir greu. Am tot făcut asta, până când abia mă mai puteam ține la

suprafață. I-am strigat numele şi nu m-am oprit până când un o țer de poliție m-a scos din apă.

Am continuat să o strig, folosind ocazional expresiile *Fiica mea!* şi *Fetița mea!*

O persoană era în apă şi o căuta. Apoi două. Apoi trei. Apoi am simțit cum cineva zboară pe lângă mine, pe doc. A alergat până la capăt şi s-a aruncat cu capul înainte. Când a reapărut, mi-am dat seama că era Jeremy.

Nu pot descrie expresia lui în timp ce o striga. Un amestec de hotărâre, groază şi psihoză.

În acel moment, plângeam cu lacrimi adevărate. Eram isterică. Aproape că îmi venea să zâmbesc la cât de isterică devenisem, dar m-am abținut, pentru că într-un fel ştiam că o încurcasem. Puteam citi asta pe fața lui Jeremy. După această tragedie avea să îşi revină şi mai greu decât după Chastin.

La asta nu mă aşteptasem.

Harper stătuse sub apă mai bine de jumătate de oră atunci când, în cele din urmă, au găsit-o. Se încurcase într-o plasă de pescuit. Din locul în care eram nu puteam să disting dacă era verde sau galbenă, dar mi-am amintit că Jeremy pierduse o plasă galbenă de pescuit, anul trecut. Care erau şansele ca eu să răstorn barca exact în locul în

care se aflase plasa? Dacă plasa de pescuit nu ar fi fost acolo, probabil că ar reuşit să ajungă la mal.

După ce au descurcat-o, bărbații l-au ajutat pe Jeremy să o ridice pe doc. Jeremy a încercat manevre de resuscitare până când paramedicul a ajuns la marginea docului. Nici măcar atunci nu s-a oprit.

Nu s-a oprit decât când nu a mai avut încotro. Docul a început să se

prăbuşească şi Jeremy a căzut în apă chiar de pe marginea lui, prinzând-o pe Harper în brațe. Ați trei bărbați au rămas pe doc şi s-au aplecat după trupul ei.

M-am întrebat dacă acel moment avea să îl bântuie toată viața. Faptul că a trebuit să prindă trupul fiicei sale moarte, când a căzut deasupra lui în apă.

Jeremy nu a vrut să-i dea drumul. Şi-a găsit echilibrul în apă şi a adus-o până la mal. Când a ajuns pe nisip, s-a prăbuşit, cu ea în brațe. Şi-a lipit fața de părul ei ud şi l-am auzit şoptindu-i:

— Te iubesc, Harper. Te iubesc, Harper. Te iubesc, Harper.

I-o spunea la nesfârşit, ţinând-o în braţe. Tristeţea lui m-a durut. M-am târât spre el, spre ea, şi mi-am înfăşurat braţele în jurul lor.

— Am încercat să o salvez, i-am şoptit. Am încercat să o salvez.

Nu voia să-i dea drumul lui Harper. Paramedicii au fost nevoiţi să i-o smulgă din braţe. M-a lăsat acolo, cu Crew, şi s-a urcat în spatele ambulanţei.

Jeremy nu m-a întrebat ce s-a întâmplat. Nu mi-a spus că pleacă. Nu m-a privit deloc.

Reacţia lui nu a fost tocmai ceea ce plănuisem, dar mi-am dat seama că era în stare de şoc. Avea să se adapteze. Avea nevoie doar de timp.

20

Mă ţin cu mâinile de vasul de toaletă şi vomit. Mi s-a făcut rău încă dinainte să termin capitolul. Tremur, ca şi cum aş

fost acolo. De parcă aş asistat la ceea

ce i-a făcut această femeie propriei ice. La ceea ce i-a făcut *lui Jeremy.*

Îmi apăs fruntea pe braţ şi mă întreb ce e de făcut.

Să spun cuiva? Să îi spun lui Jeremy? Să anunţ poliția?

Ce ar putea face poliția?

Ar închide-o undeva. Într-un ospiciu. Jeremy ar scăpa de ea.

Mă spăl pe dinţi şi îmi privesc re exia în oglindă. După ce îmi clătesc gura, îmi îndrept spatele şi mă şterg cu un prosop, în timp ce-mi trec mâna peste față, îmi văd cicatricea în oglindă. Nu am crezut niciodată că această cicatrice va deveni lipsită de importanță pentru mine, dar aşa încep să simt. Ceea ce am pățit eu cu mama este un eac în comparație cu întâmplările din manuscris.

Ceea ce s-a întâmplat între noi două a fost desprindere. O legătură ruptă.

La Verity a fost *crimă.*

Îmi iau geanta şi caut cutia de Xanax. Ţin pilula strâns în pumn în timp ce mă îndrept spre bucătărie. Iau un pahar din dulap şi îl umplu până la refuz cu coniac Crown Royal.

Ridic paharul spre gură, când April apare de după colț. Se opreşte şi mă cercetează cu privirea.

Mă uit şi eu la ea, în timp ce îmi pun pastila pe vârful limbii şi o înghit.

Mă întorc în camera mea, închid uşa, apoi o încui. Las jaluzelele peste fereastra spartă pentru a bloca lumina soarelui.

Închid ochii, îmi trag pătura peste cap şi mă întreb ce naiba ar trebui să fac.

Mă trezesc mai târziu, când simt o căldură care îmi învăluie corpul. Ceva îmi atinge buzele. Ochii mi se deschid.

Jeremy.

Suspin peste buzele lui când se apropie de gura mea. Mă bucur de prezența sa. Şi nici nu îşi poate închipui că fiecare picătură de tristețe pe care sărutul o îndepărtează este tristețea pe care o simt pentru *el.* Pentru o situație despre care nu ştie nimic.

Trag pătura şi o scot dintre noi, astfel încât să nu mai existe nicio barieră. El continuă să mă sărute în timp ce mă rostogoleşte pe partea lui, luându-mă în braţe.

— Este ora două după-amiaza, îmi şopteşte el. Te simţi bine?

— Da, îl mint eu. Sunt doar obosită.

— Şi eu.

Jeremy îşi plimbă uşor degetele pe braţul meu, apoi mă ia de mână.

— Cum ai intrat aici? îl întreb, ştiind că uşa era încuiată pe interior.

— Pe fereastră, îmi zâmbeşte el. April a dus-o pe Verity la doctor şi Crew va veni de la şcoală peste o oră.

Toată tensiunea acumulată se risipeşte la auzul acestei veşti. Verity nu este acasă şi asta mă linişteşte.

Jeremy îşi aşază capul pe pieptul meu, în timp ce degetele lui îmi explorează linia chiloţilor.

— Am verificat încuietoarea. Se pare că, dacă trânteşti o uşă îndeajuns de tare, se poate încuia.

Nu îi răspund, pentru că nu cred. Probabil există şi această posibilitate, dar posibilitatea să fost Verity este mai mare. Jeremy îmi ridică tricoul – încă unul de-al lui. Mă sărută între sâni.

— Îmi place când îmi porți hainele.

Îmi trec degetele prin părul lui şi zâmbesc.

— Îmi place când miros ca tine.

— Cum miros eu? mă întreabă, râzând.

— A *petrichor.*

Îşi plimbă uşor buzele peste abdomenul meu.

— Habar n-am ce înseamnă asta.

Vocea lui este ca o şoaptă pe pielea mea.

— Este un cuvânt care descrie mirosul ploii proaspete după o zi toridă.

Se mişcă până când gura lui este aproape de a mea.

— Nu ştiam că există un cuvânt pentru asta.

— Există un cuvânt pentru orice.

Mă sărută scurt, apoi se retrage. Sprâncenele i se încruntă.

— Există un cuvânt şi pentru ceea ce fac eu acum?

— Probabil. La ce te referi?

— La asta, îmi şopteşte, plimbându-şi un deget pe linia maxilarului meu. Să mă îndrăgostesc de o femeie când nu ar trebui.

Inima mi se strânge, în ciuda acestei mărturisiri. Urăsc că se simte vinovat pentru sentimentele lui. Totuşi îl înțeleg. Indiferent de situația mariajului sau de starea de sănătate a soției sale, el se culcă în patul lor cu o altă femeie. Nu există justi care pentru asta.

— Te simți vinovat? îl întreb.

— Da, îmi răspunde, apoi mă priveşte în tăcere pentru o clipă. Dar nu suficient de vinovat încât să mă opresc.

Îşi aşază capul pe perna de alături.

— Dar te vei opri, îi spun eu. Trebuie să mă întorc în Manhattan. Iar tu eşti căsătorit.

Ochii lui par să protejeze gânduri pe care nu vrea să le rostească. Stăm amândoi în liniştе şi ne privim. În cele din urmă, se apleacă să mă sărute şi spune:

— M-am gândit la ce mi-ai spus aseară, în bucătărie.

Nu deschid gura, de teamă pentru ceea ce urmează să spună. Oare a fost dispus să asculte tot ce am avut de spus? Este de acord că viața lui este la fel de importantă ca şi viața lui Verity?

— Am sunat la un azil care o va prelua în timpul săptămânii, începând de luni. Va veni acasă trei weekenduri pe lună, mă informează, apoi aşteaptă reacția mea.

— Cred că acesta este cea mai bună soluție pentru voi trei.

Ca şi cum aş putea vedea totul în timp real, durerea parcă începe să se evaporeze. Din el, din această casă. Vântul su ă prin fereastră, casa este liniştită, Jeremy pare împăcat. În acest moment decid ce să fac în legătură cu manuscrisul.

Nu voi face nimic.

Dacă îi prezint dovezi că Verity a ucis-o pe Harper, Jeremy nu se va simți mai bine. Dimpotrivă, se va simți mai rău. Toate rănile i s-ar deschide. Iar cele proaspete ar începe să sângereze şi mai tare.

Nu sunt convinsă că Verity este o persoană cu care se poate conviețui în siguranță, dar există modalități de a dezvălui asta cu timpul. Cred că Jeremy are nevoie doar de măsuri de siguranță mai stricte. Un monitor în camera lui Verity, conectat la un senzor de mişcare în weekendurile pe care ea le va petrece aici. Dacă într-adevăr se preface, el va a a. Şi dacă va a a, nu o va mai lăsa niciodată în preajma lui Crew.

Iar acum, că va merge la un azil, va supravegheată şi mai îndeaproape.

În acest moment, totul pare în regulă. Pare sigur.

— Mai rămâi o săptămână, îmi spune Jeremy.

Aveam de gând să plec dimineață, dar acum, după ce am aflat că Verity va pleca în curând, mă încântă ideea de a sta aici cu el toată săptămâna, fără April şi fără Verity.

— Bine.

Ridică o sprânceană.

— Vrei să spui *în regulă*.

— În regulă, îi zâmbesc eu.

Îşi apropie gura de abdomenul meu, mă sărută şi apoi urcă peste mine.

Nu mă dezbracă de tricoul pe care îl port, ci alunecă direct în mine. Facem dragoste atât de mult timp, încât corpul mi se înmoaie de la mişcări. Când simt că muşchii braţelor lui încep să se încordeze sub atingerea mea, nu vreau să se termine. Nu vreau să-mi părăsească trupul.

Îmi înfăşor picioarele strâns în jurul lui şi îi aduc gura spre a mea. El geme şi se afundă şi mai adânc în mine. Când ejaculează, mă sărută, cu buzele rigide, cu respiraţia sacadată, fără să se retragă. Se prăbuşeşte deasupra mea, încă în interiorul meu.

Suntem tăcuţi, pentru că amândoi ştim ce am făcut. Cu toate acestea, nu vorbim.

După ce Jeremy îşi recapătă su ul, se retrage din mine şi îşi coboară mâna între picioarele mele. Mă priveşte în timp ce mă excită şi aşteaptă să ajung la orgasm. Când o fac, nu mă mai preocupă cât de tare ţip, pentru că suntem singuri acasă şi ce simt e nemaipomenit.

Când mă relaxez, el mă sărută pentru ultima dată.

— Trebuie să plec înainte ca toată lumea să ajungă acasă.

Îi zâmbesc şi îl urmăresc cu privirea în timp ce se îmbracă, îmi dă un sărut pe frunte înainte să traverseze camera pentru a ieşi înapoi pe fereastră.

Nu ştiu de ce nu a folosit uşa, dar asta mă face să râd.

Îmi pun o pernă peste faţă şi zâmbesc. Ce m-a apucat? Poate că această casă se joacă cu mintea mea, pentru că, pe de-o parte, sunt gata să o iau la fugă şi să plec cât mai departe de locul ăsta, iar, pe de altă parte, nu vreau să mai plec niciodată.

Manuscrisul ăla se joacă în mod cert cu mintea mea. Simt că mă îndrăgostesc de un bărbat pe care îl ştiu de numai câteva săptămâni. Dar nu m-am îndrăgostit de el doar după cât l-am cunoscut în realitate. M-am îndrăgostit de el şi datorită cuvintelor lui Verity. Tot ceea ce a dezvăluit despre el mi-a oferit o perspectivă asupra omului Jeremy, iar el merită mai mult decât ceea ce i-a oferit ea. Vreau să-i ofer eu ceea ce ea nu i-a oferit niciodată.

Merită să trăiască alături de cineva care să pună dragostea pentru copiii săi mai presus de orice altceva.

Îmi dau deoparte perna de pe faţă şi mi-o aşez sub şolduri, ridicându-le, ca să nu se scurgă nimic din ce a lăsat el înăuntrul meu.

21

L-am visat pe Crew când am adormit din nou. Era mai în vârstă, cam de şaisprezece ani. Nimic semni cativ nu s-a întâmplat în visul meu sau, cel puțin, nu-mi pot aminti. Țin minte doar senzația pe care am avut-o atunci când m-am uitat în ochii lui. De parcă ar fi fost diabolic. Ca şi cum ar avut întipărite în su et toate traumele pe care le-a experimentat şi toate ororile la care a asistat din cauza lui Verity, cărora le purtase povara dincolo de copilărie.

Au trecut câteva ore de la vis şi nu pot să nu mă întreb dacă tăcerea mea despre manuscris este sau nu în interesul lui Crew. Şi-a văzut sora înecându-se. A văzut cum mama lui nu se grăbeşte să o ajute. Fiind atât de fraged, sunt şanse mari ca aceste amintiri să îl urmărească toată viața. Va şti mereu că ea i-a spus să-şi țină respirația înainte de a răsturna barca intenționat.

Sunt în bucătărie cu el, doar noi doi. April a plecat în urmă cu aproape o oră, iar Jeremy este la etaj şi o pregăteşte pe Verity de culcare. Stăm la masa din bucătărie, eu mănânc biscuiți cu unt de arahide, iar Crew se joacă pe iPad.

— Ce joci? îl întreb.

— Toy Blast.

Măcar nu joacă Fallout sau Grand Theft Auto. Încă mai există speranță pentru el.

Crew aruncă o privire spre mine şi, când mă vede mâncând din biscuit, lasă iPadul din mână şi se cațără pe masă.

— Vreau şi eu unul, îmi spune el.

Când îl văd cum se târăşte pe masă pentru a ajunge la borcanul cu unt de arahide pufnesc în râs. Îi dau cuțitul. El întinde o cantitate imensă pe un biscuit şi ia o muşcătură, aşezat în genunchi pe masă.

Ochii îi sclipesc încântați.

— E bun.

Crew linge untul de arahide rămas pe cuțit, iar eu strâmb din nas.

— E scârbos. Nu trebuie să lingi cuțitul.

Copilul se hlizeşte de parcă ar amuzant.

Mă reazem de spătarul scaunului. Îl admir. Având în vedere toate traumele prin care a trecut, este un copil bun. Nu e plângăcios, e tăcut şi încă se amuză de lucruri mărunte. Nu mai cred că este un mic nemernic – ca atunci când l-am cunoscut.

Îi zâmbesc. Iubesc inocența lui. Şi, din nou, încep să mă întreb dacă îşi mai aduce aminte ceva din acea zi. Mă întreb dacă amintirile lui Crew ar putea să determine ce program terapeutic este cel mai potrivit pentru el. Întrucât nici tatăl lui nu ştie prin ce a trecut din cauza lui Verity, simt ca această responsabilitate cade pe umerii mei. Eu sunt cea care deține manuscrisul. Eu sunt singura în măsură să îi atrag atenția lui Jeremy, dacă mi se pare că ul său a fost afectat mai mult decât crede el.

— Crew, încep eu, întinzându-mă până la borcanul cu unt de arahide şi învârtindu-l cu degetele. Pot să te întreb ceva?

Dă din cap într-un mod exagerat.

— Da.

Zâmbesc, pentru că aş vrea să se simtă în largul lui în timp ce-l descos.

— Ați avut o canoe?

Se opreşte din linsul untului de arahide de pe cuțit. Apoi răspunde:

— Da.

Îl cercetez atent, căutând indicii că ar trebui să mă opresc, dar el nu îmi oferă niciunul.

— Te-ai jucat vreodată în ea? Pe apă?

— Da.

Începe să lingă cuțitul din nou şi mă simt uşurată pentru că nu pare foarte deranjat de subiect. Poate că nu-şi aminteşte nimic. Are doar cinci ani; percepția lui asupra realității este diferită de cea a unui adult.

— Mai ții minte că ai fost în canoe? Cu mama ta? Şi cu Harper?

Crew nu dă din cap şi nici nu răspunde. Doar se uită la mine şi nu îmi pot da seama dacă îi este frică să răspundă sau dacă pur şi simplu nu-şi aminteşte. Se uită la masă, întrerupând contactul vizual cu mine. În ge cuțitul din nou în borcan şi apoi îl bagă în gură, închizând buzele peste el.

— Crew, insist eu, apropiindu-mă de el şi punându-i blând o mână pe genunchi. De ce s-a răsturnat barca?

Ochii lui Crew se întorc înapoi la mine, scoate cuțitul din gură pentru o clipă, cât să spună:

— Mami mi-a spus să nu vorbesc cu tine, dacă îmi pui întrebări despre ea.

Simt cum îmi piere culoarea din obraji, în timp ce el linge din nou cuțitul. Mă prind de marginea mesei, iar degetele mi se albesc.

— Ea... Mama ta vorbeşte cu tine?

Crew mă priveşte câteva secunde în tăcere, apoi dă din cap cu o privire care mă face să cred că este pe punctul de a-şi retrage cuvintele. Şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să spună asta.

— Crew, cumva mama ta se preface că nu poate vorbi?

Dinții lui Crew se încleştează peste cuțitul din gura lui. Văd cum cuțitul îi alunecă între dinți şi i se opreşte în gingie.

Sângele începe să-i curgă peste dinții din față şi peste buze. Sar în picioare, răsturnând scaunul la podea, prind mânerul cuțitului şi îl scot din gura lui Crew.

— Jeremy!

Îi acopăr gura lui Crew cu mâna, căutând în jur un prosop. Nu găsesc nimic. Crew nu plânge, dar în ochi i se citeşte frica.

— Jeremy! urlu acum, pe de-o parte pentru că am nevoie să mă ajute cu Crew şi pe de altă parte pentru că sunt îngrozită de ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Jeremy apare lângă mine, în faţa lui Crew, şi îi înclină capul pe spate, ca să îi vadă gura.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi... nici nu pot să îi explic, dar încerc să trag aer în piept. A băgat cuţitul în gură şi s-a tăiat.

— Are nevoie de copci, constată Jeremy, apoi îl ridică în braţe. Adu-mi cheile. Sunt în living.

Mă grăbesc spre living şi iau cheile de pe masă. Îi urmez până în garaj, până la maşină. Crew are lacrimi în ochi, ca şi cum durerea abia acum începe să se instaleze. Tatăl său deschide uşa din spate şi îl aşază pe scaunul pentru copii. Deschid uşa din faţă pentru a urca în Jeep.

— Lowen, mă opreşte Jeremy.

Mă întorc exact când el îi închide portiera lui Crew.

— Nu o putem lăsa singură pe Verity. Trebuie să rămâi aici.

Simt cum mi se strânge stomacul. Jeremy mă ajută să cobor înainte de a putea protesta.

— Te sun după ce îl consultă un medic.

Îmi ia cheile din mână şi rămân încremenită pe loc, privind cum scoate maşina din garaj. Întoarce Jeepul şi pleacă.

Mă uit în jos, la mâinile mele acoperite de sângele lui Crew.

Nu mai vreau să fiu aici, nu mai vreau, nu mai vreau, urăsc slujba asta.

Trec câteva secunde înainte să realizez că nu contează ce vreau. Sunt aici, la fel şi Verity, şi trebuie să mă asigur că uşa ei este încuiată. Mă grăbesc înapoi în casă şi urc scările spre camera ei. Uşa este larg deschisă, probabil pentru că Jeremy a lăsat-o aşa, când s-a repezit la parter.

Ea stă întinsă în pat. Este învelită până la jumătate şi unul dintre picioare îi atârnă, ca şi cum Jeremy m-ar auzit urlând înainte să o poată aşeza cum trebuie.

Nu este problema mea.

Trântesc uşa şi o încui, apoi mă gândesc la ce pot face în continuare pentru a în siguranță. Mă întorc la parter şi îmi amintesc că am văzut un monitor pentru copii la subsol. Ultimul loc în care vreau să fiu este subsolul, dar îmi calc pe inimă şi cobor scările, folosindu-mă de lumina de la telefonul mobil. Când am fost aici cu Jeremy, nu am dat prea mare atenție acestui spațiu de depozitare. Ştiu însă că unele dintre cutiile stivuite erau închise.

Când luminez în jur, observ că aproape toate cutiile au fost mutate şi deschise, ca şi cum cineva ar scotocit prin ele. Gândul că ar fi putut Verity îmi face misiunea mai urgentă. Nu vreau să stau aici mai mult decât e nevoie. Mă îndrept spre zona în care am văzut monitorul ieşind dintr-o cutie. Era chiar deasupra când l-am zărit prima dată – într-una dintre singurele cutii nedeschise.

A fost mutat.

Tocmai când sunt pe cale să renunț la căutare şi să ies odată de aici, văd cutia pe podea, la câțiva metri distanță. Apuc monitorul şi camera de filmat, apoi mă întorc spre scări şi încep să urc treptele subsolului, cu inima grea de presimțiri. Respir uşurată când uşa se deschide şi evadez.

Descurc cablurile şi conectez monitorul prăfuit la o priză de lângă computerul lui Verity. Mă reped înapoi la etaj, dar, înainte să ajung sus, mă opresc. Mă întorc. Mă duc la bucătărie şi mă înarmez cu un cuțit.

Când ajung din nou în camera lui Verity, strâng cuțitul în mână şi descui uşa dormitorului. Nu s-a mişcat. Piciorul încă îi atârnă în afara patului. Cu spatele lipit de perete, mă strecor spre comoda ei şi aşez camera de luat vederi deasupra. O îndrept spre pat şi o bag în priză.

Mă întorc spre uşă şi ezit înainte de a ieşi. Înaintez, încă strângând cuțitul în mână, îi ridic piciorul cât de repede pot şi îl arunc pe pat. Smucesc pătura peste ea şi plec, trântind uşa după mine.

O încui, pentru siguranță.

La naiba cu porcăria asta!

Gâfâi când ajung la bucătărie. Îmi spăl mâinile de sângele care mi s-a uscat pe piele. Petrec alte câteva minute curățându-l de pe masă şi podea.

Apoi mă întorc în birou şi mă aşez în fața monitorului.

Mă asigur că telefonul meu are camera pornită pe modul video, în cazul în care se mişcă. Dacă se mişcă... vreau ca Jeremy să o vadă.

Aştept.

Aştept o oră întreagă. Sunt cu ochii la telefon ca să nu ratez un eventual apel de la Jeremy. Urmăresc monitorul pentru a nu rata minciunile lui Verity. Îmi este mult prea frică să părăsesc biroul şi să fac orice altceva decât să aştept. Vârfurile degetelor încep să mă doară de cât bat darabana în masă.

După încă o jumătate de oră, îmi dau seama că am început să mă îndoiesc din nou de mine. S-ar mişcat până acum. Mai ales că nici măcar nu a deschis ochii. Nu m-a văzut când am instalat camera pentru că avea ochii închişi, aşa că nu ştie de existența ei.

Dacă nu cumva i-a deschis în timp ce eu alergam pe scări. Dacă-i aşa, a văzut totul şi ştie că o urmăresc.

Scutur din cap. *Încep să o iau razna.*

Mi-a mai rămas un singur capitol de citit din manuscrisul ei. Trebuie să dau uitării toate astea, dacă vreau să mai stau o săptămână în această casă. Nu pot continua să mă gândesc mereu că sunt în pericol şi că înnebunesc. Iau ultimele pagini şi îmi țin scaunul îndreptat spre monitor. Voi citi şi o voi supraveghea în acelaşi timp.

Aşa să e

Capitolul cincisprezece

Au trecut doar câteva zile de la moartea lui Harper, dar simt că, în acest scurt timp, lumea mea s-a schimbat mai mult decât în toți anii pe care i-am trăit pe acest pământ.

Poliția m-a pus să dau o declarație. De două ori. Voiau să se asigure că nu există nicio lacună în povestea mea. Asta este meseria lor. Întrebările mi s-au părut destul de simple. A fost uşor de răspuns.

— *Ne puteți explica ce s-a întâmplat?*

— Harper s-a aplecat pe marginea bărcii. Barca s-a răsturnat. Ne-am scufundat toți trei, însă Harper nu a mai ieşit. Am încercat să o caut, dar am rămas fără aer şi trebuia să îl duc pe Crew la mal.

— *De ce nu purtau copiii veste de salvare?*

— Am crezut că apa nu este adâncă. La început eram foarte aproape de doc, dar apoi... ne-am îndepărtat.

— *Unde era soțul dumneavoastră?*

— Era la magazin. Înainte să plece mi-a spus să iau copiii şi să îi duc la lac.

Le-am răspuns la toate întrebările printre suspine. Din când în când, mă aplecam, cu mâinile strânse pe burtă, ca să ilustrez că moartea ei m-a afectat şi

zic. Cred că m-am descurcat atât de bine, încât le-a fost jenă să-mi pună mai multe întrebări.

Nu la fel mi-a mers şi cu Jeremy.

El a fost mai rău decât detectivii.

Nu l-a scăpat nicio secundă din ochi pe Crew după moartea lui Harper. Am dormit toţi trei împreună, la parter, în dormitorul principal – Crew la mijloc, Jeremy şi cu mine separaţi de încă un copil. Însă, în seara asta, a fost diferit. În seara asta i-am spus lui Jeremy că vreau să mă ţină în braţe, aşa că l-a aşezat pe Crew la margine şi a stat el la mijloc. M-am agăţat de el timp de o jumătate de oră, în speranţa că vom putea adormi aşa, însă el nu mai contenea cu nenorocitele de întrebări.

— De ce i-ai luat în canoe?

— Ei au vrut să meargă, i-am răspuns.

— De ce nu purtau veste de salvare?

— Am crezut că suntem aproape de mal.

— Care a fost ultimul lucru pe care l-a spus Harper?

— Nu-mi amintesc.

— Era încă la suprafață când ai ajuns la mal cu Crew?

— Nu. Nu cred.

— Ştiai că barca urma să se răstoarne?

— Nu. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă.

Întrebările s-au oprit, dar ştiam că este încă treaz. În cele din urmă, după câteva minute de tăcere, mi-a spus:

— Pur şi simplu nu se explică.

— Ce nu se explică?

S-a dat puțin înapoi. Voia să mă uit la el, aşa că am ridicat capul.

Mi-a atins uşor obrazul cu vârful degetelor.

— Verity, de ce i-ai spus lui Crew să-şi țină respirația?

Acesta a fost momentul în care am ştiut că s-a terminat. Acesta a fost momentul în care *el* a ştiut că s-a terminat.

Pentru un bărbat care a crezut că îşi cunoaşte soția... a fost pentru prima oară în viața lui când mi-a înțeles cu adevărat privirea din ochi. Şi ştiam că, oricât de mult aş încerca să îl conving... niciodată nu avea să mă creadă pe mine, ci pe Crew. Nu era acel tip de bărbat. Mereu îşi pusese copiii mai presus de soție şi acesta este lucrul pe care îl urăsc cel mai mult la el.

Totuşi, am încercat. Am încercat să îl conving. Este greu să i convingător când lacrimile îți curg pe obraji şi vocea îți tremură:

— I-am spus asta în timp ce ne scufundam. Nu înainte.

M-a cercetat cu privirea pentru o clipă. Apoi mi-a dat drumul din brațe. Am ştiut că se îndepărta de nitiv de mine. S-a întors cu spatele la mine şi şi-a înfăşurat brațele în jurul lui Crew, de parcă ar fi fost garda lui de corp.

Protectorul său.

Protejându-l de *mine.*

Am încercat să rămân nemişcată ca să creadă că am adormit, dar tot ce am făcut a fost să plâng în linişte. Când

plânsul m-a copleşit, m-am retras în biroul meu şi am închis uşa, înainte ca Jeremy să mă audă.

Când am ajuns în birou, am început să scriu. Se pare că nu a mai rămas nimic de spus. Niciun viitor despre care să scriu. Niciun trecut de recâştigat.

Oare am ajuns la sfârşitul poveştii?

Nu ştiu ce se va întâmpla în continuare. Spre deosebire de predicția mea despre uciderea lui Chastin, viața mea nu ştiu cum se va sfârşi.

Oare voi muri de mâna lui Jeremy? Sau de mâna *mea*?

Sau poate că viața nu se va sfârşi în niciun fel. Poate că Jeremy se va trezi mâine-dimineață şi mă va vedea dormind lângă el. Poate că îşi va aminti toate vremurile bune, toate partidele de sex oral şi cât am înghițit. Poate va realiza că, acum, când avem un singur copil, vom avea mult mai mult timp pentru a face din nou toate aceste lucruri plăcute.

Sau... poate se va trezi convins că moartea lui Harper nu a fost un accident. Poate că mă va reclama la poliție. Poate că va dori să mă vadă suferind pentru ceea ce i-am făcut ei.

În cazul acesta... *aşa să e.*

Nu-mi rămâne decât să intru cu maşina într-un copac.

Sfârşit

22

Nici nu am timp să cumpănesc acest

nal, că aud maşina lui Jeremy intrând

în garaj. Strâng paginile şi arunc o privire la monitor. Verity încă nu s-a mişcat.

O bănuia şi el?

Înghit în sec şi încerc să reduc toată tensiunea pe care ultimul capitol mi-a injectat-o în muşchi. Cum mai putea el să aibă grijă de ea? Să o spele şi să o schimbe pentru tot restul vieții? De parcă îi datora păstrarea jurămintelor de la căsătorie?

Dacă el chiar s-a gândit că Verity o ucisese pe Harper, cum de-a suportat să mai stea sub acelaşi acoperiş cu ea?

Aud uşa garajului deschizându-se, aşa că ies din birou şi îi întâmpin în hol. Jeremy îl ține pe Crew în brațe, lângă scări.

— Şase copci, şopteşte el. Şi o mulțime de analgezice. Doarme buştean.

Îl duce pe Crew la etaj şi îl culcă în pat. Nu l-am auzit să o veri ce pe Verity înainte să coboare.

— Vrei o cafea? îl întreb.

— Chiar te rog.

Mă urmează în bucătărie, unde mă îmbrățişează pe la spate şi oftează în părul meu, în timp ce eu pun de cafea. Îmi sprijin capul de al lui. Am o mulțime de întrebări, dar nu spun nimic, pentru că nici nu ştiu de unde să încep.

Mă răsucesc şi îl iau în brațe, în timp ce în cafetieră începe să picure cafeaua. Stăm aşa, îmbrățişați, în bucătărie, preț de câteva minute. Până când îmi dă drumul şi îmi spune:

— Trebuie să fac un duş. Sunt plin de sânge.

Atunci observ şi eu. Picăturile de pe brațe, petele de pe cămaşă. A început să

e ceva obişnuit pentru noi să m

acoperiți de sânge. Mă bucur că nu sunt superstițioasă.

— Mă găseşti în birou.

Ne sărutăm, apoi el se grăbeşte la etaj. Aştept să fie gata cafeaua, ca să îmi torn şi eu o ceaşcă. Încă nu ştiu cum să încep să îi pun toate întrebările pe care le am – şi, după ce am citit ultimul capitol, am atât de multe! S-ar putea să

e o noapte lungă.

Aud cum porneşte apa de la duş, în timp ce torn cafeaua în ceaşcă. O iau în birou cu mine şi o vărs pe toată pe podea. Ceaşca se sparge. Lichidul

erbinte mă stropeşte pe picioare şi

începe să mi se prelingă printre degete, dar tot nu mă pot mişca.

Am înghețat, holbându-mă la monitor.

Verity este pe podea. În patru labe.

Mă reped la telefon, în acelaşi timp în care îl strig pe Jeremy.

— Jeremy!

Capul lui Verity se apleacă într-o parte, de parcă mi-a auzit ţipetele de la etaj. Înainte să-mi pot deschide camera video cu degetele tremurânde, ea se târăşte înapoi în pat. Îşi reia poziţia. Şi încremeneşte.

— Jeremy! ţip din nou şi scap telefonul din mână.

Alerg în bucătărie şi iau un cuţit. Urc scările, direct la camera lui Verity. Descui uşa şi o trântesc de perete.

— Ridică-te! îi strig eu.

Ea nu se mişcă. Nici măcar nu clipeşte.

Smulg pătura de pe ea.

— *Ridică-te,* Verity! Te-am *văzut,* urlu eu la ea, spumegând de furie, în timp ce îi cobor patul de spital. Nu mai ai scăpare.

Vreau ca Jeremy să vadă cine este cu adevărat, înainte să-i facă rău şi lui Crew. O apuc de glezne şi o trag de picioare. Am tras-o pe jumătate din pat, când simt că mă smulge

cineva de lângă ea. Sunt răsucită şi dusă pe sus la uşă. Apoi lăsată în picioare pe hol.

— Ce *naiba* faci, Lowen?

Fața şi vocea lui Jeremy sunt pline de mânie.

Fac un pas înainte, împingându-l cu mâinile în piept. El îmi smulge cuțitul şi mă apucă strâns de umeri.

— Opreşte-te!

— Se preface. Am văzut-o, îți jur că se preface.

El intră înapoi în camera ei şi îmi trânteşte uşa în față. O deschid din nou şi îl văd cum îi ridică picioarele lui Verity înapoi pe pat. Când mă vede din nou în cameră, aruncă pătura peste Verity şi mă îmbrânceşte pe hol. Se întoarce şi încuie uşa, apoi mă apucă de încheietura mâinii şi mă târăşte după el.

— Jeremy, nu, scâncesc eu, apoi îl apuc de brațul pe care îl are strâns înfăşurat în jurul meu. Nu-l lăsa pe Crew aici cu ea.

Vocea mea este imploratoare, dar el nu îmi percepe îngrijorarea. Nu poate vedea decât ce crede că ştie, ce i s-a arătat dinaintea ochilor. Când ajungem la scări, mă

desprind din mâna lui şi refuz să cobor. *Trebuie să îl conving să îl aducă pe Crew la parter.* Mă apucă de talie, mă aruncă pe un umăr şi mă poartă pe scări, direct în camera mea. Deşi este furios, mă aşază blând pe pat.

Se îndreaptă spre dulap. Îmi ia valiza şi începe să îmi adune lucrurile.

— Vreau să pleci.

Mă ridic în genunchi şi mă apropii de colțul patului, unde el îmi îndeasă toate lucrurile în valiză.

— Trebuie să mă crezi.

Dar nu mă crede.

— Fir-ar să e, Jeremy! arăt cu degetul spre etaj. E *nebună*! Te-a mințit din ziua în care ai întâlnit-o!

Niciodată nu am văzut atâta neîncredere şi ură pe chipul unui om. Felul în care mă priveşte mă înspăimântă atât de tare, încât mă îndepărtez de el.

— Nu se preface, Lowen, îmi răspunde el, gesticulând în direcția scărilor. Femeia aceea este neajutorată. Practic, o legumă. Ai vedenii de când ai ajuns aici.

Continuă să-mi îndese hainele în valiză, clătinând din cap.

— Este imposibil.

— Ba nu este. Iar tu o ştii foarte bine. A ucis-o pe Harper şi tu *ştii*! Ai bănuit-o!

Mă dau jos din pat şi mă grăbesc spre uşă.

— Ți-o pot dovedi.

Mă urmăreşte în timp ce alerg spre biroul lui Verity. Înşfac manuscrisul, fiecare pagină a lui, mă întorc exact

când el ajunge lângă mine şi i-l vâr sub nas.

— Citeşte!

El ia paginile. Se uită la ele. Se uită la mine.

— Unde ai găsit ăsta?

— E al ei. Totul este scris acolo. Din ziua în care ai întâlnit-o, până când a suferit accidentul de maşină. *Citeşte-l!* Cel puțin citeşte ultimele două capitole, nu-mi pasă. Doar te rog să citeşti.

Sunt epuizată şi nu mai pot decât să îl implor. Şi asta fac. În şoaptă.

— Te rog, Jeremy! Pentru icele tale.

El încă mă priveşte de parcă nu ar crede niciun cuvânt ieşit din gura mea. Nici nu trebuie. Dacă ar citi acele pagini – ar vedea ce gândea cu adevărat soția lui în momentele în care a fost alături de el – ar şti că nu eu sunt cea pentru care trebuie să îşi facă griji.

Simt cum mă cuprinde teama. Teama că l-aş putea pierde. Mă crede nebună – crede că am încercat să îi fac rău soției ui. Vrea să dispar din casa asta. Vrea să plec de aici şi să nu mă mai vadă niciodată.

Ochii mă ustură şi lacrimile încep să îmi şiroiască pe obraji.

— Te rog, îi şoptesc. *Te rog!* Meriți să ştii adevărul.

23

Mă aştept să dureze un timp ca să îl citească pe tot. Stau pe pat şi aştept. Casa este mai liniştită ca niciodată. Apăsătoare, ca liniştea dinaintea furtunii.

Mă uit la valiza mea. Sunt curioasă dacă, după ce va citi, îşi va mai dori să plec. Întreaga perioadă în care am fost aici am ținut ascuns acest manuscris. S-ar putea să nu mă ierte niciodată pentru asta.

Ştiu că nu o va ierta niciodată pe Verity.

Ochii mi se ațintesc în tavan când aud un trosnet. Nu este un zgomot puternic, dar mi se pare că vine din camera în care se află Jeremy. Nu stă acolo de prea mult timp, suficient pentru a răsfoi manuscrisul şi pentru afla a că Verity nu a fost deloc femeia pe care el a crezut că o cunoaşte.

Aud un urlet. Este slab şi înfundat, dar îl aud.

Mă prăbuşesc pe pat şi îmbrățişez perna, în timp ce strâng din ochi. Mă omoară să ştiu câtă durere îndură acum, când citeşte pagină după pagină un adevăr atât de nemilos, ce niciodată nu ar fi trebuit aşternut pe hârtie.

Aud paşi la etaj. Nu a trecut destul timp pentru ca el să-l citit în întregime, dar îl înțeleg. Dacă aş fost în locul lui, aş deschis manuscrisul direct la sfârşit ca să a fiu adevărul despre ce s-a întâmplat cu Harper.

Aud zgomotul unei uşi. Alerg pe hol până la birou şi mă uit pe monitor.

Jeremy stă în pragul camerei lui Verity şi o studiază. Îi văd pe amândoi în cadru.

— Verity?

Evident, ea nu-i răspunde. Nu vrea ca el să realizeze cât de periculoasă este. Sau poate că se preface, deoarece îi este teamă că el va anunța poliția. Oricare ar

motivul, am sentimentul că Jeremy nu

va ieşi din cameră până nu va primi un răspuns.

— Verity, repetă el, apropiindu-se de ea. Dacă nu răspunzi, chem poliția.

Ea tot nu se clinteşte. Se apropie de ea, se apleacă deasupra ei şi îi ridică una dintre pleoape. O studiază un moment, apoi se îndreaptă spre uşă. *Nu mă crede.*

Dar apoi se opreşte, de parcă s-ar întreba şi el. Are nelămuriri cu privire la ceea ce a citit. Se întoarce şi se apropie iarăşi de ea.

— Când voi părăsi această cameră, mă voi duce cu acest manuscris direct la poliție. Te vor lua şi nu ne vei mai vedea niciodată, nici pe mine, nici pe Crew. Aşa că deschide ochii şi spune-mi imediat ce se întâmplă în această casă.

Trec câteva secunde. Îmi țin respirația şi aştept ca ea să se mişte. Sper să se mişte, astfel încât Jeremy să ştie că i-am spus adevărul.

Un scâncet îmi scapă din gât când ea deschide ochii. Îmi duc mâna la gură înainte ca sunetul să se transforme într-un țipăt. Mă tem că-l voi trezi pe Crew, iar el nu trebuie să fie J martor la asta.

Tot corpul lui Jeremy se încordează şi apoi se prinde cu mâinile de cap, în timp ce se dă înapoi de lângă patul ei, până ajunge lipit de perete.

— Ce *mama dracului*, Verity?!

Verity începe să clatine cu tărie din cap.

— Nu am avut de ales, Jeremy, spune ea şi se ridică în capul oaselor.

A adoptat o poziție defensivă, ca şi cum ar îngrozită de ceea ce i-ar putea face el.

Jeremy este încă în faza de negare, pe fața lui luptându-se furia că a fost trădat şi confuzia.

— Tot timpul... ai fost...

Încearcă să vorbească în şoaptă, dar se pare că nu poate să se mai stăpânească. Se întoarce şi îşi descarcă frustrarea lovind cu pumnul în uşă. Gestul o face pe Verity să tresară.

Ea îşi ridică mâinile.

— Te rog, nu-mi face rău. Îți voi explica totul.

— Să nu-ți fac rău? Jeremy face un pas spre ea. Ai *ucis*-o, Verity!

Simt furia din vocea lui, deşi aud conversația prin intermediul monitorului. Dar Verity i-o simte de aproape. Încearcă să sară de pe pat ca să scape, dar el nu-i permite. O apucă de picior şi o aruncă înapoi pe pat Când ea începe să țipe, îi acoperă gura cu mâna.

Se luptă. Ea încearcă să-l lovească. El încearcă să o țintuiască de pat. Apoi, cu cealaltă mână, o apucă de gât.

Nu, Jeremy!

Alerg spre camera lui Verity şi mă opresc brusc când ajung la uşă. Jeremy este deasupra ei. Braţele ei sunt prinse sub genunchii lui, picioarele i se lovesc de pat, tălpile i se afundă în saltea, în timp ce respiră anevoie.

Încearcă să se apere, dar el o copleşeşte.

— Jeremy!

Mă reped la el şi încerc să-l smulg de pe ea. Nu mă pot gândi decât la viitorul lui Crew şi al lui Jeremy şi cum nu merită să sacri ce o viaţă. Viaţa *lui.*

— Jeremy!

Nu mă ascultă. Refuză să îi dea drumul. Încerc să ajung în faţa lui, să îl calmez, să apelez la raţiune.

— Trebuie să te opreşti. Îi spargi traheea. Toţi vor şti că ai omorât-o.

Lacrimile îi curg pe obraji şi are o voce devastată.

— A ucis-o pe fiica noastră, Low!

Îi prind faţa în palme şi încerc să îi distrag atenţia.

— Gândeşte-te la Crew, îi zic, cu voce joasă. Dacă nu te stăpâneşti, ul tău va rămâne fără tată.

Văd o uşoară schimbare, atunci când realizează ce i-am spus. În cele din urmă, îşi ia mâinile de la gâtul ei. Mă ghemuiesc şi gâfâi la fel de tare ca Verity, care bolboroseşte şi încearcă să respire. Încearcă să vorbească. Sau să ţipe. Jeremy îi acoperă gura şi se uită la mine. E o rugăminte în privirea lui, dar nu să chem ajutoare. Este o rugăminte să găsesc o cale mai bună pentru a-i pune capăt zilelor.

Nici măcar nu-l contrazic. Nici măcar o părticică din ea nu merită să trăiască după tot ce a făcut. Mă dau un pas înapoi şi încerc să mă gândesc.

Dacă o strânge de gât, vor şti. Amprentele lui vor pe gâtul ei. Dacă o as xiază, particule din pernă vor găsite în plămâni. *Dar trebuie să facem ceva.* Dacă el nu o opreşte, Verity va reuşi cumva să scape, pentru că este o manipulatoare. Va sfârşi prin a-l răni pe el sau pe Crew. Îl va ucide la fel cum şi-a ucis ica. La fel cum a încercat să o ucidă pe Harper când era doar o nou-născută.

La fel cum a încercat să o ucidă pe Harper când era doar o nou-născută!

— Trebuie să pară un accident, îi spun eu în şoaptă, dar suficient de tare pentru a auzită peste zgomotele pe care le scoate Verity sub palma lui. Fă-o să vomite. Acoperă-i nasul şi gura până când nu mai respiră. Să pară că s-a sufocat în somn.

Ochii lui Jeremy sunt larg deschişi în timp ce mă ascultă şi pare că înțelege ce îi spun. Îşi ia mâinile de pe gura ei şi apoi îi îndeasă degetele pe gât. Întorc capul. Nu pot să mă uit.

Aud icnetele, apoi horcăielile şi parcă ar continua la in nit.

La in nit.

Mă prăbuşesc pe podea şi corpul îmi tremură din toate încheieturile. Îmi pun mâinile la urechi şi încerc să ignor sunetele ultimelor respirații ale lui Verity. Ale ultimelor ei mişcări. După un timp, şuierul respirației a trei persoane se transformă în două.

Doar Jeremy şi cu mine mai respirăm acum.

— O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne...

Repet asta la nesfârşit, pe măsură ce enormitatea faptei noastre începe să se limpezească.

Jeremy tace. Îi aud respirația prudentă. Nu vreau să mă uit la Verity, dar trebuie să ştiu dacă s-a terminat.

Când mă întorc, ea mă xează cu privirea. Numai că, de data asta, ştiu că nu mai este aici, că nu se mai ascunde în spatele acelei priviri goale.

Jeremy stă îngenuncheat lângă pat. Îi verifică pulsul, apoi îşi lasă capul în piept. Se aşază pe podea, cu spatele la pat, şi îşi trage su etul. Îşi pune ambele mâini pe față, legănându-se încet. Nu ştiu dacă urmează să plângă, dar aş înțelege dacă ar face-o. A fost lovit din plin de descoperirea că moartea fiicei lui nu a fost un accident. De faptul că soția lui – femeia căreia îi dedicase atâția ani din viață – nu era nici pe departe persoana pe care credea că o cunoaşte. Că îl manipulase tot timpul.

Fiecare amintire plăcută pe care a avut-o vreodată despre soția sa a murit odată cu ea, în această seară. Mărturisirile ei l-au rupt în bucăți şi pot vedea asta după modul în care stă strâns ghem şi încearcă să proceseze ultima oră din viața lui. Ultima oră din viața lui *Verity.*

Îmi duc mâna la gură şi încep să plâng. Nu pot să cred că l-am ajutat să o omoare. *Amândoi tocmai am ucis-o.*

Nu pot să îmi dezlipesc privirea de la ea.

Jeremy se ridică şi mă ia în brațe. Țin ochii închişi, în timp ce mă scoate pe sus afară din cameră şi coboară scările. Când mă aşază pe pat, vreau să vină şi el lângă mine. Să îşi înfăşoare brațele în jurul meu. Dar nu face asta. Începe să se plimbe în sus şi-n jos prin cameră, dă din cap, mormăie printre dinți.

Cred că amândoi suntem în stare de şoc. Vreau să îl liniştesc, dar sunt prea speriată să vorbesc sau să mă mişc sau să accept că tot ceea ce s-a întâmplat a fost real.

— Mama dracului! înjură el şoptit, apoi mai tare. *Mama dracului!*

Şi iată! Fiecare amintire, fiecare credinţă, tot ceea ce a avut impresia că ştie despre Verity se prăbuşeşte.

Se uită la mine şi se apropie de pat. Mâna lui tremurătoare îmi dă părul ia o parte de pe faţă.

— A murit în somn, îmi spune el, cu o voce calmă şi seacă. Bine?

Dau din cap.

— Mâine-dimineaţă...

Vocea i se frânge într-o respiraţie şuierătoare şi se străduieşte să îşi păstreze calmul.

— Dimineaţă, voi suna la poliţie şi le voi spune că am găsit-o când am mers să o trezesc. Se pare că s-a înecat în somn.

Eu dau continuu din cap. El mă priveşte cu un amestec de îngrijorare, înţelegere şi remuşcare.

— Îmi pare rău, îmi spune. Îmi pare atât de rău! se apleacă şi mă sărută în creştetul capului. Mă întorc imediat,

Low. Trebuie să mă duc până în cameră. Trebuie să ascund manuscrisul.

Îngenunchează astfel încât să ne privim în ochi, ca şi cum ar vrea să se asigure că am priceput. Că am înţeles.

— Ne-am dus la culcare, ca de obicei. Amândoi, în jur de miezul nopţii. I-am dat medicamentele şi apoi, când m-am trezit, pe la şapte, ca să îl pregătesc pe Crew pentru şcoală, am găsit-o fără su are.

— Bine.

— Verity a murit în somn, repetă el. Şi, din seara asta, nu vom mai discuta niciodată despre asta. Din acest moment... chiar de acum.

— În regulă, îi şoptesc.

Răsu ă uşurat.

— În regulă.

După ce iese din cameră, aud cum aşază lucrurile în jur, mergând înainte şi înapoi, mai întâi în camera lui, apoi în camera lui Crew, apoi în camera lui Verity, apoi în baie.

Se duce la birou şi la bucătărie.

Acum s-a întors în pat, lângă mine. Mă ține în brațe. Mă ține mai strâns ca niciodată. Nu dormim. Ne temem de ce ne va aduce dimineața.

24

Şapte luni mai târziu

Verity a murit în somn, în urmă cu şapte luni.

Lui Crew i-a fost greu. Şi lui Jeremy, o cial. În dimineața în care a murit, eu am plecat şi m-am întors în Manhattan. Jeremy a avut de înfruntat poliția în acea săptămână şi sunt sigură că ar fi fost şi mai suspectat, dacă aş rămas în casa lui după moartea soției sale.

Manuscrisul romanului scris de mine a fost aprobat, la fel şi următoarele două. Am predat prima carte în urmă cu două săptămâni. Am solicitat o prelungire a termenului pentru celelalte două romane. Va greu să lucrez la ele cu un nou-născut.

Încă nu am născut. Mai am două luni şi jumătate până să aduc pe lume fetița. Dar sunt încrezătoare că, alături de Jeremy voi putea să ajung la zi cu orice lucrare rămasă în

urmă. El se poartă minunat cu Crew, a fost la fel şi cu fetele, aşadar ştiu că va un tată minunat şi pentru fiica noastră.

La început, am fost şocaţi, deşi nu surprinşi. Lucruri de genul acesta se întâmplă când nu eşti atent. Mi-am făcut griji pentru cum va reacţiona Jeremy la a area veştii că va din nou tată, atât de curând după ce a pierdut doi copii. Dar, când i-am văzut entuziasmul, mi-am dat seama că Verity s-a înşelat. Pierderea unui copil, sau chiar a doi copii, nu înseamnă că i-ai pierdut pe toţi. Durerea lui Jeremy pentru moartea

icelor sale este separată de bucuria lui

pentru naşterea unei alte ice.

Chiar şi după toate prin câte a trecut, el încă este cel mai bun om care a intrat vreodată în viaţa mea. Este răbdător, atent şi un iubit mult mai bun decât ar fi putut să îl descrie Verity. După moartea ei, când a trebuit să mă întorc la Manhattan, Jeremy m-a sunat în fiecare zi. Am fost despărţiţi timp de două săptămâni – până când lucrurile s-au liniştit. Când mi-a cerut să mă întorc, am fost lângă el în aceeaşi noapte. Am fost lângă el în fiecare zi de atunci. Amândoi ştiam că ne grăbeam, dar ne era greu să stăm despărţiţi. Cred că prezenţa mea i-a adus alinare, aşa că nu ne-am mai făcut probleme cu privire la sincronizare sau dacă relaţia noastră era prea mult, prea curând. De fapt, nici nu am discutat despre asta. De niţia relaţiei noastre a

fost nerostită. A fost ceva natural. Eram îndrăgostiți şi asta era tot ceea ce conta.

A decis să vândă casa, la scurt timp după ce am aflat că sunt însărcinată. Nu voia să rămână în acelaşi oraş în care locuise cu Verity. Şi, sincer, nici eu nu voiam să rămân în acea casă, cu toate acele amintiri oribile. Am luat-o de la capăt acum trei luni, în Carolina de Nord. Cu avansul pentru cărți şi cu asigurarea de viață a lui Verity, am putut plăti numerar pentru o casă chiar pe plaja din Southport. În fiecare seară, toți trei ne aşezăm pe terasa noii noastre case şi urmărim cum valurile se lovesc de țărm.

Acum suntem o familie. Pentru Crew, nu este aceeaşi familie în care s-a născut, dar ştiu că Jeremy apreciază faptul că băiețelul mă are în viața lui. Şi, în curând, va deveni frate mai mare.

Crew pare să se adapteze bine. L-am dus la terapeut şi, uneori, Jeremy se îngrijorează că îi va face mai mult rău decât bine, dar îl asigur că pe mine terapia m-a ajutat foarte mult când eram copil. Sunt încredințată că, la vârsta lui, va putea uita mai uşor amintirile neplăcute, dacă îi vom oferi altele suficient de bune pentru a le compensa.

Astăzi, după luni de zile, este prima dată când punem piciorul în vechea lor casă. Este sinistru, dar necesar. Nu mai am mult până voi naşte, aşa că folosim această ocazie pentru a elibera casa. Jeremy a primit deja două oferte şi nu vrem să fim nevoiți să venim până aici în ultima lună de sarcină pentru a o debarasa.

Biroul a fost cel mai dificil de golit. Erau atât de multe lucruri care, probabil, ar fi putut salvate, însă eu şi Jeremy am stat o jumătate de zi ca să trecem totul prin tocătorul de hârtie. Cred că amândoi ne dorim ca această parte din viața noastră să se termine şi gata. Să dispară. Să e dată uitării.

— Cum te simți? mă întreabă Jeremy, când intră în birou şi îmi pune o mână pe pântec.

— Sunt bine, îi răspund, zâmbind. Mai ai mult?

— Nu. Mai sunt câteva cutii pe verandă şi am terminat. Mă sărută, tocmai când Crew intră alergând în casă.

— Nu mai alerga! îi strigă Jeremy peste umăr.

Mă ridic din scaunul de la birou şi îl împing pe rotilele lui până la uşă, ca să îl urmăresc pe Jeremy. El apucă una dintre cele aproximativ zece cutii rămase pe verandă şi o duce spre maşină. Crew se strecoară pe lângă mine pentru a alerga afară, dar se opreşte şi se întoarce.

— Era să uit, îmi spune el, repezindu-se spre scări. Trebuie să-mi iau lucrurile din podeaua mamei.

Mă uit după el, cum se duce în vechiul dormitor al lui Verity. Era gol ultima dată când am veri cat. Dar, o clipă mai târziu, Crew revine cu nişte hârtii în mână.

— Ce sunt astea? îl întreb.

— Desene pe care le-am făcut pentru mama, îmi explică el şi mi le întinde. Am uitat că obişnuia să le ţină în podea.

Crew fuge afară. Mă uit la desenele din mâinile mele. Vechiul sentiment pe care îl aveam când stăteam în această casă s-a întors. *Frica.* Frânturi de amintiri încep să-mi fulgere prin minte. Cuţitul care era pe podea, în camera lui Verity. În noaptea în care am văzut-o pe monitor, stătea în patru labe, ca şi cum ar săpat în podea. Cuvintele pe care Crew le-a aruncat adineauri.

Am uitat ca obişnuia să le ţină în podea.

Mă grăbesc să urc scările. Şi chiar dacă ştiu că este moartă şi nu o voi vedea acolo, sunt în continuare îngrozită când străbat holul spre camera ei. Îmi arunc privirea pe podea, la o şipcă de parchet pe care Crew nu a reuşit să o pună bine la loc după ce şi-a luat desenele. Îngenunchez şi scot şipca desfăcută.

Este o gaură în podea. Bag mâna înăuntru şi pipăi în jur. Scot afară ceva mic. *O poză cu fetele.* Apoi ceva rece. *Cuţitul.*

Bag din nou mâna şi pipăi până găsesc un plic. Îl deschid şi scot o scrisoare, lăsând plicul gol să cadă pe podea.

Prima pagină este goală. Respir adânc, ca să mă liniştesc, o dau deoparte, trecând la a doua pagină.

Este scrisă de mână şi adresată lui Jeremy. Înfricoşată, încep să citesc.

Dragă Jeremy, Sper ca tu să găseşti această

scrisoare. Dacă nu, sper că va

ajunge cumva la tine, pentru că am

multe de spus.

Mai întâi, vreau să încep prin a-

mi cere iertare. Sunt sigură că, atunci când vei citi aceste rânduri, eu voi fugit deja în miez de

noapte cu Crew. Gândul de a te

lăsa singur, în căminul în care am

împărtăşit atâtea amintiri, mă face

să mă doară su etul pentru tine.

Am avut o viață atât de frumoasă

cu copiii noştri! Şi unul cu altul.

Dar suntem cronici. Ar trebuit să

ştim că suferința noastră nu se va

încheia cu moartea lui Harper.

După ani buni în care am fost

soția perfectă pentru tine, nu m-am

aşteptat niciodată ca această

carieră, pe care o iubesc şi căreia îi

dedic cea mai mare parte a timpului

meu, să e, până la urmă, ceea ce

ne-a distrus.

Viața noastră a fost perfectă până când, nu ştiu cum, am păşit într-o altă dimensiune, în ziua în care a murit Chastin. Oricât de mult aş încerca să uit momentul când totul a început să meargă prost, am fost blestemată cu această minte care nu uită niciodată nimic.

Eram în Manhattan şi luam cina cu editoarea meu, Amanda. Purtai acel pulover cenuşiu subțire pe care îl adoram – cel pe care mama ta ți l-a cumpărat de Crăciun. Primul

meu roman tocmai se lansase şi

semnasem cu Pantem noul contract

pentru alte două cărți, motiv pentru

care ne a am la acea cină.

Discutam cu Amanda despre

următorul meu roman. Nu ştiu dacă

ai mai fost atent şi la partea asta a

conversației, dar înclin să cred că

nu, pentru că discuțiile scriitoriceşti

te-au plictisit întotdeauna.

Îi mărturiseam Amandei

îngrijorarea, pentru că nu erai

sigură din ce unghi să abordez noua

carte. Oare ar fi trebuit să scriu ceva complet diferit? Sau mai bine rămâneam la aceeaşi formulă de scris, din punctul de vedere al personajului negativ, care făcuse ca primul meu roman să aibă atâta succes?

Mi-a sugerat să rămân la aceeaşi formulă, dar a vrut să-mi asum şi mai multe riscuri cu a doua carte. I-am spus că îmi este greu să fac vocea din romanul meu să sune autentic, atunci când perspectiva

personajului nu seamănă nici pe departe cu modul meu de gândire. Eram îngrijorată că nu voi putea să-mi îmbunătățesc stilul în următoarea carte.

Atunci mi-a spus să încerc un exercițiu pe care l-a învățat la masterat, numit jurnalism antagonist.

Ar fost un moment foarte bun ca să i atent la acea cină, dar tu ai rămas cu ochii în ecranul telefonului, citind probabil vreun e-

book scris de altcineva, nu de mine.

M-ai prins observându-te, când ai

ridicat privirea, dar eu doar ți-am

zâmbit. Nu am fost supărată. Am

fost fericită că erai lângă mine şi că

aveai răbdare cât timp primeam

indicații de la noul meu editor. M-ai

strâns de picior pe sub masă şi m-

am uitat din nou la Amanda, dar

m-am concentrat la mâna ta care

îmi mângâia genunchiul. Abia

aşteptam să ajungem acasă, deoarece era prima noastră noapte

împreună departe de fete, însă eram

deopotrivă şi foarte interesată de sfaturile pe care mi le oferea Amanda.

Ea mi-a spus că jurnalismul antagonist este cel mai bun mod de a-mi îmbunătăţi stilul. Trebuia să mă transpun în mintea unui personaj diabolic, ţinând un jurnal şi notând lucruri din propria mea viaţă... lucruri care s-au întâmplat cu adevărat... dar să am grijă ca dialogul meu interior din jurnal să e pe dos faţă de ceea ce gândeam

de fapt. Mi-a sugerat să încep prin a scrie despre ziua în care te-am cunoscut. Să descriu cu ce eram îmbrăcată, unde ne-am întâlnit şi care a fost conversația noastră în acea noapte, dar să fac dialogul meu interior mai sinistru decât a fost în realitate.

Suna simplu. Inofensiv.

Îți voi da un exemplu dintr-un paragraf pe care tocmai l-am scris mai sus:

Mă uit la Jeremy şi

sper că e atent. Dar nu este. Se uită din nou la nenorocitul lui de telefon. Cina asta este o oportunitate uriaşă

pentru mine. Îmi dau seama că Jeremy nu agreează acest gen de atmosferă – aceste cine şi întâlniri extravagante în Manhattan –, dar nu e ca şi cum l-aş forța să facă asta tot timpul. În schimb, citeşte cartea altcuiva, fără pic de respect pentru această conversație.

Citeşte tot timpul, dar

nu se simte în largul lui când citeşte cărțile MELE? Este cea mai gravă insultă posibilă.

Sunt atât de jenată de

obrăznicia lui, dar ştiu că trebuie să-mi ascund sentimentele. Dacă

Amanda observă iritarea de pe fața mea, s-ar putea să observe şi lipsa de respect a lui Jeremy.

Jeremy se uită la

mine, aşa că mă forțez să zâmbesc, îmi păstrez furia pentru mai târziu. Şi îmi concentrez din nou atenția

asupra Amandei, în speranța că ea nu va observa comportamentul lui.

Câteva secunde mai

târziu, Jeremy îmi strânge piciorul pe sub masă, chiar deasupra genunchiului, şi mă încordez la atingerea lui. De cele mai multe ori mi-o doresc. Dar, în

acest moment, singurul lucru de care am nevoie este un soț care să mă încurajeze în carieră.

Şi este atât de uşor pentru un

scriitor să se prefacă a altcineva

decât este!

De îndată ce am ajuns acasă, m-

am dus direct la laptop şi am scris

despre prima noapte în care ne-am

întâlnit. Mi-am imaginat, ca

versiune alternativă, că rochia mea roşie fusese furată. Am pretins că venisem acolo în speranța că voi face sex cu bogătaşi, ceea ce nu era absolut deloc adevărat. Tu ar trebui să mă cunoşti mai bine de atât, Jeremy.

Prima dată când am încercat disocierea asta, nu prea m-am priceput să devin o ticăloasă, aşa că mi-am făcut o obişnuință din a transforma momentele noastre importante. Am scris despre noaptea în care m-ai cerut de soție, noaptea

în care am aflat că sunt însărcinată, zilele în care am născut fetele. De

ecare dată când scriam despre o

nouă etapă, izbuteam din ce în ce

mai bine să intru într-o minte

diabolică. Era palpitant.

Şi m-a ajutat.

M-a ajutat enorm, motiv pentru

care am reuşit să creez, veridic, astfel de personaje teri ante în

romanele mele. Iată de ce s-au

vândut, pentru că m-am priceput la

asta.

Când am terminat cel de-al

treilea roman, am simțit că

stăpânesc cu desăvârşire arta

scrisului dintr-un punct de vedere

care nu era deloc al meu. Exercițiile

mă ajutaseră atât de mult, încât am

decis să combin toate însemnările

mele din jurnal într-o autobiogra e

care ar putea folosită pentru a

învăța alți autori cum să deprindă

această tehnică. Trebuia să adun

intrările din jurnal într-un singur

corp de text şi să creez o poveste de

ansamblu, astfel încât autobiogra a

să e mai coerentă. De aceea, am

dus fiecare scenă la extrem, ca să o

fac mai iritantă. Mai şocantă.

Nu regret că am scris-o, pentru

că singura mea intenție a fost de a

ajuta alți scriitori, dar regret că am

scris despre moartea lui Harper la

doar câteva zile după ce s-a

întâmplat. Totuşi, mintea mea era

într-un loc atât de întunecat şi, uneori, ca scriitor, singura cale de a

ți-o limpezi, este să laşi întunericul

să se reverse în paginile cărții. Asta

era terapia mea, oricât de greu ți-ar

să înțelegi.

În plus, niciodată nu mi-am închipuit că o vei citi. În afară de acel prim manuscris, nu ai citit niciodată nimic din ceea ce am scris.

Aşadar, de ce... de ce ai ales să-l citeşti pe ăsta?

Nu a fost menit să fie citit şi crezut literal. A fost doar un exercițiu. Nimic mai mult. O modalitate de a capta durerea întunecată care mă macină şi de a o

elimina prin fiecare apăsare de

tastă. Să pun toată vina în cârca

acelei ticăloase ctive, pe care am

creat-o în acea autobiogra e, a fost

singura modalitate de evadare pe

care am găsit-o.

Ştiu că scrisoarea asta este greu

de citit, dar lectura ei nu poate

mai dificilă decât a manuscrisului

pe care l-ai citit în noaptea în care

l-ai găsit. Şi dacă vom ajunge

vreodată în situaţia de a ne putea

ierta, trebuie să continui s-o citeşti, astfel încât să ştii adevărul absolut

despre acea noapte. Nu versiunea pe care ai descoperit-o la câteva zile după ce Harper a murit.

Când i-am luat pe Harper şi pe Crew pe lac, în acea zi, încercam să u o mamă bună pentru ei. În acea dimineaţă, mi-ai atras atenţia că nu mă mai jucam cu ei şi aveai dreptate. Fusesem atât de distantă pentru că îmi lipsea atât de mult Chastin, dar existau aceşti doi copii frumoşi care încă mai aveau nevoie de mine. Şi Harper chiar a vrut să

mergem pe lac, în acea zi. De aceea a fugit la etaj plângând, pentru că i-am spus că nu se poate. Nu am certat-o niciodată pentru lipsa ei de emoții, aşa cum am scris în manuscris — acolo doar m-am folosit de libertatea artistică pentru a adânci intriga. Este jignitor că crezi că aş vorbi cu unul dintre copiii noştri în acest fel. Este jignitor că ai crezut vreun cuvânt din acel manuscris – sau că aş fost capabilă să le fac rău.

Moartea lui Harper a fost un

accident. A fost un accident, Jeremy. Ei au vrut cu barca şi

vremea era atât de frumoasă în

ziua aceea! Şi, da, ar fi trebuit să le

pun vestele de salvare, îmi dau

seama de asta. Dar de câte ori mai

urcaserăm în barca aia fără veste?

Apa nu era atât de adâncă. Habar

n-aveam că plasa de pescuit se a a

acolo. Dacă nu ar fi fost acel

nenorocit de năvod, aş găsit-o şi

aş adus-o la mal, apoi am râs

cu toţii când ne-am amintit de

ziua în care barca s-a răsturnat.

Nici nu-ți pot spune cât de rău îmi pare că nu am procedat diferit sau că nu am încercat să schimb măcar o parte din evenimentele petrecute în acea zi. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, aş face-o şi ştii bine asta.

Când ai ajuns acolo şi ai scos-o din apă şi o țineai în brațe, am vrut să-mi smulg inima şi să ți-o dăruiesc, pentru că ştiam că tu nu o mai ai pe a ta. Nu am vrut să mai

trăiesc nicio secundă după ce ți-am

văzut durerea. Dumnezeule, Jeremy! Să le pierdem pe

amândouă! Chiar pe amândouă!

Am privit cum suspiciunea se

instalează în mintea ta, la câteva

nopți după ce Harper a murit. Eram

în pat când ai început să-mi pui

întrebări. Nu puteam să-mi

imaginez cum puteai crede că aș

făcut așa ceva intenționat. Și chiar

dacă n-a fost decât o bănuială

trecătoare, am văzut că dragostea

pe care mi-ai purtat-o ți-a părăsit

trupul şi a dispărut ca şi cum nici

nu ar existat vreodată. Întregul

nostru trecut... toate momentele

minunate pe care le-am

împărtăşit... toate au dispărut.

Pentru că, da, i-am spus lui Crew

să-şi țină respirația. I-am spus să-şi

țină respirația în timp ce barca se

răsturna. Încercam să îl ajut. Am

crezut că Harper va fi bine, pentru

că ne mai jucaserăm în acel lac de

multe ori, aşa că atenția mea a fost

asupra lui Crew, după ce am căzut

în apă. L-am apucat şi a intrat în

panică, aşa că am încercat să îl duc

înapoi pe doc cât mai repede cu

putință, înainte să ne înecăm

amândoi. Nu trecusеră nici treizeci

de secunde până să realizez că

Harper nu se afla în spatele nostru.

Până în ziua de azi mă

învinovățesc. Am fost mama ei.

Protectoarea ei. Şi am presupus că

va bine, aşa că m-am concentrat

pe Crew cu treizeci de secunde prea

mult. Am încercat imediat să înot

înapoi şi să o găsesc, dar barca se

îndepărtase din cauza agitației apei.

Nici măcar nu am putut să găsesc

locul unde s-a scufundat, iar Crew

încă se lupta cu mine – în panică.

Ştiam că dacă nu-l voi duce la mal

chiar atunci, toți trei urma să ne

înecăm.

Am căutat-o cu toată puterea

mea, Jeremy. Trebuie să mă crezi.

Fiecare parte din mine s-a înecat în

acel lac odată cu ea.

Nu te-am învinuit pentru acele

bănuieli. Probabil că şi eu mi-aş lăsat mintea să exploreze toate posibilitățile, dacă rolurile ar fost inversate şi ea s-ar înecat sub supravegherea ta. Este resc să presupunem ce este mai rău în oameni, chiar dacă această presupunere este doar pentru o secundă.

Am crezut că te vei trezi a doua zi, după conversația noastră din pat, şi vei realiza cât de ridicolă a fost acuzația ta indirectă. Nici

măcar nu am încercat să te fac să te

răzgândeşti în acea noapte, deoarece eram prea plină de durere

ca să-mi pese. Ca să mă justi c.

Trecuseră doar câteva zile de când

ea murise şi, sincer, îmi doream să

mor şi eu. Am vrut să ies pe lac în

acea noapte şi să mă alătur ei, pentru că murise din vina mea. Da, a fost un accident. Dar dacă aş

obligat-o să poarte vestă, dacă aş

reuşit să o aduc şi pe ea lângă

Crew, ar fi fost încă în viaţă.

Nu am putut dormi, aşa că m-am

dus la birou şi mi-am deschis

laptopul pentru prima dată după

mai mult de şase luni.

Imaginează-ți o clipă. O mamă, îndurerată de pierderea ambelor

ice, a scris o lucrare de cțiune în

care a acuzat-o pe una de uciderea

celeilalte.

Era mai mult decât tulburător.

Îmi dau seama de asta, motiv

pentru care am plâns tot timpul cât

am scris. Dar m-am gândit că, poate, dacă îmi eliberez toată

vinovăția şi mâhnirea pe seama

personajului pe care îl creasem, avea să mă ajute cumva.

Am scris totul despre moartea lui Chastin. Am scris totul şi despre a lui Harper. Chiar m-am întors la începutul manuscrisului şi am adăugat preziceri, astfel încât întregul să se potrivească la noua noastră realitate sumbră. Şi, într-un fel, m-a ajutat să-mi uşurez o mică parte din vină şi durere faptul că puteam să învinuiesc această versiune ctivă a mea, decât să accept că eu eram cea care greşise.

Nu îți pot explica mintea unui

scriitor, Jeremy. Mai ales mintea

unui scriitor care a trecut prin mai

multe tragedii decât majoritatea

scriitorilor la un loc. Ne putem

separa realitatea de cțiune în aşa

fel încât să fini se pară că am trăi în

ambele lumi, dar niciodată în

ambele lumi simultan. Lumea mea

reală devenise atât de întunecată, încât nu mai voiam să trăiesc în ea.

Acesta este motivul pentru care am

evadat, atunci, şi mi-am petrecut

noaptea scriind despre o lume mai

întunecată decât cea în care trăiam.

Deoarece, de fiecare dată când

lucram la acea aşa-zis

autobiogra e, găseam alinare când

închideam laptopul. Găseam alinare

când ieşeam din biroul meu şi

puteam să închid uşa în urma răului

pe care îl creasem.

Asta este tot ce a fost. Aveam

nevoie ca versiunea imaginară a

lumii mele să fie mai întunecată

decât lumea mea reală. Altfel, aş

vrut să le părăsesc pe amândouă.

După ce am petrecut toată

noaptea şi o parte din dimineaţă

lucrând, am ajuns în sfârşit la

ultima pagină.

Am simţit că autobiogra a s-a

încheiat în acel moment pentru că, într-adevăr, ce aş mai putut

adăuga? Simţeam că lumea noastră

s-a terminat. S-a sfârşit.

Am imprimat şierul şi am pus

foile într-o cutie, gândindu-mă că, într-o zi, în viitor, o să mă întorc la

el. Poate să adaug un epilog. Poate

să îl ard. Oricare ar fi fost planul, nu mă aşteptam să îl citeşti

vreodată. Nu mă aşteptam să îl şi

crezi.

După ce am stat toată noaptea şi

am scris, am dormit cea mai mare

parte a zilei. Când, într-un târziu, m-am trezit în noaptea următoare, nu te-am putut găsi. Crew dormea, dar tu nu erai acolo cu el. Stăteam

pe hol, întrebându-mă unde ai

dispărut, când am auzit un zgomot

în biroul meu.

Zgomotul erai tu. Nu sunt sigură

ce tip de sunet ai făcut, dar a fost

mai rău decât în oricare dintre

zilele în care ai aflat că fetele au

murit. M-am îndreptat spre birou ca

să te consolez, dar m-am oprit puțin înainte de a deschide uşa, deoarece strigătele tale s-au transformat în furie. Ceva s-a lovit de perete. Am sărit speriată şi m-am întrebat ce s-a întâmplat.

Atunci mi-am amintit de laptop. Autobiogra afla fost ultimul şier la care lucrasem.

Am deschis uşa pentru a-ți explica ceea ce ştiam că ai citit. Nu voi uita niciodată expresia de pe chipul tău în timp ce stăteai acolo şi

mă priveai. Era suferință pură.

Nu ca tristețea cuiva care tocmai

a aflat că unul dintre copii a murit.

Era o suferință mistuitoare, ca şi

cum orice amintire fericită pe care o

avuseserăm vreodată ca familie

fusese ştearsă cu fiecare cuvânt nou

citit din acel manuscris. Pierdută.

Nu mai rămăsese nimic în tine, decât ură şi distrugere.

Am clătinat din cap, am încercat

să vorbesc. Am vrut să spun, Nu, Jeremy, nu este adevărat. Totul

este bine, nu este adevărat. *Dar*

tot ce am putut scoate a fost un

temător şi penibil, Nu.

Următorul lucru pe care îl ştiu este că mă târâi de gât spre dormitor. Nu am putut să opun rezistență, întrucât mi-ai țintuit brațele de pat cu genunchii şi m-ai strâns şi mai tare de gât.

Dacă m-ai ascultat numai cinci secunde! Doar cinci secunde pentru a-ți oferi o explicație, aş putut salva totul. Am încercat din răsputeri să îți spun, Lasă-mă să-ți explic, *dar deja nu mai puteam să*

respir.

Nu sunt sigură care a fost succesiunea evenimentelor după aceea. Ştiu că am leşinat. Poate te-ai speriat pentru că ţi-ai dat seama că aproape m-ai omorât. Dacă aş murit în patul acela, ai fost arestat pentru omor. Crew ar rămas fără tată.

M-am trezit pe scaunul din dreapta al Range Roverului şi tu erai la volan. Aveam bandă adezivă la gură şi mâinile şi picioarele îmi

erau legate. Din nou, am vrut doar să îți explic că lucrarea pe care ai citit-o era inventată, nu adevărul – dar nu puteam vorbesc. M-am uitat în jos şi mi-am dat seama că nu am centura de siguranță. Şi, în acel moment, am realizat ce voiai să faci.

Era o singură frază, simplă, din manuscrisul meu, despre cum ar trebui să blochez airbagul pasagerului şi să intru cu maşina într-un copac, când Harper nu avea

centura de siguranță, astfel încât moartea ei să pară un accident.

Aveai de gând să mă omori şi să faci ca totul să pară un accident. Descrisesem fără să ştiu propria mea moarte în ultimele două propoziții ale manuscrisului meu: „Aşa să e. Poate voi intra cu maşina într-un copac".

Mi-am dat seama, în acel moment, că, dacă ai fost vreodată suspectat de moartea mea, tot ce trebuia să faci era să arăți

manuscrisul. Dacă aş murit, ar

fost scrisoarea perfectă a

sinucigaşului.

Desigur, ştim amândoi cum s-a

încheiat acea parte a poveştii.

Presupun că mi-ai scos banda de la

mâini şi picioare, m-ai aşezat pe

locul şoferului şi te-ai întors acasă, unde ai aşteptat ca poliția să vină

să te anunțe că am murit.

Cu toate acestea, planul tău nu a

reuşit. Nu sunt sigură că m-am

simțit uşurată că ai eşuat. Poate că

mi-ar fost mai uşor dacă aş

murit în acel accident, deoarece să

mă prefac bolnavă a fost teribil de

di cil. Sunt sigură că te întrebi de

ce te-am minţit aşa de mult timp.

Am foarte puţine amintiri din

prima lună de după moartea lui

Harper. Presupun că am fost în

comă indusă medical din cauza

rănii la cap. Dar îmi amintesc

foarte clar ziua în care am ieşit din

comă. Eram singură în cameră, mulţumesc lui Dumnezeu, ceea ce

mi-a dat timp să pregătesc tot ce

trebuia să se întâmple în

continuare.

Cum aş fi putut să îți explic că ecare cuvânt negativ pe care îl citiseşi fusese o minciună? Nu m-ai crezut dacă aş încercat să îl tăgăduiesc, pentru că eu îl scrisesem. Acele cuvinte erau ale mele, oricât de departe de adevăr ar fost. Pentru că, nu-i aşa, cine ar crezut că totul este o minciună? Cu siguranță nu cineva care nu înțelegea procesul de scriere. Şi dacă ai fost conştient că mă

recuperasem, m-ai raportat la

poliție, dacă nu o făcuseşi deja.

Sunt sigură că ar urmat o anchetă

după moartea lui Harper, dacă eu

nu aş suferit acel accident. Şi cu

mărturia propriului soț împotriva

mea, fără îndoială că aş fost

condamnată pentru moartea ei, deoarece ar folosit propriile

cuvinte împotriva mea.

Timp de trei zile, când cineva

intra în camera mea mă prefăceam

că sunt în comă. Medici, asistente, tu, Crew. Dar am fost neglijentă

într-o zi şi m-ai prins cu ochii

deschişi, când ai intrat în salon. Te-

ai uitat fix la mine. Te-am privit x

şi eu. Te-am văzut strângând

pumnii, ca şi cum te-ai enervat că

m-am trezit. Ca şi cum ai vrut să

te apropii şi să-ți încleştezi din nou

degetele în jurul gâtului meu.

Ai făcut câțiva paşi spre mine, dar am decis să nu te urmăresc cu

privirea, deoarece furia ta m-a

îngrozit. Dacă mă prefăceam că nu

sunt conştientă de ceea ce se

întâmplă în jurul meu, aveam o

şansă ca tu să nu mai încerci să îmi

iei viața. O şansă ca tu să nu te duci la poliție şi să le spui că mi-am revenit.

Aşa că m-am prefăcut săptămâni întregi, pentru că am simțit că este singurul meu mijloc de supraviețuire. Aveam de gând să rămân aşa până îmi voi da seama cum să remediez situația în care mă a am.

Să nu crezi că mi-a fost uşor. Uneori, a fost de-a dreptul umilitor. Am vrut să renunț. Să mă sinucid.

Să te ucid. Am fost atât de furioasă

de turnura pe care a luat-o viața

noastră şi de faptul că, după toți

acei ani de căsătorie, ai putut, e şi

pentru o secundă, să crezi că este

adevărat ce scrisesem în acel

manuscris. Adică, serios, Jeremy?

Bărbații chiar cred că femeile sunt

obsedate de sex? Era cțiune!

Bineînțeles că mi-a plăcut să fac

dragoste cu tine, dar de cele mai

multe ori intram în joc ca să te fac

pe tine fericit, pentru că asta fac

soții unul pentru celălalt. Nu pentru

că n-aş putut trăi fără asta.

Ai fost un soț bun pentru mine şi, indiferent dacă acum crezi sau nu, şi eu am fost o soție bună pentru

tine. Încă eşti un soț bun pentru

mine. Crezi în inima ta că am ucis-o

pe fiica noastră şi totuşi te asiguri

că sunt îngrijită. Poate pentru că ai

impresia că nu mai sunt aici – toate

părțile rele din mine au murit în

acel accident şi am rămas doar o

persoană complet neputincioasă pe

care acum o compătimeşti. Probabil

de aceea m-ai adus acasă, deoarece, după toate tragediile prin

care a trecut Crew, inima ta este

prea bună pentru a-l ține departe de

mine. Ştiai că, după ce şi-a pierdut

ambele surori, dispariția de nitivă a

mamei sale i-ar face şi mai rău.

În ciuda celor a rmate în

manuscris, dragostea ta pentru

copiii noştri este ceea ce am

apreciat întotdeauna cel mai mult la

tine.

Au fost momente, în ultimele

luni, în care am vrut să îți spun că

sunt aici. Că mi-am revenit. Că sunt bine. Dar ar fi fost doar vorbe goale. Jeremy, nu putem trece cu vederea cele două tentative de omor. Şi ştiu că, dacă a i că mă prefac înainte de a putea pleca, a treia încercare de a mă omorî va avea succes.

Nu depun tot acest efort în speranța că, până la urmă, voi reuşi să te fac să te răzgândeşti şi îți voi dovedi cât de mult te-ai înşelat. Nu vei mai avea niciodată încredere

completă în mine.

Tot ce fac este pentru Crew.

Singurul la care mă gândesc este

băiețelul meu. Tot ce am făcut din

ziua în care m-am trezit în spital a

fost pentru Crew. Oricât de rău mi-

ar părea să îl iau pe Crew de lângă

tine, nu am de ales. El este copilul

meu şi trebuie să fie alături de

mine. El este singurul care ştie că

sunt încă aici – că mai am gânduri, o voce şi un plan. Mă simt în

siguranță cu el, pentru că are doar

cinci ani. Ştiu că, dacă ți-ar spune

că vorbesc cu el, ai pune asta pe

seama imaginației lui sau chiar a

traumei prin care a trecut.

El este motivul pentru care am

căutat acel manuscris. Ştiu că, dacă

îl vei găsi vreodată, după ce nu voi

mai , vei încerca să îl foloseşti

împotriva mea. O să vrei să-l faci pe

Crew să creadă ce scrie în el aşa

cum ai crezut şi tu.

În prima seară după ce m-ai

adus acasă, m-am furişat în birou

pentru a şterge şierul din laptop, dar îl şterseseşi tu deja. Am încercat

să îl găsesc pe cel pe care îl

tipărisem, dar nu-mi aminteam

unde era. În memoria mea au

rămas pete goale în urma

accidentului, iar aceasta era una

dintre informațiile lipsă. Ştiam însă

că trebuie să le distrug pe

amândouă, ca să nu le poți folosi

împotriva mea.

Am căutat manuscrisul peste tot, ori de câte ori am avut ocazia, în

biroul meu, în subsol, în mansardă.

Am căutat chiar şi în dormitor de

câteva ori, în timp ce tu dormeai.

Ştiam că nu puteam pleca împreună

cu Crew, până nu distrugeam

dovada pe care o puteai folosi

împotriva mea.

De asemenea, trebuia să aştept

până puneam mâna pe nişte bani, dar nu ştiam exact cum să fac asta, întrucât nu puteam pur şi simplu să

mă urc în maşină şi să conduc până

la bancă.

Când am auzit conversația ta cu

Pantem Press despre idee lor genială

de a continua seria cu un nou

autor, mi-am dat seama că aceasta

era portița mea de ieşire.

Când ai angajat o asistentă peste noapte şi ai plecat la întâlnirea din Manhattan, m-am furişat în biroul meu şi am deschis online un nou cont de economii.

În câteva zile de la acea întâlnire, noul coautor s-a mutat în casa pentru a începe seria. Ceea ce însemna că era doar o chestiune de timp până când banii pentru ultimele mele trei cărți să intre în sfârşit în cont, de unde să îi pot transfera în noul meu cont şi să îl

scot pe Crew de aici.

Tot ce trebuia să fac era să aştept să treacă timpul, dar noua femeie coautor mi-a îngreunat situația. Cumva a reuşit să pună mâna pe manuscrisul tipărit pe care l-am căutat. Sunt convinsă că, atunci când ai şters şierul, ai crezut că ai eliminat orice urmă a lui din casă. Dar n-a fost aşa. Acum sunteți doi împotriva mea. Nici măcar nu mă mai interesează să distrug manuscrisul în acest moment. Mă interesează doar să

plec de aici.

Recunosc, este vina mea că

devine suspicioasă. Ştiu că o sperie

când mă prinde că o privesc, dar nu

mă pot abține. Această femeie a

intrat în viața ta, îmi preia cariera, se îndrăgosteşte de tine. Şi, din câte

văd, te îndrăgosteşti şi tu de ea.

Am auzit cum i-o trăgeai în

dormitorul nostru acum două ore.

Sunt în egală măsură mâhnită şi

foarte furioasă. Cu toate acestea, acum eşti atât de ocupat cu ea, încât simt că este cel mai sigur

moment pentru a scrie această

scrisoare. Am încuiat uşa

dormitorului principal, astfel încât

să vă pot auzi dacă veţi încerca să

ieşiţi. O să am suficient timp pentru

a ascunde această scrisoare şi

pentru a mă întoarce în pat înainte

să ajungi tu la etaj.

A fost greu, Jeremy. Nu te mint.

Totul. Să-mi dau seama că ai crezut

cuvintele mele scrise mai mult decât

ai crezut faptele mele de-a lungul

căsătoriei noastre. Să ştiu că trebuie

să recurg la acest nivel de

înşelăciune pentru a mă salva de la condamnarea pentru unul dintre cele mai atroce lucruri pe care le-ar putea face o mamă vreodată. Să ştiu că te îndrăgosteşti de o altă femeie, în timp ce eu petrec zi de zi pretinzând că nu ştiu în ce s-a transformat viaţa noastră.

Dar continui să răzbat, deoarece am încredere că voi pleca de aici imediat ce intră aceşti bani, motiv pentru care îţi las această scrisoare.

Poate o vei găsi, poate nu. Eu sper că da. Chiar sper din tot

su etul.

Pentru că, şi după ce ai încercat

să mă sugrumi şi să mă striveşti cu

maşina de un copac, nu pot să te

urăsc. Ai fost întotdeauna feroce în

privința protecției copiilor noştri, exact aşa cum ar trebui să fie toți

părinții. Chiar dacă asta înseamnă

eliminarea părintelui care a devenit

o amenințare pentru copii. Tu, în

su etul tău, chiar crezi că sunt o

amenințare pentru Crew şi, indiferent cât de mult mă doare

acest gând al tău, faptul că îl iubeşti

atât de mult îmi dă putere.

Când Crew şi cu mine vom scăpa

în sfârşit de aici te vom suna, într-o

zi, şi îți vom spune unde să găseşti

această scrisoare. După ce o vei citi, sper să găseşti în tine puterea să mă

ierți. Sper că vei găsi în tine puterea

să te ierți.

Nu te învinovățesc pentru ceea ce

mi-ai făcut. Ai fost un soț minunat

până nu ai mai putut . Fără

îndoială, ai fost cel mai bun tată

din lume.

Te iubesc. Chiar şi acum. Verity

25

Scap scrisoarea pe podea.

Simt o durere în pântec şi îl acopăr cu mâinile.

Nu era vinovată?

Nu vreau să cred nimic din ce am citit. Vreau să cred că Verity a fost crudă şi a meritat ceea ce i-am făcut, dar nu mai sunt sigură.

O, Doamne. Şi dacă este adevărat? Femeia asta şi-a pierdut icele şi apoi soțul a încercat să o omoare şi apoi... noi chiar *am ucis-o.*

Mă las pe spate şi privesc fix scrisoarea, ca şi cum ar fi o armă care are puterea de a distruge viața pe care am construit-o recent împreună cu Jeremy.

Atâtea gânduri îmi trec prin minte, încât îmi apăs fruntea cu mâinile, pentru că îmi plesneşte capul de durere. *Jeremy ştia despre manuscris?*

Oare îl citise deja, înainte să i-l dau? Oare m-a *mințit*?

Nu. El nu a negat niciodată că ştia de existența lui. De fapt, acum, când mă gândesc la acel moment, cuvintele lui au fost: „Unde ai găsit ăsta?”.

E prea mult. Nu pot procesa tot ce a spus ea şi tot ce s-a întâmplat. Mă holbez la scrisoare de atâta timp, încât am uitat unde mă a fiu şi că Jeremy şi Crew sunt la parter şi că, în orice moment, el poate veni să mă caute.

Mă aplec şi culeg foile de jos. Ascund cuțitul şi desenele înapoi în podea, apoi acopăr gaura cu bucata de parchet. Duc foile în baie şi închid uşa după mine. Îngenunchez în fața toaletei şi încep să rup fiecare lă în bucățele minuscule. Arunc o parte dintre hârtii în vasul de toaletă, apoi înghit cât mai multe bucăți de scrisoare pe care e scris numele lui Jeremy. Vreau să mă asigur că nimeni nu va citi vreodată niciun cuvânt din asta.

Jeremy nu s-ar ierta niciodată. *Niciodată.* Dacă ar afla că manuscrisul nu a fost real şi că Verity nu a rănit-o niciodată pe Harper, nu ar în stare să supraviețuiască unui asemenea adevăr. Adevărul că şi-a ucis soția nevinovată. Că *noi doi* i-am ucis soția nevinovată.

Desigur, dacă acesta *este* adevărul.

— Lowen?

Arunc restul de bucăți de hârtie în toaletă. Trag apa din nou tocmai când Jeremy bate la uşă.

— Eşti bine? mă întreabă el.

Dau drumul la robinet şi încerc să-mi ţin vocea în frâu.

— Da. Mă spăl pe mâini.

Iau o gură de apă pentru a scăpa de uscăciunea din gât. Mă uit în oglindă şi recunosc teroarea în ochii mei. Îi închid şi încerc să o alung. Pe toată. Fiecare lucru groaznic la care am fost martoră în cei treizeci şi doi de ani ai mei.

Noaptea în care am stat pe balustradă.

Ziua în care am văzut bărbatul zdrobit sub roata maşinii.

Manuscrisul.

Noaptea în care am văzut-o pe Verity stând în capul scărilor. Noaptea în care Verity a murit în somn.

Le gonesc pe toate. Le înghit cum am înghiţit bucăţile de scrisoare.

Răsu fiu o dată cu putere, apoi deschid uşa şi îi zâmbesc lui Jeremy. El întinde mâna şi mă mângâie pe cap.

— Eşti bine?

Îmi înăbuş frica, vinovăția, tristețea. Le ascund dând convingător din cap.

— Sunt în regulă.

Jeremy îmi zâmbeşte.

— În regulă, îmi răspunde el calm, trecându-şi degetele printre ale mele. Hai să plecăm de aici şi să nu ne mai întoarcem niciodată.

Mă conduce de mână şi nu-mi dă drumul până nu îmi deschide uşa şi mă ajută să urc în Jeep. Pe măsură ce ne îndepărtăm, urmăresc cum casa se micşorează în oglinda retrovizoare până când, în sfârşit, dispare.

Jeremy se întinde peste scaun şi îmi mângâie pântecul.

— Mai avem zece săptămâni!

Are o sclipire de emoție în privire. Una pe care ştiu că eu am reuşit să o creez, chiar şi după ce a trecut prin atâtea tragedii. Am adus lumină în întunericul lui şi voi continua să fiu acea lumină, pentru a nu se rătăci niciodată în umbrele trecutului său.

El nu va şti niciodată ce ştiu eu. O să am grijă de asta. Voi duce acest secret cu mine în mormânt, fără ca Jeremy să-l a e vreodată.

Habar n-am ce să cred, aşa că de ce să îi provoc şi lui mai multă suferinţă? Verity ar fi putut scrie acea scrisoare ca o modalitate de a-şi acoperi urmele. Ar

putut un alt tip de manipulare a

situaţiei şi a tuturor celor implicaţi.

Şi chiar dacă Jeremy a fost cu adevărat motivul accidentului ei, nu îl pot judeca. El a crezut că Verity şi-a ucis din răutate copilul. Nu îl pot judeca nici măcar pentru că, în cele din urmă, a reuşit să o ucidă, când afla at că l-a minţit în legătură cu boala ei. Orice părinte în situaţia lui ar făcut acelaşi lucru. *Ar trebuit* facă la fel. Amândoi am crezut, în inimile noastre, că ea este o ameninţare pentru Crew. Pentru *noi.*

Indiferent de modul în care privesc lucrurile, este clar că Verity a fost maestră în manipularea adevărului. Singura întrebare care rămâne este: care adevăr a fost manipulat, de fapt?

Sfârşit